

SAGATAVOŠANĀS GALA LAIKAM

NORMANS GALIJS

BĪBELES STUDIJU MATERIĀLS
2018. GADA 2. CETURKSNIM

KRISTUS UN LAIKA GALS

Pēdējās stundās, ko Jēzus dzīvoja cilvēka miesā, Viņš mācekļiem izteica šādus mierinājuma vārdus: “Jūsu sirdis lai neiztrūkstas! Ticiet Dievam un ticiet Man! Mana Tēva namā ir daudz mājokļu. Ja tas tā nebūtu, vai Es jums sacītu, ka Es eju jums vietu sataisīt? Kad Es būšu aizgājis un vietu jums sataisījis, Es nākšu atkal un ņemšu jūs pie sevis, lai arī jūs būtu tur, kur Es esmu. Kurp noeju Es, jūs ceļu zināt” (Jāņa 14:1–4).

Lai gan viņi noteikti pilnībā nesaprata, ko nozīmēja Viņa teiktais, ne arī laiku, kad Viņa apsolījums piepildīsies, vīri noteikti guva mierinājuma Jēzus vārdos. Istaba Tēva namā? Vieta, ko Jēzus pats personīgi sagatavos viņiem? Tas noteikti būs labāk, nekā viņi jebkad ir jutušies šajā pasaulē.

Neilgi pirms Jēzus sēdēja kopā ar mācekļiem, Viņš tiem bija atklājis īsu pārskatu, kas notiks pirms Viņa atgriešanās. Tā bija tāda kā “nākotnes vēsture”, un tā nebija patikama. Kari, karu daudzinašana, tauta pret tautu, bads un zemestrīces, kā Jēzus teica, būs tikai “bēdu iesākums”. Priekšā gaidīja arī vajāšanas, nodevības, krāpšanas un pārbaudījumi.

Mūsdienās ir priekšrocība vērot pagātnes ritējumu. Mēs varam redzēt, ka gandrīz viss, par ko Jēzus brīdināja, ir arī noticis -- tieši tā, kā Viņš bija teicis. Mēs varam redzēt divu galveno laika pravietojumu piepildīšanos. Pirmais ir par “laiku un laiku un puslaiku” no Dan. 7:25 (sk. arī Atkl 12:6, 14, 13:5; 4. Moz. 14:34), kas sākās 6. gadsimtā (538. gadā) un beidzās 18. gadsimta beigās (1798. gadā). Tad arī garākais laika pravietojums, 2300 dienas no Dan. 8:14, sasniedza savu piepildījumu 1844. gadā.

Ir skaidrs, ka mēs tagad dzīvojam “gala laikā” (Dan. 12:13). Bet mēs ne tikai nezinām, kad nāks gals, kas sasniegs kulmināciju Jēzus otrajā nākšanā, – mums tas arī nav jāzina. Mums ir jāzina tikai tas, ka tas notiks un ka tad, kad tas notiks, mums ir jābūt gataviem.

Kā? Iespējams, ka vislabāko atbildi varam atrast šajā pantā: “Tā kā jūs esat pieņēmuši Kristu Jēzu par Kungu, tad Viņā arī dzīvojiet” (Kol. 2:6). Citiem vārdiem, redzot tik daudz pasaules notikumu, tik daudz virsrakstu un dzirdot tik daudz teoriju par gala laikiem, ir viegli novirzīties no galvenā, pievērsties vairāk tam, kas, kā mēs domājam, vada pie Kristus nākšanas, nevis pie paša Kristus, kas sagatavošanās procesā ir galvenais.

Šajā ceturksnī mēs pievērsīsimies gala laikam, bet ne tikai. Patiesībā mēs runāsim par Jēzu, bet pēdējo dienu un sagatavošanās kontekstā. Jā, mums ir jāpievēršas vēsturiskajiem datumiem, pasaules notikumiem, pašai vēsturei, jo Bībele runā par tiem saistībā ar galu. Bet pat šajā kontekstā Bībele runā par Jēzu, kas Viņš ir, ko Viņš ir izdarījis mūsu labā, ko Viņš dara mūsos un ko Viņš darīs, kad atgriezīsies. Kristum, krustā sistajam, ir jābūt mūsu ticības centrā; vai arī, kā Pāvils teica: “Es apņēmos pie jums citu neko nezināt kā vien Jēzu Kristu, krustā sisto” (1. Kor. 2:2). Jo vairāk mēs pievēršamies Viņam, jo mēs kļūstam līdzīgāki Viņam, jo vairāk mēs paklausām Viņam un jo vairāk sagatavoti mēs esam visam, kas mūs sagaida gan tuvākā nākotnē, gan laika galā, dienā, kad mēs ieiesim “vietā”, ko Jēzus ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl.

Normans Galijs (Norman Gulley), PhD, ir sistemātiskās teoloģijas profesors Adventistu Dienvidu universitātē (Southern Adventist University).

Piezīme. Bībeles citātiem izmantots jaunais latviešu valodas Bībeles tulkojums.

KOSMISKĀ CĪŅA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Ec. 28:1, 2; 11–17; 1. Moz. 3:1–7; Atkl. 12:1–17; Rom. 8:31–39; Atkl. 14:12.

ATMIŅAS PANTS:

“Tad pūķis, sadusmots par sievieti, devās projām, lai sāktu karu ar tiem pārējiem no viņas dzimuma, kas ievēro Dieva baušļus un tur Jēzus liecību.” (Atkl. 12:17)

Kosmiskā cīņa, ko reizēm sauc par “lielo cīņu”, ir pasaules skatījums. Tas veido fonu, kurā norisinās mūsu pasaules un pat visa Universa drāma. Grēks, ciešanas, nāve, tautu rašanās un krišana, evaņģēlija izplatīšanās, pēdējo dienu notikumi – tas viss notiek kosmiskās cīņas kontekstā.

Šajā nedēļā aplūkosim dažas svarīgas vietas, kur cīņa norisinājās, sākot ar pilnīgās būtnes (lai arī cik tas dīvaini nebūtu) Lucifera sirdi, kas savu sacelšanos nonesa uz zemi divu citu pilnīgu būtnu – Ādama un Ievas – krišanas dēļ. Pateicoties šiem diviem “izšķirošajiem notikumiem”, Lucifera un pēc tam mūsu pirmo vecāku krišanai, lielā cīņa iesakņojās un kopš tā laika plosās virs zemes. Ikviens no mums ir šīs kosmiskās drāmas daļa.

Labā ziņa ir tāda, ka kādu dienu tā ne tikai beigsies, bet tā beigsies ar pilnīgu Kristus uzvaru pār sātanu. Vēl labāka ziņa ir tā, ka, pateicoties tam, ko Jēzus izdarīja pie krusta, mēs visi varam dalīties šajā uzvarā. Gaidot visu, kas mums ir apsolīts Jēzū, kura nākšana ir nodrošināta, Dievs aicina mūs tagad ticēt un paklausīt, kas ir daļa no šīs uzvaras.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 7. aprīlī.

Pilnīgās būtnes krišana

Ja kosmiskā cīņa ir Bībeles pasaules skatījuma konteksts, tas rada daudz jautājumu. Svarīgākais: kā tas viss sākās? Ja Universu ir radījis mīlošs Dievs, tad ir loģiski pieņemt, ka ļaunums, vardarbība un konflikts noteikti nebija iebūvēts radītajā pasaulē no paša sākuma. Cīņa noteikti radās atsevišķi no sākotnējās radības, un tai nebija obligāti jābūt tās rezultātam. Lai arī kā, cīņa notiek, tā ir reāla, un mēs visi esam tajā iesaistīti.

Izlasi Ec. 28:1, 2, 11–17 un Jes. 14:12–14. Ko šie panti mums māca par Lucifera krišanu un ļaunuma rašanos? _____

Lucifers bija pilnīga būtne, kas dzīvoja Debesīs. Kā viņā varēja rasties netaisnība, īpaši tādā vidē? Mēs to nezinām. Varbūt tas ir iemesls, kāpēc Bībele runā par “netaisnības noslēpumu” (2. Tes. 2:7).

Neskaitot brīvās gribas realitāti, ko Dievs ir piešķīris visām savām saprātīgajām būtnēm, Lucifera krišanai nebija iemesla. Elena Vaita to dziļi paskaidro: “Nav iespējams izskaidrot grēka izcelsmi, ne arī atrast iemeslu tā pastāvēšanai. [...] Grēks ir iebucējs, kura klātbūtnei nav iespējams atrast iemeslu. Tas ir noslēpumains, neapreķināms; attaisnot to nozīmētu to aizstāvēt. Ja varētu atrast tam attaisnojumu vai pierādīt eksistences cēloni, tad tas vairs nebūtu grēks.” (“Lielā cīņa” 492., 493. lpp.)

Aizstāj vārdu “grēks” ar “ļaunums”, un apgalvojums arī ir spēkā. Nav iespējams izskaidrot ļaunuma izcelsmi, ne arī atrast iemeslu tā pastāvēšanai... Ļaunums ir iebucējs, kura klātbūtnei nav iespējams atrast iemeslu. Tas ir noslēpumains, neapreķināms; attaisnot to nozīmētu to aizstāvēt. Ja varētu atrast tam attaisnojumu vai pierādīt tā eksistences cēloni, tad tas vairs nebūtu ļaunums.

Padomājiet par savu personīgo pieredzi ar brīvās gribas realitāti. Kāpēc mums vajadzētu ar lūgšanām un piesardzīgi apdomāt izvēles, ko mēs izdarām, izmantojot savu brīvo gribu?

Vairāk nekā zināšanas

Lai gan mēs nevaram izskaidrot, kāpēc ļaunums radās (jo tam nav attaisnojuma), Raksti atklāj, ka tas sākās Lucifera sirdī Debesīs. Neskaitot aizraujošo ieskatu, ko mēs gūstam no Elenas Vaitas rakstiem (skatīt, piemēram, nodaļu “Ļaunuma izcelšanās” grāmatā “Lielā cīņā”), Raksti daudz nerunā par to, kā tas sākās Debesīs. Dieva Vārds ir tomēr skaidrāks jautājumā par to, kā ļaunums radās virs zemes.

Izlasi 1. Moz. 3:1–7. Kas šeit notika tāds, kas parāda Ādamam un Ievai vainu notikušajā? _____

Skumjais šajā ir tas, ka Ieva zināja, ko Dievs viņiem bija teicis. Viņa atkārtoja: “Dievs sacīja: neēdiet no tā un neaiztieciot to, citādi mirsiet!” (1. Moz. 3:3). Lai gan līdz šim Rakstos nekas nav teikts par augļa aizskaršanu, viņa zināja patiesību, ka, ēdot no tā, tas vadīs nāvē.

Sātans atklāti un kļiedzoši runāja pretī šiem vārdiem. “Bet čūska teica sievai: ‘Mirt jūs nemirsiet!’” (1. Moz. 3:4).

Vai var būt vēl lielāks pretstats? Lai arī cik viltīgi sātans viņai sākumā tuvojās, ieguvis viņas uzmanību un redzēdams, ka viņa nepretojas, viņš atklāti izaicināja Kunga pavēli. Tragiskais ir tas, ka Ieva nebija nezinoša. Viņa nevarēja teikt: “Es to nezināju. Es to nezināju!”

Viņa zināja.

Tomēr, neskatoties uz šīm zināšanām, viņa vienalga rīkojās nepareizi. Ja pat pilnīgajā Ēdenes vidē ar zināšanām vien nepietika, lai atturētu Ievu (un pēc tam Ādamu, kurš arī zināja patiesību) no grēkošanas, mums nevajadzētu sevi piemuļķot, domājot, ka ar zināšanām varētu pietikt. Jā, mums ir jāzina, ko Dieva Vārds mums saka. Bet, lai mēs tiktu glābti, kopā ar šīm zināšanām mums ir nepieciešama tāda nodošanās, ka mēs arī paklausām tam, ko zinām.

Dievs teica vienu, sātans – citu. Neskatoties uz zināšanām, kādas bija Ādamam un Ievai, viņi izvēlējās klausīties sātana. Padomājiet, cik maz ir mainījies pēc tūkstošiem gadu. Kā mēs varam izvairīties no tādu pašu kļūdu pieļaušanas? _____

Karš Debesīs un virs Zemes

Mūsu pirmo vecāku krišana iegrūda pasauli grēkā, ļaunumā un nāvē. Cilvēki var nebūt vienisprātis par to, kas ir tiešais cēlonis vai kā vaina tā ir, bet kurš gan var noliegt nemierus, vardarbību, sacelšanos un konfliktus, kas ietekmē mūs visus šeit un tagad?

Mēs runājam par kosmisko cīņu, par konfliktu Debesīs. Bet, lai arī kāda būtu šī kosmiskā konflikta izcelsme, tas norisinās arī šeit, virs Zemes. Bībeles vēsture lielā mērā un daudzējādā ziņā ir lielās cīņas apraksts, sākot ar krišanu Ēdenē līdz pat noslēdzošajiem notikumiem, kas novedis pie Jēzus otrās nākšanas. Mēs dzīvojam šīs cīņas vidū. Dieva Vārds paskaidro mums, kas notiek, kas aiz tā visa stāv un, vissvarīgākais, kā tas beigsies.

Izlasi Atklāsmes 12:1–17. Kādas kaujas, kas norisinās gan Debesīs, gan virs Zemes, attēlo šī nodaļa? _____

Mēs redzam kauju Debesīs un kauju virs Zemes. Pirmā kauja notiek starp pūķi (sātanu, Atkl. 12:7–9) un Mihaēlu (ebreju valodā tas nozīmē: "Kurš ir kā Dievs"). Dumpinieks Lucifers kļūva zināms kā sātans (ienaidnieks), kas ir tikai radīta būtne, kas cīnās pret mūžīgo Radītāju Jēzu (Ebr. 1:1, 2; Jāņa 1:1–4).

Lucifers sacēlās pret savu Radītāju. Lielā cīņa nenotiek starp diviem dieviem. Tā ir radījuma sacelšanās pret Radītāju, kas atklājas arī uzbrukumos radībai.

Kritis cīņā pret Kristu Debesīs, sātans mēģināja sekot Viņam uz Zemi uzreiz pēc dzimšanas miesā (Atkl. 12:4). Zaudējis cīņu pret Kristu šajā brīdī, pēc tam tuksnesī un vēlāk pie krusta, sātans – pēc savas neizbēgamās sakāves Golgātā – devās karā pret Kristus sekotājiem. Šis karš ir plosījies visā kristīgajā vēsturē (Atkl. 12:6, 14–16) un turpināsies līdz pat galam (Atkl. 12:17), līdz sātans piedzīvos vēl vienu sakāvi, šoreiz Jēzus otrās nākšanas laikā.

Izlasi Atkl. 12:10–12. Kādu cerību mēs atrodam šajos pantos cīņas un konfliktu vidū, kas redzams citos pantos? _____

Ar jums vienmēr, līdz pat laiku beigām

Atklāsmes grāmata paredzēja vajāšanas, ko Dieva ļaudis piedzīvos lielākajā draudzes vēstures daļā. Atklāsmes grāmatas 1260 pravietiskās dienas (sk. arī Atkl. 12:14) norāda uz 1260 draudzes vajāšanu gadiem.

“Vajāšanas, kas iesākās Nerona valdīšanas laikā, kad mocekļa nāvē mira Pāvils, ar lielāku vai mazāku niknumu turpinājās vairākus gadsimtus. Kristiešus nepatīsi apsūdzēja visatbaidošākajos noziegumos un paziņoja, ka lielās nelaimes – bads, mēris un zemestrīces – ir radušās viņu dēļ. Tiem kļūstot par vispārēja naida un aizdomu objektu, tūlīt arī radās ļaudis, kas peļņas dēļ nodeva nevainīgus cilvēkus. Tos notiesāja kā dumpiniekus, kas sacēlušies pret impēriju, kā reliģijas ienaidniekus un sabiedrībai kaitīgus elementus. Ļoti daudzus izveda pie plēsīgiem zvēriem vai dzīvus sadedzināja amfiteātros.” (“Lielā cīņa” 40. lpp.)

Vienlaikus sievietē (draudze) bēga tuksnesī (Atkl. 12:6). Viņa ir aprakstīta kā ērglis ar diviem spārniem. Tas atklāj, ka tā bēg prom uz vietu, kur var atrast palīdzību. Par viņu parūpējās tuksnesī, un čūska jeb sātans nevarēja tikt tai klāt (Atkl. 12:14). Dievs vienmēr ir pasargājis atlikumu, pat lielu vajāšanu laikā, un Viņš to darīs atkal gala laikā.

Šo pēdējo dienu briesmu vidū Kristus saviem ļaudīm teica: “Redzi, Es esmu ar jums ik dienas līdz laiku beigām” (Mat. 28:20). Kā mēs saprotam šo brīnišķīgo apsolījumu, īpaši zinot par daudzu Viņa sekotāju mocībām? (Sk. Rom. 8:31–39 un Mat. 10:28). _____

Nekas – ne vajāšanas, ne bads, ne nāve – nevar šķirt mūs no Dieva mīlestības. Kristus klātbūtne pie mums, vienalga, vai tas ir tagad vai gala laikā, nenozīmē, ka mēs nepiedzīvosim sāpes, ciešanas, pārbaudījumus vai pat nāvi. Mums šajā dzīvē nav apsolīti šādi atvieglojumi. Tas nozīmē, ka caur Jēzu un to, ko Viņš mūsu labā ir izdarījis, mēs varam dzīvot ar cerību un apsolījumu, ka Dievs ir ar mums šajos pārbaudījumos un ka mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums jaunajās Debesīs un uz jaunās Zemes. Mēs varam dzīvot ar cerību, ka, neskatoties uz to, kam mēs ejam cauri šeit, līdzīgi Pāvilam mēs varam būt droši, ka “man atlicis taisnības vainags, ko tajā dienā man piešķirs Kungs, taisnais Tiesnesis, un ne tikai man, arī visiem citiem, kam Viņa atnākšana ir mīļa” (2. Tim. 4:8). Mēs, kam “Viņa atnākšana ir mīļa”, varam prasīt šo cerību un apsolījumu arī sev.

Likums un evaņģēlijs

Kā septītās dienas adventisti mēs savā nosaukumā esam ielikuši visu, par ko stāvam. “Septītā diena” aino septītās dienas sabatu, kas norāda uz mūsu ticību nevis tikai šim vienam bauslim, bet visiem. Vārds “adventisti” norāda uz mūsu ticību Jēzus otrajai nākšanai, patiesībai, kas var notikt, tikai pateicoties tam, ko Kristus paveica ar savu salīdzinošo nāvi, kad Viņš nāca pirmo reizi. Tādējādi mūsu nosaukums “septītās dienas adventisti” norāda uz divām svarīgām un nedalāmām mūsu laika patiesības sastāvdaļām – likumu un evaņģēliju.

Kā šie panti norāda, cik cieši saistīti ir likums un evaņģēlijs?

Jer. 44:23 _____

Rom. 3:20–26 _____

Rom. 7:7 _____

Evaņģēlijs ir labā vēsts, ka, lai arī mēs esam grēkojuši, pārkāpjot Dieva likumu, ticot tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pie krusta, mūsu grēki, Viņa likuma pārkāpšana mums var tikt piedota. Mums ir dots arī spēks paklausīt šim likumam pilnībā.

Tāpēc nav brīnums, ka pēdējo dienu kontekstā, lielajai cīņai plosoties īpašā niknumā, Dieva ļaudis ir aprakstīti ļoti īpašā veidā.

Izlasi Atkl. 14:12. Kā šis pants atklāj saistību starp likumu un evaņģēliju? _____

_____
_____
_____

Kā mēs kā septītās dienas adventisti, kā cilvēki, kas ticam paklausībai Dieva likumam, varam parādīt citiem, ka paklausība likumam nav burta kalpība, bet dabisks iznākums tam, ka mēs mīlam Dievu un esam glābti Viņā? Kā tādi panti kā 5. Moz. 11:1 un 1. Jāņa 5:3 atbalsta šo domu?

_____
_____
_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Atkl. 12:9–12 un Elenas Vaitas grāmatas “Sentēvi un pravieši” nodaļu “Kāpēc tika pieļauts grēks?”.

“Kamēr visas radītās būtnes atzina mīlestības uzticību, visā Dieva Universā bija pilnīga saskaņa. Debesu būtnēm bija prieks piepildīt sava Radītāja nolūku. Tās priecājās atspoguļot Viņa godību un izteikt Viņam slavu. Kamēr augstākā bija Dieva mīlestība, savstarpējā mīlestība bija uzticama un nesavtīga. Nebija nekādas nesaskaņu nots, kas sabojātu dievišķo saskaņu. Tomēr šajā laimīgajā stāvoklī notika izmaiņa. Bija viens, kas sabojāja brīvību, ko Dievs bija dāvājis saviem radījumiem. Grēks sākās pie tā, kas, būdams vistuvāk Kristum, bija saņēmis vislielāko Dieva pagodinājumu.” (Elena Vaita “Sentēvi un pravieši” 35. lpp.)

Ievēro Elenas Vaitas vārdus “mīlestības uzticība”. Šī spēcīgā frāze, kas ir nozīmes pilna, norāda uz faktu, ka mīlestība vada uz uzticību, uzticamību. Dzīvesdraugs, kas mīl savu otro pusīti, parādīs šo mīlestību uzticībā. Tā tas bija ar šīm būtnēm Debesīs, un tā tam vajadzētu būt arī ar mums tagad, mūsu attiecībās ar Dievu.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādi mums ir pierādījumi Rakstos, kas norāda ne tikai uz sātana realitāti, bet arī uz viņa lomu lielajā cīņā? Kā mēs varam palīdzēt cilvēkiem saprast, ka sātans ir reāla, personīga būtne, nevis tikai ļaunuma simbols cilvēka sirdī?

2. Mēs kā septītās dienas adventisti esam svētīti ar neticami plašām zināšanām attiecībā uz Bībeles patiesību. Lai arī cik tas ir brīnišķīgi, kāpēc tomēr ar šīm zināšanām nepietiek, lai mūs glābtu? Kas bez intelektuālām zināšanām mums vēl ir vajadzīgs?

3. Kā tu esi piedzīvojis Jēzus klātbūtni savā dzīvē jau tagad? Kā šie piedzīvojumi var palīdzēt tev jebkādos bēdu laikos, ko tu piedzīvo?

4. Grupā pārrunājiet vairāk šo frāzi: “mīlestības uzticība”. Kā šī doma var labāk palīdzēt mums izprast saistību starp likumu un žēlastību, kā arī starp ticību un paklausību? Ko tā mums māca par brīvību, kas raksturīga visai mīlestības idejai? Kā mēs vēl joprojām varam atklāt “mīlestības uzticību”?

DANIĒLS UN GALA LAIKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Lūk. 16:10; Dan. 1, 2; 3:1–6; Atkl. 13:11–15; Dan. 3:13–18; Jāņa 3:7; Dan. 4, 6.

ATMIŅAS PANTS:

“Ķēniņš sacīja Daniēlam: ‘Patiesi, tavš Dievs ir dievu Dievs un ķēniņu Kungs, noslēpumu Atklājējs, kas tevi darījis spējīgu atklāt šo noslēpumu!’” (Dan. 2:47)

Kungam bija lieli plāni senajam Israēlam. “Jūs man būsiet priesteru valsts un svēta tauta! – saki šos vārdus Israēla dēliem!” (2. Moz. 19:6). Šai svētajai tautai, šai priesteru valstij, bija jābūt Viņa lieciniekiem pasaulē, ka Jahve ir vienīgais Dievs (sk. Jes. 43:10, 12). Diemžēl tauta nedzīvoja saskaņā ar svēto aicinājumu, ko Dievs bija tai devis. Beigās tā pat nonāca Babilonijas gūstā.

Interesanti, ka Dievs vēl joprojām varēja izmantot atsevišķus jūdus par saviem lieciniekiem, neskatoties uz lielo nelaimi – aizvešanu gūstā. Citiem vārdiem, Dievs zināmā mērā gribēja paveikt caur Daniēlu un viņa trim draugiem to, ko Viņš nesasniedza caur Israēlu un Jūdu. Vienā ziņā šie vīri bija paraugs tam, kas Israēlam bija jāizdara un ko tas bija izdarījis.

Jā, viņu stāsti norisinās laikā un vietā, kas ir tālu no pēdējām dienām. Bet mēs tik un tā varam šajos vīros atrast rakstura īpašības, kas var kalpot kā paraugs mums, ļaudīm, kas ne tikai dzīvojam gala laikā, bet kas esam aicināti būt par Dieva lieciniekiem pasaulei, kas līdzīgi pagāniem Babilonijas galmā nepazīst Viņu. Ko mēs varam mācīties no viņu stāstiem?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 14. aprīlī.

Uzticīgs vismazākajā

“Kas vismazākajās lietās uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams, un, kas vismazākajās lietās netaisnīgs, tas arī lielās lietās ir netaisnīgs.” (Lūk. 16:10)

Izlasi šeit teiktos Jēzus vārdus. Ir tik viegli būt “vismazākajās lietās netaisnam”, vai ne tā? Problēma nav tik daudz tajā, ka “vismazākās” lietas ir svarīgas pašas par sevi, jo tas tā nav. Tāpēc tās ir “vismazākās”. Kā mēs daudzi zinām, ņemot vērā personīgo pieredzi vai citu cilvēku paraugu (vai abus), problēma ir tāda, ka pirmais kompromiss vada pie nākamā, tad pie nākamā un tā tālāk, līdz mēs kļūstam “netaisnīgi lielās lietās”.

Paturot šo domu prātā, izlasīsim Daniēla 1. nodaļu, pirmo ziņojumu par četri jūdu piedzīvoto Babilonijas gūstā.

Izlasi Dan. 1. nodaļu. Kā nostāja, ko ieņēma Daniēls, Hananja, Mišaēls un Azarja, atspoguļo to, par ko bija jākļūst senajam Israēlam citu tautu vidū? (Sk. arī 5. Moz. 4:6–8, Zah. 8:23). ____

Lai gan pants tiešā veidā nepasaka, ko viņi ēda, lai būtu “desmit reizes labāki” gudrības un prāta ziņā (Dan. 1:20), šeit atklātā saistība ir skaidra. Nodaļa arī atklāj, ka Dievs deva viņiem šīs zināšanas un gudrību. Tas ir, Kungs varēja strādāt ar viņiem, pateicoties viņu uzticībai Viņam, atsakoties no Babilonijas nešķīstās pārtikas. Viņi paklausīja, un Dievs svētīja viņu paklausību. Vai Dievs nebūtu darījis kaut ko tamlīdzīgu senā Israēla labā, ja tas būtu turējies pie Bībeles mācības tikpat čakli un uzticīgi kā šie četri jaunie vīrieši? Protams. Un vai Viņš to nedarīs arī mūsu labā pēdējās dienās, ja mēs būsime uzticīgi?

Tā kā mums ir dota tik liela gaisma un patiesība, mums kā draudzei vajadzētu sev jautāt: “Vai mēs esam bijuši uzticīgi un paklausīgi tam, kas mums ir dots? Vienlaikus kā mēs katrs personīgi varam ieņemt pozīcijas, kas dara mūs spējīgus būt spēcīgiem Dieva lieciniekiem? _____

Daniēla pazemība

Visā pasaulē Daniēla 2. nodaļa ir palīdzējusi neskaitāmi daudziem cilvēkiem nonākt pie ticības Dievam un Bībelei. Tā nodrošina spēcīgus, racionālus pierādījumus ne tikai Dieva eksistencei, bet arī Viņa zināšanām par nākotni. Patiešām, Dieva priekšzināšanu atklāsme šajā nodaļā atklāj Dieva eksistences pierādījumus.

Izlasi Dan. 2. nodaļu. Kā šī nodaļa nodrošina pārlicinātos pierādījumus Dieva realitātei? Aplūko arī mūsdienu Eiropu, kā tā ir aprakstīta Daniēla grāmatā (Dan. 2:40–43). Kā cilvēks, kas dzīvojis aptuveni pirms 2600 gadiem, varēja tik precīzi aprakstīt šo situāciju, ja ne ar dievišķās atklāsmes palīdzību? _____

Daniēls bija atklāti un nekautrējoties par to, kas viņam bija atklāts, atdevis godu Dievam. Cik viegli viņš būtu varējis lielīties ar jau atzīto gudrību un saprašanu kā savu spēju avotu, ne tikai lai uzzinātu ķēniņa sapni, bet arī lai to izskaidrotu! Bet Daniēls rīkojās citādi. Lūgšanas, ko viņš un citi bija lūguši (Dan. 2:17–23), parādīja viņu galējo atkarību no Dieva, citādi viņi būtu miruši kopā ar pārējiem gudrajiem.

Vēlāk Daniēls atgādināja ķēniņam, ka neviens no viņa profesionālajiem gudrajiem, magiem un burvjiem nebija spējīgs izstāstīt ķēniņam viņa sapni. Pretstatā tam Debesu Dievs spēj atklāt noslēpumus, jo Viņš ir vienīgais patiesais Dievs.

Tādējādi savā pazemībā un atkarībā no Dieva Daniēls spēja būt spēcīgs liecinieks. Ja Daniēls toreiz atklāja pazemību, cik daudz vairāk viņš to atklātu šodien? Galu galā mums ir tāda glābšanas plāna atklāsme, kāda Daniēlam nebija. Ja ir kaut kas, kam vajadzētu mūs darīt pazemīgus, tad tām vajadzētu būt zināšanām par to, ko Jēzus izdarīja pie krusta.

Ko krustam vajadzētu mums mācīt par pazemību? Ko tas mums stāsta ne tikai par mūsu grēcīgumu, bet arī par galējo atkarību no Dieva glābšanas ziņā? Padomājiet, kur jūs būtu bez krusta. Ar ko tad jūs varētu lielīties, ja ne ar krustu? Sk. Gal. 6:14. _____

Zelta tēls

Bībeles pētnieki jau sen ir pamanījuši saikni starp Daniēla 3. nodaļu, stāstu par trim ebrejiem Dūra klajumā un Atklāsmes grāmatas 13. nodaļu, vajāšanu aprakstu, ko Dieva ļaudis piedzīvoja pagātnē un ko viņi piedzīvos pēdējās dienās.

Salīdzini Dan. 3:1–6 ar Atkl. 13:11–15. Kādas ir paralēles starp šīm divām Rakstu vietām? __

Abos gadījumos centrā ir pielūgsmes jautājums, abās vietās runa ir par pielūgsmi, kas ir uzspiesta. Tas ir, pie varas esošie politiskie spēki pieprasa pielūgsmi, kas pienākas tikai Kungam.

Izlasi Dan. 3:13–18. Ko mēs varam mācīties no stāsta, kam vajadzētu palīdzēt mums saprast ne tikai to, ko mēs piedzīvosim pēdējās dienās, bet arī kā mums vajadzētu gaidīt to, kas nāks?

Nebūkadnecars kā visvarenākais vadītājs virs zemes izsmēja šos vīrus un viņu Dievu, teikdams: “Kurš Dievs gan spēs jūs paglābt no manis?” Drīz viņš pats piedzīvoja, kas ir šis Dievs, jo vēlāk viņš paziņoja: “Slavēts Šadraha, Mēšaha un Abēd-Nego Dievs, kas sūtījis savu sūtni un pasargājis savus kalpus, kas viņam uzticējās, netaupīdami pat savu dzīvību un nepildīdami ķēniņa pavēli, – tie nekalpoja un neslavēja citu dievu kā vienīgi savu Dievu!” (Dan. 3:28).

Nav šaubu, redzot tādu brīnumu kā šis, ķēniņš tika pārliecināts, ka Dievs, kam kalpoja šie vīri, ir īpašs.

Iedomājieties, ja šie jaunie vīri netiktu pasargāti no liesmām, ko viņi uzskatīja par iespējamu (Dan. 3:18). Kāpēc viņi tik un tā būtu darījuši pareizi, nepaklausot ķēniņa pavēlei, pat ja tas nozīmētu tikt sadedzinātam dzīvam? Šis stāsts atklāj spēcīgu liecību viņu ticībai un labprātībai stāvēt par to, kam viņi ticēja, neskatoties uz sekām.

Kad pēdējās dienās rodas jautājums par pielūgsmi, kā mēs varam būt droši, ka joprojām stāvam tik uzticīgi kā viņi? Ja mēs neesam uzticīgi “vismazākajā”, kas mums liek domāt, ka mēs būsīm uzticīgi tik lielās lietās kā pēdējā krīze? _____

Pagānu atgriešanās

Daniēla 3. nodaļa beidzas ar to, ka Nebūkadnecars atzīst patiesā Dieva eksistenci un spēku. Bet Dieva un Viņa spēka atziņa nav tas pats, kas jaunpiedzimšanas piedzīvojums, kas, kā Jēzus teica, ir izšķirošs glābšanai (sk. Jāņa 3:7). Patiešām, vīrs, kas bija attēlots Dan. 4:30, nebija atgriezies cilvēks.

Izlasi Dan. 4:30. Kas bija šī vīra problēma? Sk. arī Jāņa 15:5, Ap.d. 17:28, Dan. 5:23. _____

Nodaļai tuvojoties noslēgumam, Nebūkadnecars bija sapratis, ka viss spēks pastāv Dievā un ka bez Dieva vispār nav nekā, pat jā jāiet grūts ceļš.

“Kādreiz lepnais monarhs bija kļuvis par pazemīgu Dieva bērnu; tirāniskais, valdonīgais valdnieks par gudru un līdzjūtīgu ķēniņu. Viņš, kas bija izaicinājis un zaimojis Debesu Dievu, tagad atzina Visaugstākā spēku un nopietni centās vairot Jehovas pielūgsmi un Viņa pavalstnieku laimi. Saņēmis mācību no Viņa, kas ir ķēniņu Ķēniņš un kungu Kungs, Nebūkadnecars bija beidzot iemācījies mācību, kas jāapgūst visiem valdniekiem – ka patiesi lielums ir patiesā labestībā. Viņš atzina Jehovu kā dzīvo Dievu, sakot: ‘Tagad es, Nebūkadnecars, slavēju, teicu un godinu debesu Ķēniņu: ‘Visi viņa darbi ir patiesi, visi viņa ceļi ir taisnīgi, viņš spēj pazemot tos, kas lepnīgi staigā!’” (Elena Vaita “Pravieši un ķēniņi” 521. lpp.)

Izlasi Dan. 4:35. Kādas patiesības par Dievu šeit izsaka Nebūkadnecars? _____

Daniēla 4. nodaļa noslēdzas ar to, ka pagāns atzīst “ebreju” Dieva autoritāti, virsvaldību un spēku. Zināmā mērā šī aina ir priekšvēstnesis tam, kas notika agrīnajā draudzē, kad, pateicoties jūdu liecībai un Dieva spēkam, pagāni uzzināja patiesību par Kungu un sāka šo patiesību sludināt pasaulē.

Izlasi Jāņa 3:7. Lai gan mēs domājam par pēdējo dienu notikumiem nāves spriedumu, pielūgsmes un vajāšanu kontekstā, ko Jēzus šeit pasaka, kas pāri visam sagatavo cilvēkus gala laikam? _____

Daniēla uzticība

Izlasi Dan. 6. nodaļu un tad atbilde uz tālākajiem jautājumiem:

1. Ko Daniēla 6:4, 5 atklāj par Daniēla raksturu? Kādas mācības mēs varam gūt no šiem pantiem par to, kādiem mums vajadzētu būt? _____

---

2. Kādas paralēles mēs varam atrast šajā nodaļā, kas savieno to ar pēdējiem notikumiem, kā tie ir atklāti Atklāsmes grāmatā? Sk. Atkl. 13:4, 8, 11–17. _____

---

3. Iedomājies sevi Daniēla situācijā. Kādus argumentus mēs varētu izmantot, lai nelūgtu Dievu? Tas ir, kā mēs varētu attaisnot sevi par to, ka nedarām to, ko viņš darīja, tādā veidā pasargājot sevi no iemešanas lauvu bedrē? _____

---

4. Kā tu domā, kāpēc Daniēls turpināja lūgt, kā viņš to vienmēr bija darījis, lai gan viņam tas obligāti nebija jādara? _____

---

5. Ko ķēniņš Dārijs teica (Dan. 6:16), pat pirms Daniēls bija iemests lauvu bedrē, kas parādīja, ka viņš kaut ko zināja par Daniēla Dieva spēku? Kas viņa vārdos parādīja Daniēla liecību ķēniņam par Dievu, ko viņš pielūdza un kam kalpoja? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tuvojoties pasaules vēstures noslēgumam, Daniēla pravietiskie paziņojumi prasa īpašu uzmanību, tāpēc ka tie runā tieši par laiku, kurā mēs dzīvojam. Ar tiem jāsavieno Svēto Rakstu Jaunās Derības pēdējā grāmatā sniegtās mācības. Sātans daudzus iespaidojis ticēt, ka Daniēla un Jāņa Atklāsmes grāmatas nav iespējams saprast, bet apsolījums skaidri saka, ka tie, kas šos pravietojumus pētīs, gūs sevišķas svētības. Vārdi ‘gudrie sapratīs’ (Dan. 12:10, pēc Glika tulk.) attiecas uz Daniēla atklāsmēm, kas kļūs izprotamas pēdējās dienās; un par atklāsmēm, ko Kristus deva savam kalpam Jānim, kā Dieva ļaudis tiks vadīti daudzus gadsimtus ilgā laika periodā, apsolījums skan: ‘Laimīgs, kas lasa un klausās šos pravietojuma vārdus un kas ievēro visu, kas tur rakstīts, jo noliktais laiks ir tuvu’ (Atkl. 1:3).” (E. Vaita “Pravieši un ķēniņi” 547., 548. lpp.)

Lai gan mēs parasti Daniēla grāmatu lasām saistībā ar tautu rašanos un krišanu, tiesu (Dan. 7:22, 26; 8:14) un Dieva ļaužu pēdējo atbrīvošanu bēdu laikā (Dan. 12:1), mēs šajā nedēļā redzējam, ka Daniēla grāmata var dot mums arī paraugu tam, ko mums personīgi nozīmē būt sagatavotiem vajāšanām un pārbaudījumiem, kad tie nāk. Šajā ziņā šie stāsti atklāj mums ārkārtīgi svarīgu vēsti pēdējām dienām. Galu galā lai arī cik noderīgi ir zināt par “zvēra zīmi”, gaidāmo “bēdu laiku” un vajāšanām, ja mums nebūs vajadzīgā pieredze ar Dievu, visas šīs zināšanas mūs pazudinās. Vairāk par visu citu mums ir jābūt “jaunpiedzimšanas” piedzīvojumam, kāds bija Daniēlam un citiem, ieskaitot Nebūkadnekaru.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasi Daniēla lūgšanu 9:3–19. Kā šī lūgšana parāda, ka Daniēls saprata žēlastību un ka Dievs mīl un glābj mūs savas žēlastības dēļ, nevis kaut kādu mūsu nopelnu vai labestības dēļ? Kāpēc ir tik svarīgi šo patiesību ne tikai saprast, bet arī piedzīvot?

2. Grupā pārrunājiet izaicinājumus, kādi bija trim ebrejiem (Daniēla 3. nodaļa) un Daniēlam (Daniēla 6. nodaļa), saglabājot savu nostāju, kad viņiem draudēja politiskās autoritātes. Kādas līdzības jūs atrodat šajos divos ziņojumos? Kas tajos atšķirīgs? Ko mēs varam mācīties no šiem abiem ziņojumiem par to, kā mēs varam būt spēcīgi liecinieki, ja esam uzticīgi?

3. Ko nozīmē “piedzimt no jauna”? Kāpēc Jēzus saka, ka mums “jāpiedzimst no jauna” (Jāņa 3:7)?

JĒZUS UN ATKLĀSMES GRĀMATA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Kor. 10:1–11, Atkl. 12:1–17, 19:11–15, Ef. 1:20, Atkl. 11:19, 1: 10–18.

ATMIŅAS PANTS:

“To, kas uzvarēs, Es nosēdināšu savā tronī kopā ar Mani, tāpat kā Es esmu uzvarējis un apsēdies ar savu Tēvu Viņa tronī” (Atkl. 3:21).

Pat ļoti ātri pārļasot Jauno Derību, mēs atklājam svarīgu patiesību: Jaunā Derība ir tiešā veidā saistīta ar Veco. Laiku pa laikam evaņģēlijos un vēstulēs ir vai nu atklāti Vecās Derības notikumi vai arī tiešā vai netiešā veidā tā ir citēta. Runājot par sevi un savu kalpošanu, cik bieži Jēzus runāja par to, kā “Rakstiem” ir “jāpiepildās” (sk. Mat. 26:54, 56; Marka 14:49; Jāņa 13:18; 17:12)?

To pašu var teikt par Atklāsmes grāmatu. Patiešām nav iespējams saprast Atklāsmes grāmatas jēgu bez Vecās Derības, īpaši bez Daniēla grāmatas. Šis ir viens iemesls, kāpēc mēs bieži pētām abas grāmatas kopā.

Svarīgs Vecās Derības izmantošanas aspekts Atklāsmes grāmatā ir tas, ka kopā ar pārējo grāmatas tekstu tas atklāj Jēzu. Atklāsme ir par Jēzu, par to, kas Viņš ir, ko Viņš ir izdarījis savu ļaužu labā, un par to, ko Viņš darīs mūsu labā gala laikā. Pēdējo dienu notikumos ir nepieciešams Jēzu turēt priekšā un centrā, tieši tā, kā to dara Atklāsmes grāmata. Šis nedēļas tēma ir par Jēzu Atklāsmes grāmatā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 21. aprīlī.

Atklāsmes grāmatas uzbūve

Starp galvenajām lietām, kas Daniēla un Atklāsmes grāmatai ir kopīgas, ir to divi galvenie sadalījumi: vēsturiskais un eshatoloģiskais (gala laika notikumi). Šie abi virzieni abās grāmatās ir sarežģītā veidā saistīti. Mēs varam raudzīties uz vēsturiskajiem notikumiem kā uz lielo un globālo pēdējo dienu notikumu priekšvēstnešiem jeb paraugiem, kaut arī tie norisinās mazākā mērogā. Tas ir, pētot to, kas ir noticis Vecās Derības vēsturē, mēs varam saprast, kas notiks mūsu dienās un vēlāk. Šis princips tomēr nav ierobežots tikai ar Daniēla un Atklāsmes grāmatu.

Izlasi 1. Kor. 10:1–11. Kā mēs šajos pantos redzam principu, par ko ir runāts iepriekš? _____

_____

Kā mēs redzējām pagājušajā nedēļā, daži no Daniēla grāmatas stāstiem (Dan. 3:6, 15, 27 un 6:6–9, 21, 22) bija vietēja mēroga vēsturiski notikumi, kas atspoguļo kaut kādā ziņā gala laika notikumus, kas aprakstīti Atklāsmes grāmatā. Pētot šos stāstus, mēs varam ieskatīties dažos notikumos, ko piedzīvos Dieva ļaudis plašākā mērogā laiku galā. Iespējams, vissvarīgākais tomēr ir tas, ka, neskatoties uz mūsu situāciju šeit un tagad, mums ir nodrošināta galējā atbrīvošana. Lai arī ko māca Atklāsmes grāmata, tā pārlicina uzticīgos par uzvaru.

Lai gan ar dažiem izņēmumiem, Atklāsmes grāmatas vēsturiskā daļa ir 1.–11. nodaļa, kurai seko gala laika apraksts 13.–22. nodaļā.

Izlasi Atklāsmes 12:1–17. Kur mēs varētu likt šos pantus – vēsturiskajā vai gala laika daļā, un kāpēc? _____

_____

Kā mēs redzam, šie panti pieder pie abām daļām. Kāpēc? Jo tā runā par vēsturiskiem konfliktiem – par sātana izraidīšanu no Debesīm (Atkl. 12:7–9), sātana uzbrukumu bērnam Jēzum (Atkl. 12:4) un draudzes vajāšanām turpmākajā draudzes vēsturē (Atkl. 12:14–16). Tiem seko velna uzbrukuma apraksts pēdējo dienu atlikumam (Atkl. 12:17).

Ir teikts, ka viena no mācībām, ko mēs mācāmies no vēstures, ir tā, ka mēs nekad nemācāmies no vēstures. Doma ir tāda, ka, neskatoties uz to, kad cilvēki dzīvo, viņi turpina pieļaut tās pašas kļūdas. Tā kā mums ir tik daudz vēstures zināšanu, no kā mācīties, kā mēs varam izvairīties no to pašu kļūdu pieļaušanas? _____

_____

Jēzus apraksti

Izlasiet šos pantus, kuros ir dažādi Jēzus apzīmējumi un dažos gadījumos Viņa apraksti, kā arī ko Viņš ir darījis, dara un darīs. Ko šie panti mums māca par Jēzu?

Atkl. 1:5 _____
 _____
 _____

Atkl. 1:18 _____
 _____
 _____

Atkl. 5:8 _____
 _____
 _____

Atkl. 19:11–15 _____
 _____
 _____

Atkl. 21:6 _____
 _____
 _____

Šie ir tikai daži no daudziem pantiem Atklāsmes grāmatā, kas attēlo Jēzu dažādās lomās un darbos. Viņš ir Jērs, kas norāda uz Viņa pirmo nākšanu, kad Viņš upurēja sevi kā upuri par mūsu grēkiem. Viņš bija arī Tas, kurš bija “miris, un redzi – Es esmu dzīvs mūžu mūžam” (Atkl. 1:18), kas ir skaidra norāde uz Viņa nāvi un augšāmcelšanos no mirušajiem. “Tā ir rakstīts, ka Kristus cietīs un augšāmcelties no mirušajiem trešajā dienā” (Lūk. 24:46). Atkl. 19:11–15 Viņš attēlots savā otrās nākšanas lomā, kad Viņš atgriezīsies uz zemi ar spēku, godību un tiesu. “Jo Cilvēka Dēls nāks sava Tēva godībā līdz ar saviem eņģeļiem, un tad Viņš ikvienam atmaksās pēc viņa darbiem” (Mat. 16:27).

Kā mēs varam ik dienas mācīties padarīt dzīvību, nāvi, augšāmcelšanos un Jēzus atgriešanos par galveno mūsu eksistencē un par pamatu morāļajiem lēmumiem, kas mums ir jāpieņem?

_____
 _____
 _____

Svētnīcas motīvs

Atklāsmes grāmatā

Atklāsmes grāmatai bez diviem galvenajiem virzieniem ir arī citas uzbūves struktūras, no kurām viena ir ebreju svētnīca. Šis svētnīcas motīvs nav saistīts ar nevienu no diviem lielajiem virzieniem, bet tas vijas cauri abiem.

Zemes svētnīcā sākums ir pagalmā, pie dedzināmā upura altāra, kur tika nokauti dzīvnieki. Pēc dzīvnieka nāves, kas ir krusta simbols, priesteris iegāja svētnīcas pirmajā nodalījumā, kas bija paraugs tam, ko Jēzus darīja Debesu svētnīcā pēc Viņa pacelšanās Debesīs. To aino Jēzus staigāšana starp gaismekļiem (Atkl. 1:13).

Izlasi Atkl. 4:1, 2. Ko aino atvērtās durvis? Kur atrodas šī aina? Sk. arī Ap.d. 2:33, 5:31; Ef. 1:20; Ebr. 10:12, 13; Ps. 110:1; Atkl. 12:5.

Drīz pēc savas debesbraukšanas Kristus uzsāka kalpot Debesu svētnīcas svētajā vietā, pa šīm atvērtajām durvīm. Kad Kristus tiek pirmo reizi pieminēts Atklāsmes grāmatā, Viņš stāv gaismekļu priekšā Debesu svētnīcas pirmajā telpā (sk. Atkl. 1:10–18).

Izlasi Atkl. 11:19. Kāda nozīme ir faktam, ka tad, kad Debesu templis bija atvērts, Jānis varēja redzēt Viņa derības šķirstu, kas atradās laicīgās svētnīcas nodalījumā (sk. 3. Moz. 16:12–14)?

Derības šķirsts Debesu svētnīcā ir neapšaubāma atsauksme uz Vissvētāko vietu jeb otro nodalījumu. Atklāsmes grāmatā mēs varam redzēt ne tikai Jēzus kalpošanu divos nodalījumos, bet arī izšķirošo un mierinošo faktu, ka notikumi Debesīs un virs Zemes ir saistīti. Pat vēstures un pēdējo dienu pārbaudījumu vidū, kā tas ir aprakstīts Atklāsmes grāmatā, mēs varam būt droši, ka “visas debesis ir iesaistītas darbā, lai sagatavotu ļaudis, kas stāvēs Kunga pārbaudes dienā. Saistība starp Debesīm un Zemi ir ļoti cieša” (Elena Vaita “My Life Today” 307. lpp.).

Kristus Atklāsmes grāmatā: 1. daļa

Visam Atklāsmes grāmatā, sākot ar uzbūvi un līdz pat saturam, ir kāds nolūks: atklāt Jēzu Kristu. Tāpēc grāmatas ievadvārdi ir: “Jēzus Kristus atklāsmē” (Apocalypsis Iesou Christou). To vispārēji saprot kā (1) “atklāsmi, ko devis Jēzus Kristus” vai (2) “atklāsmi par Jēzu Kristu” (Atkl. 1:2). Fakts, ka tā ir “atklāsmē”, runā pretī tiem, kas uzskata, ka Atklāsmes grāmatu ir grūti saprast. Kāpēc Kungs iekļāva šo grāmatu Bībelē, ja Viņš nebija domājis, ka tie, kas to lasīs, to arī sapratis?

Izlasi Atkl. 1:1–8. Ko šie panti mums māca par Jēzu? _____

Atklāsmes grāmatā Kristus ir nosaukts kā “zemes ķēniņu valdnieks” (Atkl. 1:5), un tuvu pie grāmatas beigām Viņš ir aprakstīts kā “ķēniņu Ķēniņš” (Atkl. 19:16). Labā ziņa ir, ka visa zemes haosa un sajukuma vidū mums var būt drošība, ka mūsu mīlošais Kungs un Glābējs ir tas, kam pieder galavārds.

Atkl. 1:5 mums ir dota skaidra atsauce uz Kristu kā mūsu Glābēju. Vārdi “kas mūs mīlējis un ar savām asinīm mūs no mūsu grēkiem atbrīvojis” norāda uz Viņa salīdzinošo nāvi pie krusta. Viņš ir ne tikai mūs taisnojis, bet arī darījis svētus (1. Kor. 6:11). Tādos pantos kā šis mēs varam atrast drošību par glābšanu, jo tas mums parāda, ka Jēzus ir Tas, kurš mazgā mūsu grēkus. Mēs noteikti nevaram to paveikt paši.

Izlasi Atkl. 1:7. Ko tas mums māca par Jēzu? _____

Centrālais visā mūsu kristīgajā ticībā ir Kristus apsolījums atgriezties “uz padebešiem”. Jēzus nāks atkal, burtiski. Tas būs notikums, kuru redzēs visa pasaule, notikums, kas uz visiem laikiem pārtrauks ciešanas, haosu un šīs pasaules sabrukumu un pieteiks visu mūžības apsolījumu sākšanos.

Ko Atkl. 1:8 māca mums par Jēzu? Kādu cerību mēs varam atrast šajā pantā, kas var dot mums mierinājumu visos pārbaudījumos, ko mēs piedzīvojam? _____

Kristus Atklāsmes grāmatā: 2. daļa

Izlasi Atkl. 1:10–18. Ko Jēzus šeit par sevi saka? _____

Jēzus šajos pantos stāv pirmajā Debesu svētnīcas telpā. Viņa atklāšanās šajā lomā bija tik varena, ka Jānis bailēs nokrita pie Viņa kājām. Jēzus mierinot saka tam, lai nebaidās, un norāda uz sevi kā uz alfu un omegu, kā uz pirmo un pēdējo – šī ir norāde uz Viņa kā Dieva mūžīgo eksistenci. Vēlāk Viņš runā par savu nāvi un augšāmcelšanos, kā arī cerību, ko nes Viņa augšāmcelšanās. Jēzum ir “nāves un elles” atslēgas. Citiem vārdiem, Jēzus šeit saka Jānim to, ko Viņš teica Martai, kad bija nomiris viņas brālis, vārdus, ko arī Jānis ir pierakstījis: “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz Mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu! Un katrs, kas dzīvo un tic Man, nemirs nemūžam! Vai tu tici tam?” (Jāņa 11:25, 26).

Ar Martas un tagad Jāņa starpniecību Jēzus mums norāda uz augšāmcelšanās cerību, kristīgās ticības kulmināciju. Ja nav šīs cerības, kāda tad ir cerība?

Izlasi Atkl. 22:7, 12, 13. Ko šie panti atklāj arī par Jēzu? _____

“Kristus Jēzus ir alfa un omega, Vecās Derības iesākums un Jaunās Derības atklāsmē. Abas derības satikās Kristū. Ādams un Dievs ir salīdzināti, pateicoties otrā Ādama paklausībai, kas bija paveicis darbu, uzvarot sātana kārdināšanas un atpērkot Ādama kaunpilno neveiksmi un kritienu.” (Elenas Vaitas komentārs “The SDA Bible Commentary” 6. sēj. 1092., 1093. lpp.) Jā, Jēzus ir sākums un gals. Viņš mūs radīja iesākumā, un Viņš radīs mūs no jauna beigās.

No sākuma līdz beigām, mācot mums ne tikai vēsturi, bet arī gala laika notikumus, Atklāsmes grāmata vēl joprojām ir „Apokalypsis Iesou Christou”, Jēzus Kristus atklāsmē. Lai arī kā mēs pētītu pēdējos notikumus, Jēzum Kristus ir jābūt tā visa centrā.

Kā mēs varam katru dienu turēt Jēzu savas dzīves centrā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Atklāsmē tiek skarti ļoti svarīgi jautājumi. Pats nosaukums “atklāsme”, kas dots šim inspirētajām lappusēm, atsauc apgalvojumu, ka tā varētu būt aizzīmogota grāmata. Atklāsme ir kaut kas atklāts. Kungs pats rādīja savam kalpam noslēpumus, ko satur šī grāmata, un grib, lai tie būtu pieejami Viņa ļaužu pētīšanai. Grāmatā uzrakstītās patiesības ir adresētas gan Jāņa laikabiedriem, gan arī tiem, kas dzīvo šīs Zemes vēstures pēdējās dienās. Daži no pravietojumā tēlotajiem notikumiem ir jau pagātnē, citi norisinās pašlaik; dažas ainas norāda uz tumsas spēku un Debesu Lielkunga laikmetiem ilgstošā konflikta beigām, un vēl citas atklāj atpestīto uzvaras prieku un liksmību atjaunotajā zemē.” (Elena Vaita “Apustuļu darbi” 584. lpp.)

Panti, kurus mēs aplūkojam šajā nedēļā, gan grāmatas sākumā, gan beigās, parāda mums, cik daudz no Atklāsmes grāmatas ir par Jēzu. Pat ar visām atsaucēm uz vēsturiskiem notikumiem Vecajā Derībā, Atklāsmes grāmata visvairāk mums māca par Kungu Jēzu. (Sk. arī Atklāsmes 3:14; 5:5, 6; 7:14; 19:11–16 un citus pantus Atklāsmes grāmatā par Viņu.) Savienojot kopā šos pantus, mēs iegūstam spēcīgu Jēzus aprakstu un to, kam Viņam vajadzētu būt to dzīvēs, kas sauc sevi par Viņa sekotājiem.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Ko mums nozīmē fakts, ka visā Jaunajā Derībā pastāvīgi ir atsauces uz Veco Derību? Ko tam vajadzētu mums stāstīt par to, cik centrālai lomai Rakstiem vajadzētu būt mūsu ticībā un cik nopietni mums vajadzētu uztvert Dieva Vārdu? Kā mēs varam pasargāt sevi no jebkādiem mēģinājumiem mazināt Rakstu autoritāti mūsu personīgajā un draudzes dzīvē?

2. Pāršķirsti Atklāsmes grāmatu un izraksti tik daudz pantu, kas runā īpaši par Jēzu, cik vien vari. Grupā izlasiet šos pantus skaļi. Ko vēl tie atklāj jums par mūsu Kunga darbu, spēku un raksturu? Kādu mierinājumu jūs gūstat no tā, ko šie panti atklāj?

3. Kā mēs varam mācīties atrast cerību un mierinājumu mirušo augšāmcelšanas apsolījumā?

GLĀBŠANA UN GALA LAIKS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jāņa 14:9; Cef. 3:17; Jāņa 1:1–3; Rom. 8:38, 39; Ps. 91:15, 16; Atkl. 14:6, 7; Ef. 1:4, 5.

ATMIŅAS PANTS:

“Šī ir mīlestība – nevis mēs esam milējuši Dievu, bet viņš ir milējis mūs un sūtījis savu Dēlu – izlīgumu par mūsu grēkiem.” (1. Jāņa 4:10)

Pievilcīga, bet arī svarīga atšķirība starp kristietību un nekristīgajām reliģijām ir tā, ka uzsverot to, ko nekristīgo reliģiju piekritējiem ir mācījuši viņu dibinātāji, tās nerunā par to, ko viņu dibinātāji ir darījuši viņu labā. Tas tā ir tāpēc, ka, lai arī ko dibinātāji būtu izdarījuši viņu labā, tas nevarētu viņus glābt. Viss, ko šie vadītāji varēja darīt, bija mēģināt mācīt cilvēkiem, kā “izglābt” pašiem sevi.

Turpretī kristieši uzsver ne tikai to, ko Jēzus ir mācījis, bet arī ko Viņš ir darījis, jo tas, ko Kristus darīja, nodrošina vienīgo līdzekli, kas mūs var glābt. Kristus iemiesošanās cilvēka miesā (Rom. 8:3), Viņa nāve pie krusta (Rom. 5:8), Viņa augšāmcelšanās (1. Pēt. 1:3) un kalpošana Debesīs (Ebr. 7:25) – šie darbi ir vienīgie, kas mūs glābj. Tas noteikti nav nekas tāds, kas ir mūsos pašos. “Ja jūs savāktu visu, kas ir labs, svēts, cēls, jauks cilvēkā un tad pienestu to Dieva eņģeļu priekšā kā daļu cilvēka dvēseles glābšanai vai kā nopelnu, jūsu plāns tiktu atmests kā nodevība.” (Elena Vaita “Ticība un darbi” 24. lpp.)

Šī brīnišķīgā patiesība ir īpaši svarīga mums, kas dzīvojam pēdējo dienu briesmu un krāpšanu vidū.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 28. aprīlī.

Tēva mīlestība

Neilgi pirms krusta notikumiem Jēzus runāja ar saviem mācekļiem par to, kā cilvēks var nākt pie Tēva caur Viņu. Tad Filips teica: “Kungs, rādi mums Tēvu, ar to mums pietiek” (Jāņa 14:8).

Kā Jēzus atbildēja Filipam? Jāņa 14:9. Ko šī atbilde mums māca par Tēvu? Kādus nepareizus pieņēmumus par Dievu vajadzētu atrisināt Viņa atbildē? _____

Daži cilvēki saka, ka Vecās Derības Dievs ir taisnības Dievs, salīdzinot ar Jaunās Derības Dievu, kas ir pilns žēlastības un piedošanas. Viņi atrod atšķirības starp abiem, bet šie argumenti nekam neder. Tas ir tas pats Dievs, ar tām pašām rakstura īpašībām gan Jaunajā, gan Vecajā Derībā.

Viens iemesls, kāpēc Kristus nāca uz šo pasauli, bija atklāt patiesību par Dievu Tēvu. Gadsimtu gaitā bija izplatījušies nepareizi uzskati par Viņu un Viņa raksturu, ne tikai starp pagāniem, bet arī starp Dieva izredzētajiem ļaudīm. “Zeme bija tumša nepareizo priekšstatu par Dievu dēļ. Lai drūmās ēnas varētu izkļedēt, lai pasauli varētu atvest atpakaļ pie Dieva, sātana viltīgais spēks bija jāsalauž.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 22. lpp.) Šie bija daži no iemesliem, kāpēc Jēzus nāca uz Zemi.

Dievs nemainās. Ja mēs zinām visus faktus, kas attiecas uz notikumiem Vecajā Derībā, mēs redzam, ka Dievs Vecajā Derībā ir tikpat žēlsirdīgs kā Jaunajā. Rakstos teikts: “Dievs ir mīlestība” (1. Jāņa 4:8), un Dievs nemainās. “Jēzus Kristus ir tas pats vakar, šodien un mūžīgi” (Ebr. 13:8).

Atcerieties arī, ka tas bija Vecās Derības Dievs, kurš karājās pie krusta.

Šis Dievs ir arī žēlsirdīgs, līdzjūtīgs un lēns dusmās (Ps. 145:8). Dieva mīlestība nekļūdās (Ps. 143:8), tā iepriecina Viņa sekotājus (Ps. 147:11). Dieva plāns ir pacelt cilvēkus un dot viņiem cerību (Jer. 29:11). Savā mīlestībā Viņš vairs nenorāj, bet priecājas par saviem ļaudīm ar gaviļiem (Cef. 3:17). Tāds un vēl daudz vairāk patiesībā ir Dievs Tēvs.

Padomā par faktu, ka Jēzus aino Dievu Tēvu. Kāpēc šī ir tik brīnīšķīga un cerības pilna patiesība, īpaši tiem, kas varbūt reizēm baidās no Dieva? _____

Kristus mīlestība

Grēks atšķīra cilvēci no Dieva, starp viņiem radās dziļš bezdibenis. Ja šis bezdibenis netiku aizvērts, cilvēce būtu nolemta mūžīgai iznīcībai. Bezdibenis bija dziļš un bīstams. Bija vajadzīgs kaut kas pilnīgi neticams, lai atrisinātu grēka problēmu un apvienotu grēcīgo cilvēci ar taisno un svēto Dievu. Bija vajadzīgs, lai kāds, kas bija tikpat mūžīgs kā pats Dievs, kāds, kas bija tik dievišķs kā pats Dievs, kļūtu par cilvēku un šajā cilvēcībā piedāvātu sevi kā upuri par mūsu grēkiem.

Izlasi Jāņa 1:1–3, 14 un Fil. 2:5–8. Ko šie panti mums māca par to, kas ir Jēzus? _____

Kristus bija mūžīgs un nebija atkarīgs ne no viena savā pastāvēšanā. Viņš bija Dievs – nevis tikai ārējs Dieva izskats, bet pats Dievs. Viņa būtība bija dievišķa un mūžīga. Jēzus saglabāja šo dievišķumu, bet kļuva par cilvēku, lai cilvēka miesā ievērotu likumu un mirtu kā Aizvietotājs par visiem tiem, kas ir pārkāpuši likumu, tas ir, par mums visiem (Rom. 3:23).

Kristus kļuva par cilvēku, bez jebkādām priekšrocībām pār citiem cilvēkiem. Viņš ievēroja Dieva likumu, nevis pateicoties Viņa iekšējam dievišķajam spēkam, bet paļaujoties tikai uz tādu pašu ārēju dievišķu spēku, kāds ir pieejams jebkuram citam cilvēkam.

Jēzus bija pilnīgs Dievs un pilnīgs cilvēks. Tas nozīmē, ka Viņš, kurš nesa “visu savu spēka pilno vārdu” (Ebr. 1:3), bija tas pats, kas tika atrasts kā “bērniņš, silē gulošs” (Lūk. 2:16). Tas nozīmē, ka Viņš, kurš “ir pirms visa, un viss ir dibināts Viņā” (Kol. 1:17), ir tas pats, kurš kā cilvēka bērns “pieauga gudrībā un augumā” (Lūk. 2:52). Tas nozīmē, ka Viņš, bez kā “nekas, kas ir radies, nav radīts” (Jāņa 1:3), bija tas pats, kurš tika nonāvēts, piekārts pie krusta koka (Ap.d. 5:30).

Ja tas viss atklāj Kristus mīlestību pret mums, un Kristus mīlestība pret mums ir Tēva mīlestības atklāsmē, tad mums noteikti ir daudz iemeslu, lai priecātos un būtu pateicīgi!

Izlasi Rom. 8:38, 39. Kā tas, ko mēs lasām šodienas pētījumā, dod mums spēcīgus iemeslus uzticēties Pāvila teiktajam? _____

Gara mīlestība

Svētais Gars ir gandrīz tikpat pārprasts kā Tēvs. Daži teologi ir uzskatījuši Garu kā mīlestību starp Tēvu un Dēlu. Citiem vārdiem, Gars esot tikai pieķeršanās jūtas starp Tēvu un Dēlu. Tas nozīmē, ka tādējādi Viņš tiek pazemināts līdz attiecībām starp diviem Dievības locekļiem un pats nav Tās loceklis.

Bet Raksti apliecina, ka Viņš ir Persona. Kristieši ir kristīti Viņa vārdā kopā ar Tēvu un Dēlu (Mat. 28:19). Gars pagodina Kristu (Jāņa 16:14). Gars pārlicina cilvēkus (Jāņa 16:8). Viņš var tikt apbēdināts (Ef. 4:30). Viņš ir Mierinātājs (Jāņa 14:16), Palīgs (NKJV), Padomdevējs (RSV). Viņš māca (Lūk. 12:12), aizlūdz (Rom. 8:26) un dara svētu (1. Pēt. 1:2). Kristus teica, ka Gars vada cilvēkus visā patiesībā (Jāņa 16:13).

Īsāk sakot, Svētais Gars ir Dievs, tieši tāpat kā Tēvs un Dēls. Kopā Viņi ir viens Dievs.

Viss, ko Gars dara, atklāj dievišķu mīlestību. Kas ir dažas no lietām, ko Viņš dara? Lūk. 12:12, Jāņa 16:8–13, Ap. d. 13:2. _____

_____

_____

_____

Vislielākais pierādījums tam, ka Svētais Gars ir Dievs, ir Kristus iemiesošana. Jēzus piedzima no Svētā Gara (Mat. 1:20). Tikai Dievs varēja “radīt” šādā veidā.

Svētais Gars var paveikt Kristus labā divus pretējus brīnumus. Pirmkārt, Viņš iemiesoja visur esošo Kristu Marijas miesās. Kristus drosmīgi pacēlās Debesīs cilvēka miesā, saistīts šajā miesā, un kāds cits neizskaidrojams brīnums padara Viņu klātesošu kristiešiem visā pasaulē.

Tādējādi Svētais Gars kopā ar Tēvu un Dēlu strādā mūsu labā. “Dievībai bija žēl cilvēces, un Tēvs, Dēls un Svētais Gars ziedoja sevi, lai īstenotu glābšanas plānu.” (Elena Vaita “Counsels on Health” 222. lpp.)

Tēvs, Dēls un Svētais Gars mil mūs vienādi un darbojas, lai mūs glābtu un pārvestu mūžīgajā Dieva valstībā. Kā mēs varam izturēties nevērīgi pret kaut ko tik lielu kā glābšana?

Cik lielu mierinājumu mēs varam gūt no fakta, ka Tēvs, Dēls un Svētais Gars visi strādā mūsu mūžīgās labklājības labā? _____

_____

_____

_____

Pārliecība par glābšanu

Daži septītās dienas adventisti šaubās, vai viņi tiks glābti. Viņiem trūkst pārliecības, un viņi ilgojas uzzināt savu nākotni, mūžīgo izglābšanu. Viņi smagi strādā, lai būtu pietiekami labi, un tomēr zina, ka viņiem tas neizdodas. Viņi atrod pavisam maz ko tādu, kas viņus varētu iedrošināt viņu dzīves ceļojumā.

Redzot milzīgo plaisu starp Jēzus raksturu un mūsējo vai arī lasot tādus pantus kā: “Cik šauri ir vārti un cik šaurs ir ceļš, kas ved dzīvībā, un tikai nedaudzi to atrod” (Mat. 7:14), kam gan no mums neuznāk tādi brīži, kad mēs domājam, vai būsīm tie, kas pa tiem ieies?

Lai sagatavotos gala laikam, cilvēkiem ir nepieciešama pārliecība par glābšanu tagad. Viņiem ir jāprieccējas par glābšanas realitāti, lai bez bailēm varētu raudzīties nākotnē. Tomēr, kā mēs redzējam, visas Dievības Personas strādā pie mūsu glābšanas. Tādējādi mēs varam un mums vajadzētu dzīvot ar pārliecību par savu glābšanu.

Izlasi tālākos pantus. Kāda cerība un pārliecība nāk no tiem attiecībā uz mūsu glābšanu, ko Dievs ir darījis mūsu labā un ko Viņš ir apsolijs darīt?

Ps. 91:15, 16 _____
_____

Joēla 2:31, 32 _____
_____

Jāņa 10:28 _____
_____

Rom. 10:9–13 _____
_____

1. Jāņa 5:11–13 _____
_____
_____

Mēs esam aicināti un mums pat ir pavēlēts dzīvot svētu dzīvi, bet šāda dzīve ir rezultāts tam, ka esam glābti Kristū, nevis tā ir līdzeklis glābšanas saņemšanai. Lai gan mums ir jābūt uzticīgiem līdz pat nāvei, mums vienmēr ir jāpaļaujas uz dāvanu kā uz savu vienīgo glābšanas cerību. Dieva ļaudis tiks atrasti uzticīgi un paklausīgi pēdējās dienās, un tā būs uzticība un paklausība, kas nāk no pārliecības par to, ko Kristus ir darījis viņu labā.

Mūžīgais evaņģēlijs

Izlasi Atkl. 14:6, 7. Kas ir “mūžīgais evaņģēlijs”? _____

Evaņģēlijs šeit ir nosaukts kā “mūžīgs”. Šis ir vēl viens pierādījums, ka Dievs nemainās. Nemainīgam Dievam ir nemainīgs evaņģēlijs. Šis mūžīgais evaņģēlijs dod pārlicību visiem, kas ir labprātīgi to pieņemt. Evaņģēlijs atklāj Dieva nemainīgo mīlestību, un šī vēsts ir tā, kurai ir jāizskan pasaulē. Ikvienam ir vajadzīga iespēja to dzirdēt, tieši tāpēc Dievs ir aicinājis savus ļaudis to izplatīt.

“Viņš arī izredzēja mūs Kristū pirms pasaules radīšanas, lai mēs būtu svēti un Viņa priekšā nevainojami mīlestībā. Pēc savas gribas labprātības Viņš jau iepriekš lēmis mūs pieņemt par saviem dēliem caur Jēzu Kristu” (Ef. 1:4, 5). Ko tas mums stāsta pat vēl vairāk par to, kāds patiesībā ir “mūžīgais” evaņģēlijs? _____

Izredzēti Viņā “pirms pasaules radīšanas”. Pārrunājiet par “mūžīgo” evaņģēliju! Pat pirms šīs pasaules radīšanas Dieva plāns mums bija glābšana Viņā.

Pievērsiet uzmanību dažiem vārdiem, kas ir šeit: “izredzēja”, “iepriekš lēmis”, “pēc savas gribas labprātības”, “pieņemt”. Pievērsiet uzmanību, cik ļoti šie divi panti norāda uz Dieva ilgām sniegt mums mūžīgo dzīvību “Viņā”. Fakts, ka Dievs ir izdarījis to visu mūžīgajā pagātnē (sk. arī 2. Tes. 2:13, 2. Tim. 1:9), norāda skaidri uz Viņa žēlastību, parādot, ka mūsu glābšana nenāk ne no kā, ko mēs varam darīt, ne arī no kāda radījuma nopelna, bet tā pilnībā nāk no Dieva paša mīlošā rakstura. Kā gan glābšana varētu nākt no kaut kā, ko mēs varētu paveikt, ja mēs bijām izredzēti saņemt šo glābšanu Viņā, pat pirms mēs sākam eksistēt? Mūsu izvēle ir pieņemt vai noraidīt to.

Kā šī izredzētība atklājas izredzēto dzīvēs? Būt “svēti un Viņa priekšā nevainojami mīlestībā” (Ef. 1:4). Arī tam mēs esam izredzēti. _____

Mēs esam aicināti izplatīt “mūžīgo evaņģēliju” pasaulei kā daļu no gala laika vēsts pirms Kristus atgriešanās. Kāpēc mums vajadzētu zināt un piedzīvot “mūžīgā evaņģēlija” realitāti savā personīgajā dzīvē, pirms mēs varam līdzdalīt to citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Mums var būt pārlicība par glābšanu, bet mēs nedrīkstam būt pašpaļāvīgi šajā jautājumā. Vai pastāv tāda lieta kā viltus pārlicība par glābšanu? Protams. Un Jēzus brīdināja par to, sakot: “Ne ikviens, kas man saka: Kungs, Kungs! – ieies Debesu valstībā, bet tas, kas dara mana debesu Tēva gribu. Daudzi tajā dienā man sacīs: Kungs, Kungs! Vai mēs tavā vārdā nepravietojām? Vai mēs tavā vārdā neizdzinām dēmonus? Vai tavā vārdā daudzus brīnumainus darbus nedarījām? Un tad es tiem apliecināšu: es jūs nekad neesmu pazinis, nost no manis, jūs ļauna darītāji!” (Mat. 7:21–23).

Šie cilvēki pieļāva divas liktenīgas kļūdas. Pirmkārt, neskatoties uz to, cik lielas lietas viņi bija darījuši Kunga vārdā, viņi nedarīja Kunga gribu, kas bija paklausīt Viņa likumam. Jēzus neteica “nost no Manis” jūs, kas “neesat bezgrēcīgi” vai jūs, kas neesat “bez vainas” vai “pilnīgi”. Tā vietā Viņš apraksta tos kā “ļauna darītājus” (tulkojums vārdam “anomie” jeb “bez likuma”). Otrkārt, ievērojiet viņu uzsvāru uz sevi un uz to, ko viņi bija paveikuši: Vai mēs nedarījām to Tavā vārdā? Un vai mēs nedarījām šo Tavā vārdā? Cik gan tālu viņiem vajadzēja būt aizgājušiem no Kristus, lai norādītu uz saviem darbiem, mēģinot attaisnot sevi Dieva priekšā? Vienīgi darbi, kas mūs glābs, būs Kristus darbi, kas mums ir piedēvēti ticībā. Šeit mēs varam rast pārlicību – nevis paši sevi vai savos darbos, bet tikai tajā, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Jūs gribat pārlicību? Paklausiet Dieva likumam un paļaujieties tikai uz Kristus taisnības nopelni, un jums būs visa nepieciešamā pārlicība.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Mārtiņš Luters esot teicis: “Kad es paskatos uz sevi, es nezinu, kā es varu būt glābts. Kad es skatos uz Jēzu, es nezinu, kā varu būt pazudis.” Kāda liela gudrība ir atrodamā šajos vārdos? Kāpēc ir labi vienmēr paturēt savā priekšā šo domu?

2. Pakavējieties vairāk pie domas, ka mēs esam izredzēti glābšanai pat pirms pasaules radīšanas. Kāpēc tas nenozīmē, ka ikviens būs glābts? Ja cilvēki nebūs glābti, vai tas būs tāpēc, ka Dievs viņus nebija izredzējis vai to izvēļu dēļ, ko viņi paši būs izdarījuši? Pārrunājiet šo jautājumu Bībeles izpētes grupā.

3. Kā lielās cīņas scenārija realitāte palīdz mums labāk tikt galā ar ļaunuma realitāti pat tādā pasaulē, ko Tēvs, Dēls un Svētais Gars mīl?

KRISTUS DEBESU SVĒTNĪCĀ

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 8:3, Jāņa 1:29, Atkl. 5:12, Ebr. 7:1–28, 9:11–15, 3. Moz. 16:13, Ebr. 9:20–23.

ATMIŅAS PANTS:

“Tādēļ arī Dievs Viņu paaugstināja un dāvāja Viņam vārdu, kas ir pāri visiem vārdiem, lai Jēzus vārdā visi mestos ceļos – kas debesīs, kas virs zemes un zem zemes.” (Fil. 2:9, 10)

Runājot par Jēzu Debesu svētnīcā, Vēstule ebrejiem saka: “...kur Jēzus par mums iegāja pirmais, uz mūžiem tapdams par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas” (Ebr. 6:20). Raksti, īpaši Jaunā Derība, skaidri runā par Kristus kā mūsu Augstā Priestera lomu Debesu svētnīcā – lomu, ko Viņš ir uzņēmis pēc tam, kad Viņš bija pabeidzis savu darbu kā mūsu upuris šeit, virs zemes (sk. Ebr. 10:12).

Šajā nedēļā mēs pētīsim Kristus kalpošanu Debesu svētnīcā. Viņa starpnieciskais darbs ir tik svarīgs, lai Viņa ļaudis sagatavotos un būtu gatavi gala laikam. Tāpēc mums ir dots šis svarīgais brīdinājums: “Dieva ļaudīm vajadzētu skaidri saprast patiesības par svētnīcu un izmeklēšanas tiesu. Katram personīgi nepieciešams iepazīties ar mūsu Augstā Priestera stāvokli un darbu. Citādi neviens nespēs rīkoties ticībā, kas šai laikā tik ļoti vajadzīga, nedz ieņemt vietu, kuru Dievs viņam paredzējis.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 488. lpp.)

Ko Kristus dara mūsu labā Debesu svētnīcā un kāpēc to mums ir tik svarīgi saprast, īpaši pēdējās dienās?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 5. maijā.

Lielākais upuris

Kristus vislielākā upura pētīšana ļoti palīdz ticīgajiem sagatavoties gala laikam. Cilvēki bieži skatās uz mērķi savā priekšā, un tas ir saprotami. Bet ir arī labi izprast mērķi, kas ir jau aiz muguras. Runa ir par Golgātu. Mērķis, ko mūsu labā ir aizsniedzis Jēzus, ir neatsaucams, galējs un tas dod mums pārliecību arī par priekšā esošo mērķi.

Izlasi Rom. 8:3, 1. Tim. 1:17, 6:16, 1. Kor. 15:53. Kāpēc Dievs sūtīja pasaulē savu Dēlu? _____

Dievs sūtīja Kristu kā upuri par grēkiem, lai iznīcinātu grēku miesā. Ko tas nozīmē? Kristus kā nemirstīga būtne nevarēja mirt. Tāpēc Kungs kļuva par cilvēku, uzņemdamies mūsu mirstību uz sevi, lai Viņš varētu nomirt mūsu vietā.

Lai gan Jēzus bija dievišķs un Dievs pēc savas būtības, Viņš kļuva "cilvēkiem līdzīgs" un pazemoja sevi, "kļūdamas paklausīgs līdz nāvei" pie krusta (Fil. 2:6–8). Tādā veidā, par ko zina tikai Dievs, Kristus dievišķums nenomira, kad Jēzus nomira pie krusta. Kaut kādā veidā, kas sniedzas tālāk par cilvēka saprašanu, Jēzus dievišķums palika nemainīgs, atrodoties deviņus mēnešus mātes miesās un kapā pavadītajās dienās, un Jēzus nekad neizmantoja to, lai palīdzētu savai cilvēcībai savas dzīves un kalpošanas laikā.

Izlasi Lūk. 9:22. Ko tas mums stāsta par to, ka Kristus nāve bija iepriekš nolikta? _____

Kristus piedzima, lai nomirtu. Mēs varam iedomāties, ka nekad mūžībā nav bijis tāda brīža, kad Viņš būtu bijis brīvs no domām par izsmiešanu, pēršanu, sitieniem un sirdi plosošo krustā sišanu, ko Viņš piedzīvos. Tā ir nesalīdzināma mīlestība, par kādu nekad iepriekš nav liecināts un kas nav pilnībā saprasta.

Ko mēs varam darīt, piedzīvojot šāda veida mīlestību, ja ne nokrist ceļos un pielūgt ticībā un paklausībā? Ko krusta realitāte stāsta mums par cilvēka nopelni bezvērtīgumu? _____

Dieva Jērs

Izlasi Jāņa 1:29, Atkl. 5:12, 13:8. Kāds tēls visiem šiem pantiem ir kopīgs un kas šajā tēlā ir tik svarīgs, lai palīdzētu mums saprast glābšanas plānu? _____

Nosaucot Jēzu par “Dieva Jēru”, Jānis Kristītājs nekļūdīgi norāda uz svētnīcu. Pat vēl tiešāk, viņš norāda uz Kristus nāvi par grēkiem kā uz vienīgo piepildījumu visiem jēriem (un citiem dzīvniekiem upurēšanai ebreju svētnīcas rituālā), kas jebkad ir nokauti kā upuri par grēkiem. Patiešām, visi četri evaņģēliji, lai arī cik dažādi tie var šķist, galu galā stāsta par to, ko Jēzus darīja kā Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus.

Bet Jēzus stāsts un Viņa darbs mūsu glābšanas labā nebeidzas ar evaņģēlijiem, pat ne ar Viņa nāvi un augšāmcelšanos.

No paša sākuma Vēstule ebrejiem aizskar tēmu par Kristu kā Augsto Priesteri Debesu svētnīcā pēc Viņa kā upura Jēra darba. No pirmās reizes, kad Viņš ir pieminēts šajā lomā pēc krusta (Ebr. 1:3), turpmākajās grāmatas nodaļās par Jēzu ir runāts kā par Augsto Priesteri. Viņa darba apraksts Debesu svētnīcā līdz sīkākajai detaļai ir atrodams Ebr. 7:1–28.

Izlasi Ebr. 7:1–28. Ko autors šeit stāsta par Jēzu? _____

Lai gan šie panti ir tik dziļi, tik bagāti, tie būtībā pasaka, ka Jēzus Kristus ir labāks priesteris nekā priesteri no Ārona cilts laicīgajā svētnīcas kalpošanā. Bet tagad, laicīgas priesterības vietā zemes svētnīcā, mums ir Debesu Augstais Priesteris, kas kalpo mūsu labā Debesu svētnīcā. Tātad, pievēršot savas acis Jēzum tagad, mēs varam pievērsties Viņam kā mūsu Augstajam Priesterim Debesu svētnīcā.

Mūsu Augstais Priesteris

Izlasi Ebr 7:24–27, 8:6. Kāda liela cerība mums ir dota šajos pantos? _____

Kristus spēj glābt pilnībā, pateicoties vairākām rakstura īpašībām, kādas nebija nevienam citam priesterim. Viņš ir Dievs, kura varā ir piedot grēkus. Viņa priesterība ir ilgstoša. Kristīgās ēras laikā Viņš visu laiku aizlūdz par saviem ļaudīm ar tādu pašu mīlošu līdzjūtību kā tad, kad Viņš dziedināja slimos un mierināja vientuļos. Viņš ir arī cilvēks, bet piedzima bezgrēcīgs un tāds arī palika. Kā bezgrēcīgais Viņš nomira zem visas cilvēces grēku smaguma.

Šie panti arī parāda, ka Kristus upuris bija reizi par visām reizēm. Tam bija jānotiek tikai vienu reizi, un ar to pietika, lai nodrošinātu glābšanu ikvienam.

Galu galā, pārdomājot, kas bija Tas, kas nomira pie krusta, vai šāds upuris varēja nebūt pietiekams ikvienam cilvēkam?

Izlasi Ebr. 9:11–15. Ko Kristus ieguva mums, pateicoties savai nāvei un tagad savai kalpošanai Debesīs? _____

Ebr. 9:12 teikts, ka Kristus “ieguva mūžīgu izpirkšanu”. Grieķu vārds, kas tulkots kā “izpirkšana”, nozīmē arī “glābšana”, “atbrīvošana” un “atlaišana”. Tas ir tas pats vārds, kas izmantots Lūk. 1:68, kad Zaharja paziņo, ka Dievs ir “apmeklējis un izglābis savu tautu” (NKJV). Atsauce uz Kristus asinīm, kas ir vienīgais pietiekamais upuris, nozīmē, ka tas bija Kristus kā upura Jērs, kas atnesa šo glābšanu, šo atbrīvošanu. Lieliskā evaņģēlija vēsts ir tā, ka Kristus to ir ieguvis nevis Sev, bet mums, un ka tas kļūst iedarbīgs visiem, kas pieņem Kristus upuri viņu labā.

Pakavējieties pie domas, ka Kristus mums ir “iegūvis” “mūžīgo glābšanu” un tikai pēc tam, kad Viņš to ir paveicis, Viņš ir iegājis Debesu svētnīcā, lai darītu savu darbu mūsu labā. Kādu cerību tas mums piedāvā attiecībā uz to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā Debesu svētnīcā? _____

Mūsu Starpnieks

Lai gan grēks ir inesis baisu atšķirtību starp Dievu un cilvēci, pateicoties Kristus upura nāvei, mēs kā cilvēki tiekam nesti pie Dieva un varam turpināt pie Viņa nākt. Sk. Ef. 2:18, 1. Pēt. 3:18.

“Tā mums ir stiprs un drošs dvēseles enkurs, kas sniedzas dziļi iekšā aiz priekškara, kur Jēzus par mums iegāja pirmais, uz mūžiem tapdams par augsto priesteri pēc Melhisedeka kārtas” (Ebr. 6:19, 20). Ko Jēzus ir izdarījis mūsu labā saskaņā ar šiem pantiem? _____

Izlasi Ebr. 9:24 Ko šis pants mums saka par to, ko ietver Kristus darbs? _____

Jēzus ir priekšgājējs, kas mūsu dēļ iegājis kā mūsu Pārstāvis Debesu svētnīcā, pašā Dieva klātbūtnē. Tas ir, Jēzus stāv Tēva priekšā, kalpodams ar sava izlīgšanas darba nopelniem, “mūžīgo glābšanu”, ko Viņš ir ieguvis mūsu labā.

Jā, kad mēs pieņemām Jēzu, mūsu grēki tika piedoti, un mēs stāvējām Dieva priekšā, saņēmuši piedošanu un šķīstīti. Bet fakts paliek, ka pat pēc tam, kad mēs esam kļuvuši kristieši, mēs reizēm vēl joprojām grēkojam, neskatoties uz visiem brīnišķīgajiem uzvaras apsolījumiem. Šādos gadījumos Jēzus aizlūdz kā mūsu Augstais Priesteris Debesīs. Viņš pārstāv nožēlojošu grēcinieku, pienesot nevis mūsu nopelnus (jo mums tādu nav), bet savus nopelnus Tēva priekšā. “Tādēļ Viņš arī var pilnīgi izglābt tos, kas caur Viņu nāk pie Dieva, jo Viņš vienmēr ir dzīvs, lai par tiem iestātos” (Ebr. 7:25).

Vai gan jaunpiedzimis kristietis neizjūt pastāvīgi savu vajadzību pēc Kristus nepārtrauktās žēlastības? Tas ir, neskatoties uz jauno dzīvi, kas mums ir Jēzū, neskatoties uz brīnišķīgajām izmaiņām mūsu pastāvēšanā, kurš gan neaptver savu pastāvīgo vajadzību pēc piedošanas? Kāpēc tad zināšanas par Kristu kā par mūsu Augsto Priesteri ir mums tik dārgas? _____

Izlīguma diena

Vēstule ebrejiem māca, ka kalpošana ebreju zemes svētnīcā bija kā paraugs Debesu svētnīcai, kur Kristus iegāja un uzsāka savu kalpošanu kā mūsu Augstais Priesteris. Kalpošana zemes svētnīcā, tās divos nodalījumos ar visiem upuriem un šķīstīšanas rituāliem, bija “tikai atspulgs un ēna Debesu kalpošanai, kā tas tika atklāts Mozum, kad viņš bija gatavs uzslīet derības telti” (Ebr. 8:5).

Kā zemes svētnīcas rituāli iekļāva kalpošanu divos nodalījumos – svētajā vietā un vissvētākajā – tieši tāpat notiek Kristus kalpošana Debesu svētnīcā. Zemes svētnīcā tiesa notika Izlīguma (jeb Salīdzināšanas – tulk. piez.) dienā, kuras rezultāts bija svētnīcas šķīstīšana, kā tā ir atklāta 3. Moz. 16. nodaļā. Šī ir tā viena reize gadā, kad augstais priesteris iegāja otrajā nodalījumā, vissvētākajā vietā (3. Moz. 16:12–14), lai darītu šķīstīšanas un izlīgšanas darbu tautas labā.

Izlasi Ebr. 9:20–23. Kam ir jātiek šķīstītam un tīrītam, un kāpēc šī ir skaidra norāde uz Kristus Izlīguma dienas kalpošanu? _____

Zinātniekus ir pārsteidzis apgalvojums, ka Debesu svētnīca pati par sevi ir jātīra jeb “jāšķīsta”. Tomēr, ja mēs to saprotam kā norādi uz Izlīguma dienu, problēmas izgaist. Ebr. 9:23 norāda, ka darbs, ko Kristus dara Debesu svētnīcā, ir patiesa izteiksme tam, ko zemes augstais priesteris darīja ikgadējā Izlīguma dienas kalpošanā Israēla svētnīcā. Zemes priesteris kalpošana, šķīstot zemes svētnīcu, ir ēna darbam, ko Kristus darīs kādu dienu Debesu svētnīcā. Pants nepasaka, ka šī Debesu svētnīcas šķīstīšana notiek uzreiz pēc Kristus debesbraukšanas. Pētot Daniēla grāmatu, mēs varam redzēt, ka šī kalpošanas fāze sākās 1844. gadā. Kā kristiešiem, kas piedzīvojam pēdējās dienas, mums ir jāsaprot laika svinīgums, kurā dzīvojam, bet jābūt drošiem pārliecībā par to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā pagātnē un ko Viņš dara mūsu labā tagad Debesu svētnīcas vissvētākajā vietā.

Pirmā eņģeļa vēsts pasludina: “Bīstieties Dieva un slavējiet Viņu, jo Viņa tiesas stunda ir klāt, pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus!” (Atkl. 14:7). Tiesas realitāte norāda uz gala tuvumu. Kā šī realitāte var ietekmēt to, kā mēs dzīvojam? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Vēstule ebrejiem norāda uz zemes svētnīcu kā uz paraugu tam, ko Kristus darīs mūsu labā virs zemes kā mūsu upuris un Debesīs kā mūsu Augstais Priesteris. Israēliešu svētnīca vienmēr bija domāta kā līdzība evaņģēlijam. Tai bija jā māca jūdiem glābšanas plāns, kas ietvēra upuri, starpniecību, tiesu un grēka galējo izbeigšanu. Toties Daniēla grāmata pievieno vairāk gaismas, palīdzot lasītājiem saprast apokaliptisko (gala laika) dimensiju Kristus noslēdzošajā darbā Debesu svētnīcā. “Uzsverot šķīstīšanu, tiesu un attaisnošanu, apokaliptiskās Daniēla vīzijas projicē Izlīguma dienas līdzību līdz pat zemes vēstures galam. Šķīstīšana ir tiešā veidā saistīta ar Debesu svētnīcu un ar Mesijas kā ķēniņa un priestera darbu. Vīzijas ievada laika elementu, padarot lasītājam iespējamu identificēt specifisku brīdi glābšanas vēsturē, kad Mesija sāka savu pēdējās šķīstīšanas, tiesas un attaisnošanas darbu Debesu Dieva mājvietā.” (Handbook of Seventh-day Adventist Theology (Hagerstown, Md.: Review and Herald Publishing Association 2000) 394. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Izlasiet šo E. Vaitas citātu: “Kā senatnē ļaužu grēkus ticībā uzlika grēku upurim un ar tā asinīm simboliski ienesa zemes svētnīcā, tā jaunajā derībā savus pārkāpumus nožēlojošo ļaužu grēkus ticībā uzliek Kristum un patiesi ienes Debesu svētnīcā. Un kā zemes lietu simboliskā šķīstīšana notika, iznesot grēkus, kas bija aptraipījuši svēto vietu, tā arī jānotiek Debesu lietu patiesajai šķīstīšanai, iznesot vai izdzēšot tur ierakstītos grēkus. Bet pirms tam vēl jāizdara grāmatās ierakstīto pārskatu pārbaude, lai noteiktu, kuri cilvēki, nožēlojot grēkus un ticot Kristum, ir ieguvuši tiesības saņemt Viņa izlīguma darba sniegtos labumus.” (“Lielā cīņa” 421., 422. lpp.) Kas, kā viņa raksta, ir divas lietas, kas atklāj “Viņa izlīguma darba sniegtos labumus”? Kāpēc Dieva ļaudīm ir svarīga izpratne par tām, īpaši pēdējo dienu pārbaudījumos?

2. Izlasi 3. Moz. 16:15, 16. Kāda nozīme ir asinīm? Ko ainoja asinis? Kāpēc asinis bija tik svarīgas Izlīguma dienas rituālā toreiz un ko tie mums nozīmē tagad?

LIKUMA GROZĪŠANA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Rom. 8:1; 7:15–25; Rom. 7:1–14; Jāņa 20:19–23; Ap.d. 20:6, 7; Dan. 7:23–25; Atkl. 13:1–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Tā runās pret Visuaugsto un deldēs Visuaugstā svētos, tā grasīsies mainīt gan laikus, gan likumus, un tie viņai tiks nodoti uz laiku, uz diviem laikiem un vēl uz puslaiku!” (Dan. 7:25)

Mūsu pēdējo dienu notikumu izpratnes centrā ir jautājums par Dieva likumu. Konkrētāk, tas ir jautājums par ceturto bausli, septītās dienas sabatu. Lai gan mēs saprotam, ka glābšana ir tikai ticībā un ka likuma ievērošana, tai skaitā sabats, nekad nevar nodrošināt glābšanu, mēs arī saprotam, ka pēdējās dienās paklausība Dieva likumam, ieskaitot septītās dienas sabatu, būs ārēja zīme jeb pazīme tam, kam pieder mūsu patiesā uzticība.

Šī atšķirība kļūs īpaši acīmredzama pēdējo dienu notikumu kulminācijā, kas aprakstīta Atklāsmes 13. un 14. nodaļā, kad reliģiskie un politiskie spēki apvienosies, lai uzspiestu pasaules iedzīvotājiem viltus pielūgsmes formu. Tas viss ir pretrunā ar Atklāsmes 14:7, kur Dieva ļaudis ir aicināti “pielūgt to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”, tas ir, pielūgt vienīgi Radītāju un nevienu citu.

Šajā nedēļā mēs runāsim par Dieva likumu, īpaši par sabatu, pieskarsimies jautājumiem, kas saistīti ar mēģinājumiem izmainīt likumu un ko tas nozīmē mums, pār ko drīz nāks gals.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 12. maijā.

Apsolījums

Viens no lielākajiem apsolījumiem Bībelē ir atrodams Rom. 8:1: “Vispirms es pateicos savam Dievam caur Jēzu Kristu par jums visiem, ka jūsu ticība tiek daudzināta visā pasaulē.” Šie vārdi nāk kā sava veida noslēgums, secinājums veselai domu rindai, kas bija izteikta iepriekš. Tikai pētot to, par ko Pāvils runāja tieši pirms šī panta, mēs varam labāk aptvert cerību un apsolījumus, kas tajā atrodami.

Izlasi Rom. 7:15–25. Ko Pāvils pasaka šajos pantos tādu, kas viņa teikto Rom. 8:1 padara tik pārliecinošu? _____

Lai gan kristietībā ir bijušas debates par to, vai Pāvils šeit runā vai nerunā par sevi kā ticīgo, viens ir skaidrs: Pāvils patiešām runā par grēka realitāti. Ikviens, pat kristieši, kaut kādā ziņā var attiecināt uz sevi cīņu, par ko Pāvils runā. Kurš gan nav piedzīvojis miesas un tajā mītošā grēka vilkmi, kas ir likusi darīt to, par ko mēs zinām, ka mums to nevajadzētu darīt, vai arī nedarīt to, ko vajadzēja darīt? Pāvilam problēma nav likums; problēma ir miesa.

Kurš gan nav pieķēris sevi, ka grib darīt to, kas ir pareizi, bet izdara to, kas ir nepareizi? Kaut arī Pāvils šeit nerunā par grēka nenovēršamību jaunpiedzimuša kristieša dzīvē, viņš noteikti spēcīgā veidā apliecina vienmēr esošās cīņas esamību, ko piedzīvo ikviens, kas cenšas paklausīt Dievam.

Tā viņš nonāk pie slavenajiem vārdiem: “Es, nožēlojamais cilvēks! Kas mani izraus no šīs nāvei padotās miesas?” (Rom. 7:24). Viņa atbilde ir atrodama Jēzū un lielajā apsolījumā, ka “nav pazudināšanas” ticīgajam Jēzū, kas žēlastībā staigā garā. Jā, ticīgie cīnās. Jā, viņi piedzīvo kārdināšanas. Jā, grēks ir reāls. Bet ticībā Jēzum tie, kas tic, vairs nav likuma pazudināti. Patiešām, viņi tam paklausa. Tādējādi viņi mācās staigāt garā un nevis “saskaņā ar miesu”.

Izlasi vēlreiz šodienas pantus. Kā tu vari pievienoties tam, ko Pāvils šeit pasaka? Kāpēc tad Rom. 8:1 ir tik brīnišķīgs apsolījums? _____

Likums un grēks

Vakardienas pētījumā mēs aplūkojām pantus (Rom. 7:15–25), kas runāja par grēka realitāti ikviena dzīvē, pat kristiešu. Tomēr pirms tam esošajos pantos Pāvils norāda uz likumu, kas parāda, cik dominējošs un nāvējošs ir grēks.

Izlasi Rom. 7:1–14. Kādas ir attiecības starp grēku un likumu? Ko šie panti mums stāsta arī par to, cik neiespējami ir būt glābtam ar likuma starpniecību? _____

No tā, ko Pāvils šeit māca, varam paņemt divas svarīgas domas. Pirmkārt, viņš parāda, ka likums nav problēma. Likums ir “svēts, taisns un labs”. Problēma ir grēks, kas vada nāvē. Otra doma ir tā, ka likums ir bezspēcīgs izglābt mūs no grēka un nāves. Likums norāda uz grēka un nāves problēmu. Likums padara grēka un nāves problēmu vēl redzamāku, bet tas nepiedāvā neko problēmas risināšanai.

Tikai virspusējs lasītājs izmantotu šos pantus, lai apgalvotu, ka likums, desmit baušļi, ir atcelts, ignorējot tik daudzus citus, kas parāda, ka likums ir spēkā arī mūsdienās. Šī doma ir pretēja Pāvila izteiktajai. Nekam, ko Pāvils šeit raksta, nav nekādas jēgas, ja likums ir atcelts. Viņa arguments darbojas pēc pieņēmuma, ka likums vēl joprojām ir spēkā, jo tas ir likums, kas norāda uz grēka realitāti un no tā izrietošās vajadzības pēc evaņģēlija. “Ko lai mēs sakām? Bauslība ir grēks? Nē, taču! Bet citādi es grēku nevarētu iepazīt kā vien caur bauslību, jo es nebūtu iepazīnis iekāri, ja bauslība nebūtu teikusi: neiekāro” (Rom. 7:7).

Izlasi uzmanīgi Rom. 7:13. Ko Pāvils šeit pasaka tādu, kas nav tikai par likumu, bet arī par to, kāpēc tas vēl joprojām ir nepieciešams? _____

Likums nerada nāvi, to rada grēks. Likums ir tas, kas parāda, cik nāvējošs ir grēks. Likums ir labs, jo tas norāda uz grēku. Tas vienkārši nepiedāvā risinājumu. Tikai evaņģēlijs to piedāvā. Pāvils pasaka, ka mums kā kristiešiem, kā tādiem, kas ir glābti Kristū, ir jākalpo “pēc jaunā Gara” (Rom. 7:6). Tas ir, mēs dzīvojam ticības attiecībās ar Jēzu, uzticoties Viņa nopelnam un Viņa taisnībai, lai iegūtu glābšanu (par šo tēmu daudz runāts iepriekš Vēstulē romiešiem).

Kā tava personīgā pieredze ar likuma ievērošanu ir parādījusi tev vajadzību pēc Dieva žēlastības? _____

No sabata uz svētdienu?

Kā septītās dienas adventisti mēs bieži dzirdam ticīgos citās konfesijās apgalvojam, ka likums ir atcelts vai ka mēs vairs neesam zem likuma, bet zem žēlastības. Tomēr tas, ko viņi patiesībā pasaka, ir tas, ka tikai ceturtais bauslis ir atcelts. Tomēr daudzi nepasaka tikai to. Viņi saka, ka septītās dienas sabats ir aizstāts ar pirmo dienu, svētdienu, par godu Jēzus augšāmcelšanai.

Viņi arī uzskata, ka viņiem ir rakstvietas, ar ko to pierādīt.

Zemāk minēti daži visbiežāk izmantotie panti no Jaunās Derības, ko daudzi kristieši uzskata kā norādi uz to, ka sabats ir izmainīts no septītās dienas Vecajā Derībā uz pirmo dienu Jaunajā Derībā. Lasot tos, mums ir jājautā sev, vai tie patiešām runā par dienas maiņu vai vienkārši apraksta notikumus, kas norisinājās tajā dienā, nenonākot likuma maiņas līmenī?

Izlasi Jāņa 20:19–23. Kāds iemesls šeit ir nosaukts tam, ka mācekļi ir sapulcējušies minētajā telpā? Ko šie panti pasaka par to, vai tas bija dievkalpojums par godu Jēzus augšāmcelšanai vai kam citam? _____

_____

Izlasi Ap.d. 20:6, 7. Kas šajos pantos varētu norādīt, ka sabats ir izmainīts uz svētdienu, pirmo nedēļas dienu? Sk. arī Ap.d. 2:46. _____

_____

Izlasi 1. Kor. 16:1–4. Ko šis pants māca par to, ka sabats ir jāpārceļ uz svētdienu (izņemot faktu, ka ziedojumi jānoglabā mājās pirmajā nedēļas dienā)? _____

_____

_____

Šie ir galvenie Bībeles “pierādījumi”, kas tiek izmantoti, lai atbalstītu mācību, ka pirmā nedēļas diena aizstāj septītās dienas sabatu. Aprakstot dažas reizes, kad ticīgie dažādu iemeslu dēļ bija sapulcējušies kopā, neviens no šiem pantiem nenorāda, ka šīs sanāksmes bija dievkalpojumi, kas tika noturēti pirmajā nedēļas dienā, lai aizstātu septītās dienas sabatu. Šis arguments ir tikai mēģinājums pantos izlasīt gadsimtiem ilgušo kristiešu tradīciju ievērot svētdienu. Tie ir mēģinājumi ielikt šajos pantos kaut ko tādu, kas tajos nekad nav bijis pateikts.

Septītā diena Jaunajā Derībā

Kā mēs redzējam vakar, panti, kas tiek vispārēji izmantoti, lai atbalstītu domu, ka sabats ir aizstāts ar svētdienu, neko tādu nepasaka. Patiesībā visi panti par septītās dienas sabatu Jaunajā Derībā atklāj, ka tas vēl joprojām tiek ievērots kā viens no desmit Dieva baušļiem.

Izlasi Lūk. 4:14–16; 23:55, 56. Ko šie panti stāsta par septītās dienas sabatu gan pirms, gan pēc Kristus nāves? _____

Ievērojiet, ka sievietes, kas uzturējās kopā ar Kristu, “sabatu pavadīja mierā pēc bauslības” (Lūk. 23:56). Acīmredzot, šis bauslis bija ceturtais bauslis, kas uzrakstīts uz akmens plāksnes Sinaja kalnā. Lai arī ko viņas bija iemācījušās, pavadot laiku ar Jēzu, nav nekādas norādes, ka viņas būtu kaut ko mainījušas Dieva baušļu ievērošanā, tai skaitā attiecībā uz sabata bausli. Patiesībā Kristus saviem mācekļiem teica: “Ja jūs mani mīlat, turiet manus baušļus” (Jāņa 14:15). Viņa baušļi, ko Viņš pats bija ievērojis, ietvēra septītās dienas sabatu. Ja svētdienai bija jāaizstāj sabats, tad šīs sievietes par to neko nezināja.

Izlasi Ap. d. 13:14, 42–44; 16:12, 13. Kādus pierādījumus ietver šie panti, ka ir jāievēro septītās dienas sabats? Kādus pierādījumus tie satur par to, ka ir jāievēro pirmā nedēļas diena? _____

Šajos pantos mēs neatrodam pierādījumus tam, ka sabata diena būtu nomainīta pret svētdienu. Tā vietā tie norāda skaidri uz to, ka agrīnās draudzes ticīgie ievēroja septītās dienas sabatu.

Ap.d. 16:13 ir īpaši interesants pants, jo tas notiek ārpus sinagogas. Ticīgie bija sapulcējušies pie upes, kur daži ieraduma pēc bija devušies lūgt. Viņi to darīja septītās dienas sabatā, daudzus gadus pēc Jēzus nāves. Nekas šajos pantos nenorāda, ka būtu notikusi pārmaiņa uz svētdienu.

Kā jūs varētu maigā un nenosodošā veidā liecināt svētdienas ievērotājiem par septītās dienas sabatu? _____

Mēģinājumi izmainīt sabatu

Dieva likums, desmit baušļi, vēl joprojām ir spēkā (sk. arī Jēk. 2:10–12), un šis likums ietver septītās dienas sabatu. Kāpēc tad tik daudzi kristieši ievēro svētdienu, ja tam nav pamatojuma Bībelē?

Daniēla 7. nodaļa runā par četru lielvaru rašanos: Babilonijas, Medopersijas, Grieķijas un Romas impēriju, kas bija ceturta un pēdējā zemes impērija. Romas impērijas vēlākajā posmā no šīs impērijas radās mazā raga spēks (Dan. 7:8). Tā vēl joprojām ir Romas impērijas daļa, tikai vēlākā fāzē. Kas gan cits varētu būt šis spēks, ja ne pāvestība, kas radās tiešā veidā no Romas un līdz šai dienai vēl joprojām ir tās daļa? Tomass Hobss 1600. gados rakstīja: “Ja cilvēks pārdomā šīs lielās baznīcas varas izcelsmi, viņš viegli sapratīs, ka pāvestība nav nekas cits kā bojā gājušās Romas impērijas spoks, kas sēž uz tās kapa ar kroni galvā.” (Thomas Hobbes “Leviathan” (Oxford: Oxford University Press, 1996) 463. lpp.)

Izlasi Dan. 7:23–25. Ko šie panti māca tādu, kas var palīdzēt mums saprast svētdienas ievērošanas cēloni? _____

Originālvaloda, aramiešu valoda, 25. pantā parāda, ka mazā raga spēks bija paredzējis mainīt likumu. Kura laicīga vara gan varētu izmainīt Dieva likumu?

Lai gan precīzas detaļas ir izzudušas vēsturē, mēs zinām, ka pāvestīgās Romas vadībā septītās dienas sabats tika aizstāts ar svētdienas ievērošanas tradīciju – tradīciju, kas tik stingri iesakņojās, ka protestantu reformācija uzturēja to dzīvu līdz pat 21. gadsimtam. Mūsdienās lielākā daļa protestantu ievēro pirmo nedēļas dienu, nevis seko Bībeles bauslim par septīto dienu.

Izlasi Atkl. 13:1–17 un salīdzini to ar Dan. 7:1–8, 21, 24, 25. Kāds līdzīgs salīdzinājums ir izmantots šajos pantos, kas palīdz mums saprast pēdējo dienu notikumus? _____

Izmantojot salīdzinājumu tieši no Daniēla grāmatas, kas ietver salīdzinājumu par Romas impērijas vēlāko (pēdējo) fāzi, Atklāsmes grāmata norāda uz gala laika vajāšanām, kas nāks pār tiem, kas atteiksies “pielūgt” saskaņā ar Atklāsmes grāmatā atklātās varas diktātu.

Kā Atkl. 14:6, 7 – īpaši 7. pants, kas atspoguļo ceturta baušļa valodu (2. Moz. 20:11), – palīdz atklāt, ka sabats būs izšķirošs šajā gala laika krīzē par pielūgsmi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Tas pats pūķis, sātans, kurš sacēlās pret Dievu Debesīs (Atkl. 12:7), ir tas, kurš karo ar Dieva ļaudīm – ar tiem, kas “ievēro Dieva baušļus” (Atkl. 12:17; sk. arī 13:2, 4). Patiesībā sātans pats kļūst par pielūgsmes objektu (Atkl. 13:4). Karu pret Dievu, ko sātans iesāka Debesīs, viņš cenšas turpināt uz Zemes. Uzbrukuma centrā ir uzbrukums Dieva likumam.

“Ceturtajā bauslī Dievs atklājas kā debesu un zemes Radītājs, līdz ar to sevi nošķirot no visiem citiem dieviem. Tieši kā radīšanas darba pieminekli septīto dienu iesvētīja par dusas dienu cilvēkam. Tai vienmēr vajadzēja atgādināt, ka cilvēka esamības sākums ir dzīvais Dievs, kas vienīgais ir godāšanas un pielūgšanas cienīgs. Bet sātans centās panākt, lai ļaudis neuzticētos Dievam un nepaklausītu Viņa likumiem; tāpēc viņš sevišķi cīnījās pret to bausli, kas norāda uz Dievu kā Radītāju.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 53., 54. lpp.)

Mēs pielūdzam Kungu, jo Viņš ir “Debesu un zemes Radītājs”, un septītās dienas sabats ir Viņa kā Radītāja apliecinājums, zīme, kas sniedzas līdz pat radīšanas nedēļai (sk. 1. Moz. 2:1–3). Nav brīnums, ka savā uzbrukumā Dieva autoritātei sātans ir izvēlējis fundamentālu šīs autoritātes apliecinājumu: septītās dienas sabatu.

Pēdējās dienās Dievam būs virs zemes ļaudis, kas vēl joprojām stāvēs stipri un nelokāmi savā uzticībā Viņam – uzticībā, kas atklāsies viņu paklausībā Dieva baušļiem, visiem baušļiem, ieskaitot to, kurš īpaši norāda uz Kungu kā Radītāju, vienīgo, kas ir mūsu pielūgsmes vērts.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāda problēma ir ar tiem, kas runā par grēka realitāti, bet tajā pašā laikā apgalvo, ka Dieva likums ir atcelts? Uz kādu lielu nekonsekvenci jūs varat norādīt šajā domāšanas gaitā?
2. Kāda ir bijusi jūsu pašu pieredze ar tiem, kas apgalvo, ka svētdiena ir sabata vietā? Kādus argumentus jūs izmantojat, un cik tie ir efektīvi? Kā jūs varat tikt galā ar argumentu, ka septītās dienas sabata ievērošana ir mēģinājums glābties ar darbiem?
3. Runājot ar citiem par sabatu un gatavojoties gala laika notikumiem, kāpēc ir svarīgi skaidri norādīt, ka izaicinājumi, kas saistīti ar “zvēra zīmi”, vēl nav bijuši?

MATEJA 24. UN 25. NODAĻA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mat. 24:1–25, Atkl. 13:11–17, Mat. 7:24–27, Lūk. 21:20, Mat. 25:1–30.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo celsies viltus kristi un viltus pravieši un rādīs lielas zīmes un brīnumus, lai pieviltu, ja tas iespējams, arī izredzētos.” (Mat. 24:24)

Mateja 24. un 25. nodaļā Jēzus atklāj svarīgas patiesības par gala laiku un par to, kā tam sagatavoties. Vienā ziņā šīs nodaļas bija Kristus mācība par pēdējo dienu notikumiem. Vienlaikus, raugoties tuvākā nākotnē, Viņš redz gaidāmo Jeruzālemes iznīcināšanu – traģēdiju Viņa ļaudīm katastrofiskā apmērā.

Tikmēr ar saviem vārdiem mācekļiem Kristus uzrunā arī savus sekotājus nākamajās paaudzēs, arī īpaši pēdējo, kas būs dzīva, kad Viņš atgriezīsies. Jēzus neatklāj skaistu ainu. Kari, karu daudzinašana, sērgas, viltus kristi un vajāšanas – tā būs pasaules daļa un Viņa draudzes daļa. Pārsteidzoši, ka, atskatoties laikā, mēs varam redzēt, cik precīzi bija Viņa paredzējumi. Tāpēc mēs varam Viņam uzticēties arī attiecībā uz paredzējumiem, kas vēl nav piepildījušies mūsu dzīves laikā.

Bet Jēzus nebrīdināja tikai par to, kas notiks. Mateja 25. nodaļā Viņš stāstīja līdzības, kas, ja tās tiks ņemtas vērā, sagatavos Viņa ļaudis “Cilvēka Dēla” nākšanai. Jā, nāks grūti laiki, bet Viņš sagatavos ļaudis, kas Viņu sagaidīs, kad Viņš atgriezīsies.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. maijā.

Spēcīgs pravietojuma apstiprinājums

Pēdējās dienās pirms krusta notikumiem mācekļi runāja ar Jēzu uz Eļļas kalna. Iedomājieties, ka dzirdat Jēzu sakām, ka templis tiks iznīcināts. Kas zina, kas tieši notika viņu prātos, bet jautājums, ko viņi pēc tam uzdeva, norāda, ka viņi saistīja tempļa iznīcināšanu ar “pasaules galu” (Mat. 24:3).

Izlasi Mat. 24:1–25. Kādu vēsti par pēdējām dienām Jēzus deva saviem sekotājiem? _____

Mateja 24:1–25 skaidri pasaka, ka Kristus ir nobažījies par krāpšanām, kas samulsinās Viņa ļaudis visos laikmetos un arī gala laikā. Starp šīm krāpšanām būs viltus pravieši un viltus kristi. Daži nāks, apgalvojot, ka pārstāv Kristu (viltus pravieši), un daži nāks, apgalvojot, ka ir Kristus. Sliktākais ir tas, ka cilvēki viņiem arī ticēs.

Mēs esam redzējuši skumju, bet spēcīgu Dieva Vārda apstiprinājumu. Visā vēsturē un pat mūsu dienās patiešām ir nākuši krāpnieki, sakot: “Es esmu Kristus!” Kāds ievērojams pravietojums! Dzīvojot šajos laikos, mēs varam atskatīties vēstures garajos gadsimtos un redzēt (kā to nevarēja cilvēki, kas dzīvoja Kristus laikā), cik precīzs bija šis pravietojums. Mums arī nevajadzētu būt pārsteigtiem, ja šādas krāpšanas, tuvojoties noslēdzošajai krīzei, tikai pieaug.

Arī ticības apstiprināšanas kontekstā aplūkojiet, kā Jēzus attēloja pasaules stāvokli. Dažādos laikos zemes vēsturē kopš Kristus cilvēki ir likuši savu cerību uz lietām, kas, kā viņi ticēja, vismaz lielā mērā samazinās cilvēces ciešanas un postu. Vai tās būtu politiskas kustības, tehnoloģijas, zinātne vai intelekts – cilvēki ir likuši lielas cerības uz to, ka radīs ideālu un perfektu stāvokli šeit, virs zemes. Kā atkal un atkal ir parādījusi sāpīgā vēstures liecība, šīs cerības vienmēr ir izrādījušās nepamatotas. Pasaule mūsdienās ir tieši tāda, kā Jēzus teica. Kristus vārdi, izteikti gandrīz pirms diviem tūkstošiem gadu, parāda, cik nepareizas ir bijušas šīs cerības.

Izlasi Mat. 24:25. Ko mēs varam paņemt no šī panta, kas varētu palīdzēt mums nostiprināties savā ticībā? _____

Izturēt līdz galam

Izlasi Mat. 24:9 un Atkl. 13:11–17. Kādas paralēles pastāv starp Jēzus teikto šeit, Mateja evaņģēlijā, un to, ko Viņš iedvesmoja Jāni uzrakstīt Atklāsmes grāmatā? _____

Kristus bažas par Viņa ļaudīm gala laikā ietver globālu krāpšanu, kas liek tautām nostāties pret patieso ticību un uzspiest pasaulei viltus pielūgsmi. Tie, kas stāv stipri, piedzīvos naudu, likstas un pat nāvi.

Izlasi Mat. 24:13. Kas ir tā atslēga, lai tiktu glābts, lai paliktu uzticīgs pat pasaules pretestības vidū? _____

“Neviens cits, kā tikai tie, kas ir nostiprinājuši savu prātu ar Bībeles patiesībām, nepastāvēs pēdējā lielajā konfliktā.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 593. lpp.) Šis apgalvojums nozīmē, ka neviens, kas stiprinās savus prātus ar Bībeles patiesībām, netiks aizrauts nekādās gala laika krāpšanās. Viņiem ir jābūt stipriem tajā, kas patiesība ir šajā laikā. Citādi viņus pievils krāpšanas.

Izlasi Mat. 7:24–27. Kas vēl ir svarīgs, paliekot uzticīgam Dievam? _____

Lai arī cik svarīgi ir būt intelektuāli nopamatotam Dieva Vārdā, saskaņā ar Jēzu ar to vienalga nepietiek, lai stāvētu stipri pārbaudījumos, ko mēs piedzīvosim. Mums ir jādarot tas, ko esam mācījušies. Tas ir, mums ir jāpaklausa patiesībai, kāda tā ir Jēzū. Augstāk minētajā līdzībā abi celtnieki dzirdēja Jēzus teikto. Atšķirība starp tiem, kas izturēja, un tiem, kas neizturēja, bija paklausība tam, ko Jēzus mācīja.

Kāpēc tie, kas paklausa, stāv stipri, bet tie, kas nepaklausa, krīt? Ko tādu paklausība izdara, kas padara cilvēku nelokāmu ticībā? _____

“Izpostīšanas negantība”

Savā runā par gala laiku Kristus norāda uz “izpostīšanas negantību” (Mat. 24:15), kas minēta arī Daniēla grāmatā (Dan. 9:27, 11:31, 12:11).

Dievs pasludināja kaut ko par “negantību”, ja tā bija nopietna Viņa likuma pārkāpšana, piemēram, elkdievība (5. Moz. 27:15) vai amorāla seksuāla rīcība (3. Moz. 18:22). Tādējādi šī “izpostīšanas negantība” ietvēra sava veida reliģisku atkrišanu.

Izlasi Mat. 24:15 un Lūk. 21:20. Kā šie panti palīdz mums labāk saprast, par ko Jēzus runāja, kad Viņš pieminēja “izpostīšanas negantību”? _____

Šie divi panti skaidri parāda, ka Jēzus paredzējums ietver šausmīgo iznīcību, kas nāks pār Jeruzālemi 70. gadā, kad pagāniskā Roma iznīcinās ne tikai pilsētu, bet arī svēto templi.

Tomēr šim pravietojumam ir otrs piepildījums, kurā tuvākie notikumi, tādi kā Jeruzālemes iznīcināšana, ir kā nākotnes, gala laika notikumu modelis. “Kristus redzēja Jeruzālemi kā simbolu pasaulei, kas, nocietinājusies neticībā un pretestībā, steidzas pretī Dieva sodam.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 22. lpp.)

Dan. 12:11 un Dan. 11:31 “izpostīšanas negantība” ir minēta saistībā ar vēlāko fāzi Romā, ar pāvestīgo fāzi, kurā ir izveidota alternatīva glābšanas un starpniecības sistēma, kas cenšas uzurpēt to, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā un dara tagad Debesu svētnīcā.

Dan. 8. nodaļa, īpaši 9.–12. pants, palīdz nolikt šos notikumus to vēsturiskajā kontekstā, kas bija Romas impērijas divas fāzes. Pirmā fāze, kas redzama mazā raga horizontālajā attīstībā (Dan. 8:9), atklāj milzīgo pagānu Romas impēriju. Otrajā fāzē (Dan. 8:10–12) mazais rags aug vertikāli, nometot lejā dažas zvaigznes (Dieva ļaužu vajāšanas) un paaugstinot sevi par “Pulku Pavēlnieku” (Dan. 8:11), Jēzu. Tas aino pāvestības fāzi, kas izcēlās no pagāniskās Romas sabrukuma, bet vēl joprojām paliek Roma. (Tāpēc ir tikai viens simbols, mazais rags, kas aino viena un tā paša spēka abas fāzes.) Tiesa (Dan. 7:9, 10), svētnīcas šķīstīšana (Dan. 8:14) un zīmes debesīs (Mat. 24:29) – viss norāda uz Dieva iejaukšanos savu ļaužu labā pēdējās dienās.

Desmit jaunavas

Pēc runas Mat. 24. nodaļā par savām atnākšanas zīmēm nākamajā nodaļā Jēzus runā par to, kā tai sagatavoties.

Izlasi Mat. 25:1–13, līdžību par desmit jaunavām. Ko Jēzus šeit pasaka, kam vajadzētu mums palīdzēt saprast, kā mēs varam sagatavoties Viņa nākšanai? _____

Jēzus iesāk šo sarunas fāzi ar runu par desmit jaunavām. Nosaukums “jaunavas” ierosina, ka viņas pārstāv tos, kas sevi sauc par kristiešiem. Viņas neatrodas lielajā cīņā sātana pusē. Tās ir pielīdzinātas Debesu valstībai (Mat. 25:1). Bet gala laikā viņas visas gulēja (Mat. 25:5). Kristus jau bija brīdinājis par modrību (Mat. 24:24) jeb palikšanu nomodā, lai viņas nebūtu nesagatavotas, Viņam atgriezoties.

Visām desmit jaunavām bija lampas un visas izgāja ārā, lai satiktu līgavaini, kas nozīmē, ka viņas visas gaidīja Viņa nākšanu. Taču notika kavēšanās, un visi tie, kas ticēja Viņa nākšanai, aizmiga. Pēkšņi, nakts tumsā, viņas visas pamodās: līgavainis nāca (Mat. 25:1–6).

Negudrās jaunavas bija pārsteigtas, nesagatavotas. Kāpēc? Vienā versijā teikts: “Mūsu lukturi ir izdzisuši” (Mat. 25:8). Citā versijā, kas ir tuvāka grieķu oriģinālam, teikts, ka lukturi “izdziest”. Liesma vēl bija. Viņām vēl joprojām bija nedaudz eļļas, bet ne pietiekami, lai sagatavotos satikt Kristu.

Kas tad bija problēma?

Šīs jaunavas aino kristiešus, kas gaida Kristus atgriešanos, bet kam ir virspusēja pieredze ar Viņu. Viņiem ir nedaudz eļļas, nedaudz Gara darbības viņu dzīvē, bet tā ir tikai mirgojoša liesma. Viņi bija apmierināti ar mazliet, lai gan viņiem bija vajadzīgs daudz.

“Gars darbojas pie cilvēka sirds saskaņā ar viņa ilgām un piekrišanu, iedēstot viņā jaunu dabu. Bet grupa, kas ainota kā nesaprātīgās jaunavas, apmierinājās ar virspusēju darbu. Viņi nepazīst Dievu. Viņi nav pētījuši Viņa raksturu; viņi nav bijuši sadraudzībā ar Viņu, tāpēc viņi nezina, kā uzticēties, kā skatīties un dzīvot. Viņu kalpošana Dievam ir kļuvusi par formu.” (Elena Vaita “Kristus līdžības” 411. lpp.)

Kā mēs varam paskatīties uz sevi un pārlicināties, ka nepieļaujam tādas pašas kļūdas kā šie cilvēki? Kā mēs redzam sevi šajā lomā; kā mēs varam mainīties? _____

Izmantojot savus talantus

Izlasi Mat. 25:13–30. Kāda loma ir dāvanu izmantošanai, lai sagatavotos Kristus nākšanai?

Lai gan Jēzus stāsta šeit citu līdzību, kas atšķiras no tās, par ko iepriekš runājām, abas runā par sagatavošanos Kristus nākšanai. Abas runā par tiem, kas bija gatavi, un tiem, kas nebija. Un abas parāda to ļauzu likteni, kas pašu garīgās nevērības dēļ piedzīvoja mūžīgu zaudējumu.

Kā eļļa ainoja Svēto Garu līdzībā par jaunavām, tā šeit “talanti” (Mat. 25:15) ir dāvanas, kas oriģinālajā grieķu valodā ir “talanta”. “Talanti aino īpašas Gara dāvanas kopā ar visām dabiskajām spējām.” (The SDA Bible Commentary, 5. sēj. 510. lpp.)

Visi kalpi līdzībā bija saņēmuši dāvanas no sava kunga. Ievērojiet arī, ka tās bija kunga dāvanas (Mat. 25:14), kas viņiem bija uzticētas “katram pēc viņa spējām” (Mat. 25:15). Dāvanas viņiem tika dotas uzticībā. Patiesībā šie kalpi bija pārvaldnieki tam, kas viņiem nepiederēja, bet par ko viņi bija atbildīgi. Tieši šī iemesla dēļ kungs atgriežoties “pieprasīja tiem norēķinu” (Mat. 25:19).

Garīgās dāvanas nāk no Svētā Gara (sk. 1. Kor. 12:1–11, 28–31, Ef. 4:11). Šī ir labā vēsts tiem, kas domā, ka viņiem ir vismazākā dāvana. Dāvanas nav iespējams saņemt bez Devēja. Tāpēc šie cilvēki saņēma savu dāvanu līdz ar vislielāko dāvanu – Svēto Garu.

Dāvanas jau pieder mums Kristū, bet mūsu patiesais īpašums ir atkarīgs no Svētā Gara saņemšanas un no pakļaušanās Viņam. Šeit kļūdu izdarīja neienesīgais kalps. Viņam bija iedota dāvana, bet viņš ar to neko nedarīja. Viņš atstāja savu dāvanu novārtā un nepielika pūles, lai izmantotu to, kas viņam bija žēlsirdīgi iedots. Līdz ar to Jēzus nosauca viņu par “nelietīgu un slinku” (Mat. 25:26) – tas ir spēcīgs nosodījums.

Jēzus stāstīja šo līdzību pēdējo dienu un Viņa atnākšanas kontekstā. Ko tas mums māca par to, kāpēc savu talantu izmantošana ir tik svarīga, lai sagatavotos pēdējām dienām? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Cilvēks, kurš saņēma vienu talantu, ‘aizgāja un ieraka to zemē un tā paslēpa sava kunga naudu’. Tas, kuram bija vismazākā dāvana, savu talantu bija atstājis neizmantoju. Šeit ir sniegts brīdinājums visiem, kas savas dotības uzskata par mazām, cenšamies attaisnot to, ka nepiedalās kalpošanā Kristum. Ja šie kristieši spētu darīt kaut ko lielu, viņi ar prieku to uzņemtos; taču, tā kā šie ļaudis var kalpot tikai mazās lietās, tie domā, ka tas viņiem dod tiesības nedarīt neko. Šeit viņi kļūdās. Dalīdams dāvanas, Kungs pārbauda raksturus. Cilvēks, kurš neuzskatīja par vajadzīgu izmantot savu vienīgo talantu, parādīja, ka ir neuzticīgs kalps. Ja viņš būtu saņēmis piecus talantus, tad viņš tos būtu apracis tāpat, kā apraka šo vienu. Tas, ka viņš nepareizi rīkojās ar vienu talantu, parāda viņa nicinošo attieksmi pret Debesu dāvanām. ‘Kas vismazākajā lietā ir uzticams, tas arī lielās lietās ir uzticams.’ (Lūk. 16:10) Mazo lietu svarīgums bieži vien netiek pienācīgi novērtēts tikai tāpēc, ka tās ir mazas. Tomēr tām ir liela nozīme cilvēka audzināšanā. Kristieša dzīvē nav tādu lietu, kurām nebūtu vērtības. Mēs piedzīvosim daudz briesmu sava rakstura veidošanas procesā, ja nepietiekami novērtēsim mazo lietu svarīgumu.” (Elena Vaita “Kristus līdzības” 355., 356. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādas ir dažas no ideoloģijām, kas solījušas virs zemes panākt ideālu pilnības stāvokli? Kāpēc tās visas bez izņēmuma ir cietušas neveiksmi?

2. Kas paklausībā Dievam ir tāds, kas stiprina mūsu ticību? Tas ir, kāpēc ticība bez atbilstošiem darbiem ir “mirusi” (Jēk. 2:26)? Pārdomājot pārbaudījumus, kas sagaida tos, kas “ievēro Dieva baušļus” (Atkl. 14:12), kāpēc ir tik svarīgi, lai mēs būtu sagatavoti tam, kas nāks tad, kad mēs to vismazāk gaidīsim?

3. Padomājiet vairāk par desmit jaunavām. Kāpēc viņu stāstam vajadzētu būt mums par brīdinājumu, ņemot vērā, ka daudzējādā ziņā viņas izskatījās un rīkojās līdzīgi? Kā mēs varam pārliecināties, ka mēs nepiekrāpjam sevi, kā tas notika ar nesaprātīgajām jaunavām?

4. Ko nozīmē tas, ka, ja iespējams, pat “izredzētie” var tikt piekrāpti? Kā mēs saprotam, kas ir “izredzētie”? (Sk. Mat. 24:31, Rom. 8:33, Kol. 3:12.) Ko tas mums stāsta par to, cik liela būs pievilšana?

PIELŪDZIET RADĪTĀJU

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 14:6, 7; Mat. 24:14; Gal. 3:22; Lūk. 23:32–43; 1. Moz. 22:12; Atkl. 14:8–12.

ATMIŅAS PANTS:

“Un es ieraudzīju citu eņģeli lidojam augstu debesīs. Viņam bija dots sludināt mūžīgo evaņģēliju zemes iedzīvotājiem – ikvienai tautai, ciltij, valodai un ļaudīm.” (Atkl. 14:6)

Kā septītās dienas adventisti mēs ticam Bībeles konceptam par “mūsu laiku patiesību” (2. Pēt. 1:12, NKJV). Tā pamatā ir ideja, ka Dievs dod cilvēcei patiesību tajā laikā, kad tā ir vajadzīga, katrā laikmetā dodot arvien vairāk un vairāk gaismas. Pirmais evaņģēlija apsolījums 1. Moz. 3:15 atklāja kritušajam pārim, ka cerība nāks caur sievas sēklu. Apsolījums Ābrahāmam, ka viņš noteikti “kļūs par lielu un stipru tautu, un viņā tiks svētītas visas zemes tautas” (1. Moz. 18:18), ir pilnīgāka evaņģēlija apsolījuma atklāsmē. Jēzus nākšana, kas pasludināja, ka “Cilvēka Dēls nav nācis, lai Viņam kalpotu, bet lai pats kalpotu un atdotu savu dzīvību kā izpiršanas maksu par daudziem” (Marka 10:45), ir, protams, lielāka evaņģēlija patiesības atklāsmē.

Mēs ticam mūsdienās, ka Atkl. 14:6–12 triju eņģeļu vēsts ir “tagadējā patiesība” tiem, kas dzīvo pēdējās dienās pirms Kristus nākšanas un visu mūsu kā kristiešu cerību piepildīšanās.

Šajā nedēļā mēs pievērsīsimies īpaši pirmā eņģeļa vēstij, jo tā satur patiesības, kas ir svarīgas tiem, kas cenšas palikt uzticīgi gala laika briesmu vidū.

Lūdzu, iepazīstieties ar šīs dienas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 26. maijā!

Evaņģēlija universālums

Izlasi Atkl. 14:6, Mat. 24:14, 28:19. Kāda līdzīga tēma ir atrodama šajos pantos? Kā šie panti kopā palīdz mums saprast, cik svarīga mūsu draudzei ir misija un liecināšana? _____

Vienā ziņā varētu teikt, ka pirmā eņģeļa vēsts ir lielais uzdevums (Mat. 28:19), kas tagad ir dots pēdējo dienu kontekstā. Tā patiešām ir “mūsu laika patiesība”.

Ievērojiet, ka visi trīs panti uzsver visas pasaules – “visu tautu, cilšu, ļaužu un valodu” – aizsniegšanu. Citiem vārdiem sakot, šī vēsts ir universāla savos apmēros. Ikvienam cilvēkam tā ir jādzird.

Izlasi Gal. 3:22. Ko šis pants pasaka tādu, kas palīdz mums saprast, kāpēc visai pasaulei ir jādzird evaņģēlijs? _____

Grēka universālums izskaidro mūsu misijas un aicinājuma universālumu. „Katra tauta, cilts, valoda un tautība” ir rīkojusies nepareizi, ir pārkāpusi Dieva likumu un atrodas „grēka verdzībā”. Ādama krišana Ēdenē ir ietekmējusi ikvienu; nav tādas tautas, cilts vai cilvēka, kas būtu imūns. Mēs visi piedzīvojam tiešas grēka sekas, un, ja nebūtu nodrošinātas zāles, mēs visi piedzīvotu galējas sekas: mūžīgu nāvi.

Šādas zāles, protams, ir nodrošinātas: Jēzus dzīve, nāve, augšāmcelšanās un kalpošana Debesu svētnīcā, kas ir vienīgais risinājums grēka problēmai. Ikvienam ir jāzina lielā cerība, ko Dievs cilvēcei piedāvā Jēzū Kristū.

Tāpēc septītās dienas adventisti ir izgājuši pa visu pasauli, cenšoties aiznest Jēzus vēsti tiem, kas to vēl nav dzirdējuši.

Kāpēc evaņģēlija vēsts nešana citiem tik pozitīvi ietekmē tos, kas to dara? Tas ir, kāpēc citu aizsniegšana ir vislabākais veids, kā sagatavoties Jēzus nākšanai? _____

Zaglis pie krusta un „mūžīgais evaņģēlijs“

Atkl. 14:6 vēsts, kas jāpasludina pasaulei, ir “mūžīgais evaņģēlijs”. Tā ir cerības vēsts cilvēkiem pasaulē, kas pati par sevi nepiedāvā nekādu cerību.

Izlasi Lūk. 23:32–43. Kā šis stāsts atklāj lielo “mūžīgā evaņģēlija” cerību visiem grēciniekiem?

Rakstot par zagli, E. Vaita saka, ka, lai gan nebūdamas nocietinājies noziedznieks, viņš “centās apslāpēt pārliecību” par Jēzu, tādējādi bija “grimis dziļāk un dziļāk grēkā, kamēr viņš tika arestēts, tiesāts kā noziedznieks un nolemts nāvei pie krusta” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 749. lpp.).

Tomēr kas notika ar viņu? Karājoties pie krusta, zaglim bija iespēja redzēt, kas ir Jēzus, tāpēc viņš izsaucās: “Jēzu, atceries mani, kad nāksi savā valstībā!” (Lūk. 23:42)

Kā Jēzus atbildēja? Vai Viņš teica: Nu, draugs, es jau gribētu tev palīdzēt, bet tev nevaļadzēja apslāpēt savu pārliecību, grimstot arvien dziļāk grēkā. Un vai Jēzus citēja kādu no savām iepriekšējām runām: “Jo es jums saku: ja jūsu taisnība nav pārāka par rakstu mācītāju un farizeju taisnību, tad jūs neieiesiet Debesu valstībā” (Mat. 5:20)? Vai Jēzus kaut kādā veidā pieminēja zagļa pagātnes kļūdas?

Nē. Patiešām, Jēzus pievērsās šim noziedzniekam, šim zaglim ar kļūdaino raksturu, kam nebija nekā, ko piedāvāt, un kas iepriekš bija viņu nolādējis (Mat. 27:44). Redzot viņā jaunu cilvēku, Jēzus teica: Es tev saku tieši tagad, Es dodu tev pārliecību tieši tagad, ka tavš grēks, tavi noziegumi, tavas vainas ir piedotas un tāpēc tu būsi ar Mani paradīzē (Lūk. 23:43).

Šeit ir mūžīgais evaņģēlijs, pirmās eņģeļa vēsts pamats. Bez šīs patiesības nekam citam, ko mēs mācām par likumu, sabatu vai mirušo stāvokli, nav nekādas jēgas. Kas labs ir šajās mācībās, ja to centrā nav “mūžīgā evaņģēlija”?

Kādu cerību jūs varat sev gūt no šī stāsta? _____

Bīties Dievu un dod Viņam godu

Pasludinājusi “mūžīgo evaņģēliju” visai pasaulei, pirmā eņģeļa vēsts tālāk paplašina šo vēsti. Pasludinot “mūžīgo evaņģēliju”, mums ir jāiekļauj patiesības, kas ir daļa no šīs evaņģēlija vēsts mūsu laikam. Citiem vārdiem, “mūsu laika patiesība” pēdējās dienās ietver arī Atkl. 14:7.

Izlasi Atkl. 14:7. Ko nozīmē bīties Dievu un dot Viņam godu? Kā mums tas ir jādara? Kā šīs domas iederas evaņģēlijā? _____

_____

_____

Dieva bijāšana un Viņa pagodināšana nav divi nesaistīti koncepti. Ja mēs patiešām bīstamies Dievu Bībeles gaismā, mēs dosim godu Viņam. Vienam vajadzētu vadīt pie otra.

Izlasi šos pantus. Kā tie palīdz mums saprast, ko nozīmē “bīties Dievu” un kā tas saistīts ar goda došanu Viņam? 1. Moz. 22:12, 2. Moz. 20:20, Īj. 1:9, Sak. 12:13, Mat. 5:16. _____

_____

_____

Augstāk minētajos pantos doma par Dieva bijāšanu ir saistīta ar paklausību Viņam – darot to, kas ir pareizs, mēs pagodinām Viņu. Lai gan bieži ir teikts, ka bīties Dievu nozīmē parādīt Viņam cieņu un godbijību, ir jāiet dziļāk par to. Mums ir teikts bīties Dievu. Mēs esam krituši. Mēs esam grēcinieki. Mēs esam būtnes, kas ir pelnījušas nāvi. Kurš gan reizēm nav piedzīvojis pārsteidzošas atklāsmes par savas rīcības ļaunumu un ko viņš tamdēļ būtu pelnījis no taisnīgā Dieva rokas? Tā ir Dieva bijība. Un tā ir bijība, kas mūs vispirms velk pie krusta pēc piedošanas un tad liek saukt pēc Dieva spēka attīrīt mūs no ļaunuma, kas bez krusta būtu izsacis mūsu dvēseļu bojāeju (sk. Mat. 10:28).

Kāda ir tava personīgā pieredze ar Dieva bijāšanu? Kā liela daļa šīs bijības varētu nākt mums par labu garīgi, palīdzēt mums nopietnāk raudzīties uz savu ticību un ko Dievs no mums prasa?

_____

_____

Viņa tiesas stunda ir klāt

Pirmā eņģeļa vēsti doma par Dieva bijāšanu un Viņa pagodināšanu ir saistīta ar tiesu (Atkl. 14:7). Ja Bībelē vispār ir nepārprotama skaidrība par kādu mācību, tad tā noteikti ir tā, ka Dievs ir taisnības un tiesas Dievs. Kādu dienu patiešām iestāsies tiesa un taisnība, kā tik ļoti trūkst šajā pasaulē.

Nav brīnums, ka cilvēkiem ir jābīstas Dievs.

Tāpēc “mūžīgais evaņģēlijs” ietver arī tiesas realitāti. Kāda ir saikne starp šiem diviem elementiem? Ja evaņģēlijs nozīmē “labo vēsti”, tas nozīmē, ka mēs, kaut arī visi esam grēcinieki un esam pārkāpuši Dieva likumu, kad pienāks tiesas diena, līdzīgi zaglim pie krusta nebūs jāpiedzīvo sods, ko esam pelnījuši par saviem grēkiem un likuma pārkāpšanu.

Izlasi tālākos pantus un tad jautā sev: Cik labi man klātos, ja būtu jābilstās pašam uz saviem nopelniem? Mat. 12:36, Māc. 12:14, Rom. 2:6, 1. Kor. 4:5. _____

Dievs, kurš zina, cik mums ir matu uz galvas, tiesās pasauli. Bet tieši tāpēc “mūžīgais evaņģēlijs” ir tik laba vēsts. Tiesa nāk, bet uzticīgajiem Jēzus sekotājiem nav “nekādas pazudināšanas” – tiem, kas ir mazgāti, darīti svēti un taisnoti Kunga Jēzus vārdā (sk. 1. Kor. 6:11), jo Jēzus Kristus ir viņu taisnība, un Viņa taisnība ir tā, kas viņus aizstāv tiesā.

“Cilvēks pats nespēj stāties pretī šīm apsūdzībām. Dieva priekšā tas stāv grēka aptraipītās drēbēs, atzīdams savus noziegumus. Bet Jēzus, mūsu Aizstāvis, efektīvi aizlūdz par visiem, kas grēku nožēlā un ticībā nodevuši savas dvēseles Viņa apsardzībai. Viņš tos aizstāv un ar Golgātas varenajiem pierādījumiem uzvar apsūdzētāju. Viņa pilnīgā paklausība Dieva baušļiem, pat līdz krusta nāvei, ir Viņam devusi visu varu Debesīs un virs zemes, un Viņš no sava Tēva prasa žēlastību un izlīgšanu vainīgajam cilvēkam.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj. 471. lpp.)

Ko tiesas realitāte māca mums par mūsu galējo vajadzību pēc piedošanas? Kā mēs varam mācīties sniegt citiem, kas mums ir izdarījuši pāri, tādu žēlastību un piedošanu, kādu Dievs piedāvā caur Jēzu? _____

Pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi

Izlasi vēlreiz Atkl. 14:6, 7. Kādi specifiski elementi ir atrodami pirmajā eņģeļa vēstī un kā tie cits ar citu ir saistīti? _____

_____

Kopā ar evaņģēliju, aicinājumu liecināt pasaulei un aicinājumu būt Dievu un dot Viņam godu nāk aicinājums pielūgt Dievu kā Radītāju. Un nav brīnums. Kāda gan nozīme visiem citiem “mūsu laiku patiesības” aspektiem – mūžīgajam evaņģēlijam, aicinājumam liecināt, tiesai – ja tie ir šķirti no Dieva kā mūsu Radītāja? Šis un visas citas patiesības balstās uz patiesību par Kungu kā To, kas ir radījis visas lietas. Pielūdzot Kungu kā Radītāju, mēs nonākam atpakaļ pie iesākuma. Mēs nonākam atpakaļ pie pamatiem, ko nozīmē būt cilvēkam, ko nozīmē būt atšķirīgam no visiem citiem zemes radījumiem, ko nozīmē būt radītam pēc Dieva tēla. Pielūdzot Kungu kā Radītāju, mēs atzīstam savu atkarību no Viņa, ja runa ir par eksistenci un mūsu nākotnes cerību. Lūk, kāpēc septītās dienas sabata ievērošana ir tik svarīga. Tā ir īpaša atzīšana, ka Dievs vienīgais ir mūsu Radītājs, un mēs pielūdzam tikai Viņu. Tas ir, kopā ar evaņģēliju, kopā ar tiesu, šeit ir īpaši izvirzīts aicinājums pielūgt Kungu kā Radītāju.

Izlasi Atkl. 14:8–11. Ko šie panti pasaka tādū, kas varētu palīdzēt mums saprast, cik svarīgi ir pielūgt Kungu kā Radītāju? _____

_____

Risīnoties pēdējiem notikumiem, spiediens pielūgt zvēru un viņa tēlu, nevis Radītāju, nāks pār visu pasauli. Ja mēs pārdomājam baidīto brīdinājumu par to likteni, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu, mēs varam labāk saprast uzsvaru uz Dieva kā Radītāja pielūgsmi, kas ir vienīgais cilvēku pielūgsmes cienīgs. Pēdējā krīzē šī patiesība kļūs svarīgāka nekā jebkad agrāk.

Atvēli laiku, lai pārdomātu neticamos radītās pasaules brīnumus. Ko tie var mācīt un ko tie māca par To, kas ir radījis visu, un kāpēc Viņš vienīgais ir mūsu pielūgsmes cienīgs? _____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Bībeles pētnieki jau sen ir saskatījuši saistību starp Atkl. 14:7 (“pielūdziet to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus”) un ceturto bausli 2. Moz. 20:11, kur sabats atgādina faktu, ka “sešās dienās Kungs radīja debesis un zemi, jūru un visu, kas tajā, bet septītajā dienā atpūtās”. Lai arī cik līdzīga ir valoda, atšķirība ir tāda, ka Atklāsmes grāmatas pants norāda uz Kungu kā Vienīgo, kurš ir radījis “ūdens avotus”.

Autors Džons Boldvins apgalvo: “Pieņemot, ka Dievam ir kāds nodoms ar frāzi “ūdens avoti”, kāpēc Jēzus liek vēstnesim lauzt paralēli 2. Moz. 20:11 uzskaitījumā? Kāpēc eņģelis piemin “ūdens avotus”, nevis kaut ko citu no radītā, piemēram, kokus, putnus, zivis vai kalnus? Varbūt norāde uz “ūdens avotiem” dievišķajā paziņojumā par unikāla laika – dievišķās tiesas – iestāšanos cenšas pievērst lasītāja uzmanību iepriekšējam dievišķās tiesas periodam. [...] Varbūt Dieva nolūks ir, lai iespējamais netiešais norādījums uz plūdiem ar vārdiem “ūdens avoti” uzsvērtu patiesību, ka Viņš patiešām ir tiesas Dievs, kā arī mūžīgi uzticams un žēlsirdīgs Dievs (abiem ir pierādījums 1. Mozus grāmatas stāstījumā). Ja tā, personīgā un garīgā mācība, ko ietver plūdu saistība ar frāzi “ūdens avoti”, varētu būt ar mērķi, lai iedrošinātu lasītājus nopietni uztvert nozīmīgo jaunā gala laika iestāšanos, ko pasludina Atklāsmes grāmatas 14. nodaļas pirmais eņģelis.” (John Baldwin, ed., „Creation, Catastrophe, and Calvary: Why a Global Flood Is Vital to the Doctrine of Atonement” (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2000), 27. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Jes. 53:6 teikts: “Mēs visi esam noklīdušas avis, katrs iet savu ceļu, bet viņam Kungs uzlicis visu mūsu vainu.” Vārds ebreju valodā, kas tulkots kā “mēs visi”, ir “cullanu”. Tajā pašā pantā Jesaja saka, ka Kungs ir uzlicis Jēzum “mūsu visu vainu”. Vārds “mūsu visu” šeit arī ir “cullanu”. Kā tas parāda mums, ka, lai ar cik liela ir grēka problēma, tai ir nodrošināts pietiekams risinājums?

2. Ko mēs vēl varam mācīties no stāsta par noziedznieku pie krusta? Iedomājies, ka zaglis saņemtu piedošanu, tiktu atbrīvots no krusta un dzīvotu. Kā jūs domājat, cik atšķirīga būtu viņa dzīve? Ko šī atbilde mums stāsta par Kristus spēku izmainīt mūsu katra dzīvi?

GALA LAIKA KRĀPŠANAS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 2:13, 24; 2. Kor. 11:13–15; Ps. 146:4; 1. Moz. 1–2:3; Atkl. 13:1–17.

ATMIŅAS PANTS:

“Milzu pūķis tika satriekts – sensenā čūska, ko sauc par velnu un sātanu, kas maldina visus pasaules iedzīvotājus, – viņš tika nomests un līdz ar viņu nomesti viņa eņģeļi.” (Atkl. 12:9)

Pat Debesīs pirms izraidīšanas sātans strādāja pie eņģeļu pievilšanas. “Atstājis savu vietu tiešā Dieva tuvumā, Lucifers sāka sēt neapmierinātības garu starp eņģeļiem. Tā, paslepus pūloties un kādu laiku neatklājot savus īstos nolūkus, ar šķietamu godbijību pret Dievu viņš centās modināt nepatiku pret likumiem, kas pārvaldīja Debesu būtnes, liekot saprast, ka tām uzlikti nevajadzīgi ierobežojumi.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 495. lpp.)

Ēdenē viņš nomaskējās kā čūska un izmantoja viltu, tuvojoties levai. Visā vēsturē līdz pat mūsu dienām un pat pēc tūkstošgades viņš izmantos krāpšanu (Atkl. 20:8), mēģinot sasniegt savus mērķus.

Diemžēl sātans ir daudz gudrāks, daudz spēcīgāks un prasmīgāks nekā kāds no mums, un tieši tāpēc mums ir jāpieķeras Jēzum un Viņa Vārdam, lai pasargātu sevi no viņa viltībām. “Bet jūs, kas bijāt pieķērušies Kungam, savam Dievam, vēl šodien visi esat dzīvi!” (5. Moz. 4:4). Šeit izteiktais princips ir patiesi līdz pat šai dienai.

Šajā nedēļā mēs aplūkosim dažas no sātana visefektīvākajām krāpšanām un kā mēs varam pasargāt sevi no tām.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 2. jūnijā.

Vislielākā krāpšana

Pirmā šī ceturkšņa tēma runāja par “kosmisko cīņu”, kas diemžēl ir nonākusi līdz mūsu planētai.

Tomēr problēma ir, ka daudzi cilvēki, tai skaitā kristieši, netic šai lielajai cīņai, jo viņi netic sātanam. Viņiem Bībeles panti, kuros runāts par sātanu vai velnu, ir tikai pirms zinātnes laikmeta esošās kultūras izteiksmes veids, kas cenšas izskaidrot ļaunumu un ciešanas pasaulē. Pārāk daudziem cilvēkiem doma par burtisku, pārdabisku būtni, kurai ir ļaunprātīgi nodomi pret cilvēci, šķiet kā zinātniskā fantastika, kaut kas līdzīgs “Zvaigžņu kariem”.

Izlasī vairākus pantus no Atklāsmes grāmatas. Ko tie mums māca par sātana realitāti un īpaši par viņa lomu pēdējo dienu notikumos? Atkl. 2:13, 24; 12:3, 7–9, 12, 17; 13:2; 20:2, 7, 10. _____

Atklāsmes grāmata mums parāda, cik daudz spēka sātanam būs pār daudziem pasaules iedzīvotājiem pēdējās dienās, vadot viņus ne tikai ap glābšanas, bet arī mudinot vajāt tos, kas paliks uzticīgi Jēzum.

No visiem sātana “nodomiem” (2. Kor. 2:11) – grieķu valodā „noemata” (“prāts”) – vislielākā krāpšana, iespējams, ir likt cilvēkiem domāt, ka velna nav. Galu galā kurš gan meklēs patvērumu no visspēcīga ienaidnieka, ja neticēs tā realitātei? Pārsteidzoši, cik daudzi sevi sauc par kristiešiem un tomēr neņem nopietni domu par burtisku velnu. Viņi ieņem šādu pozīciju, ignorējot vai radikāli interpretējot daudzus pantus Dieva Vārdā, kas atklāj viņa darbus un viltības šajā pasaulē, īpaši tuvojoties laika galam. Tam, ka tik daudz cilvēku vēlas atnest burtisku sātana eksistenci par spīti tik daudziem Bībeles pierādījumiem, vajadzētu būt spēcīgam atgādinājumam mums par to, cik svarīgi ir saprast, ko Bībele patiesībā māca.

Lai gan Atklāsmes grāmata runā par sātana mahinācijām pēdējās dienās, kādu lielu cerību mēs varam atrast Atkl. 12:11? Kas ir mūsu spēka avots pret velnu? _____

Divas lielas kļūdas

Izlasi šos pantus. Ko tie mums stāsta par sātana pievilšanas spēku?

2. Kor. 11:13–15 _____

_____

2. Tes. 2:9, 10 _____

_____

Atkl. 12:9 _____

_____

Atkl. 20:10 _____

_____

Kā mēs redzējam iepriekšējās tēmās, Jēzus bija brīdinājis savus sekotājus par gala laika krāpšanām. Īpaši viņš brīdināja par viltus kristu rašanos un viltus praviešiem, kas “pievilis daudzus” (Mat. 24:5).

Tomēr viltus kristi un viltus pravieši nav vienīgās gala laika krāpšanas, no kurām mums vajadzētu uzmanīties. Mūsu ienaidniekam lielajā cīņā ir daudz plānu, kā pievilt visus, ko vien viņš var. Kā kristiešiem mums ir jāzina par šiem plāniem, un mēs to varam darīt, tikai pazīstot Bībeli un paklausot tam, ko tā māca.

Elena Vaita paskaidro, kas ir divas no šīm lielajām krāpšanām: “Sātans ļaudis piekrāps ar divām lielām maldībām – dvēseles nemirstību un svētdienas svētumu. Kamēr pirmā maldība liek pamatu spiritismam, pēdējā modina simpātijas pret Romu. Savienoto Valstu protestanti būs pirmie, kas izstieps savas rokas pāri bezdibenim, lai slēgtu derību ar spiritismu, kā pirmie tie sadosies rokās arī ar Romas varu, un šīs trīskārtīgās savienības iespaidā jaunā pasaule ies Romas pēdās, minot zem kājām sirdsapziņas tiesības.” (“Lielā cīņa” 588. lpp.)

Cik pārsteidzoši, ka pat tik daudzus gadus pēc tam, kad viņa rakstīja šos vārdus, “divas lielās maldības” vēl joprojām ir tik dominējošas kristīgajā pasaulē.

Kāpēc Bībeles patiesību zināšanas un labprātība tām paklausīt ir visspēcīgākais ierocis pret velna krāpšanām, īpaši šajās pēdējās dienās? _____

_____

_____

_____

Dvēseles nemirstība

Ko tālāk uzskaitītie panti mums māca par “mirušo stāvokli”? Kā šie panti var lielā mērā mūs pasargāt no vienas no šīm “divām lielajām maldībām”? Māc. 9:5, 6, 10; Ps. 115:17; Ps. 146:4; 1. Kor. 15:16–18; Dan. 12:2.

Pēdējos gadu desmitos liela uzmanība ir pievērsta stāstiem par cilvēkiem, kas it kā ir piedzīvojuši nāvi – tādā ziņā, ka viņu sirds un elpošana ir apstājusies, bet pēc tam viņi tikuši atdzīvināti un atgriezti pie apziņas. Neskaitāmos gadījumos daudzi no šiem cilvēkiem ir stāstījuši par neticamiem piedzīvojumiem apziņas stāvoklī pēc tam, kad viņi it kā “miruši”. Daži stāsta par to, kā viņi peldējuši gaisā un no augšas redzējuši savus ķermeņus. Citi stāsta par izlidošanu no sava ķermeņa un sastapšanos ar brīnišķīgu būtni, kas bijusi pilna gaismas un siltuma un izteikusi patiesības par laipnību un mīlestību. Citi atceras satikšanos un sarunas ar mirušiem radniekiem.

Šis fenomens ir kļuvis tik bieži sastopams, ka tam pat ir dots zinātnisks apzīmējums – “tuvās nāves pieredze”. Lai gan tuvās nāves pieredze vēl joprojām ir pretrunīga, daudzi kristieši šos gadījumus ir izmantojuši kā pierādījumu dvēseles nemirstībai un idejai, ka nāvē dvēsele pāriet citā apziņas eksistences stāvoklī.

Bet tuvās nāves pieredzes gadījumi, protams, ir vēl viens no “lielās maldības” atklāšanās veidiem. Kamēr cilvēks tic, ka nāvē dvēsele pāriet no vienas dzīvības formas citā, viņš ir plaši atvērts lielākajai daļai okulto jeb spiritisko krāpšanu, kas vai nu atklāti vai netieši atbalsta domu, ka Jēzus nav vajadzīgs. Lielākā daļa to, kam bijusi tuvās nāves pieredze, ir teikuši, ka sastaptās garīgās būtnes vai viņu mirušie radnieki izteikuši viņiem mierinājuma vārdus par mīlestību, mieru un labestību, bet neko par glābšanu Kristū, neko par grēku un neko par gaidāmo tiesu, kas ir Bībeles mācības pašos pamatos. Kāds varbūt domā, ka, iegūstot kādu šķietamu izpratni par kristiešu pēcnāves stāvokli, viņiem vajadzētu iegūt arī izpratni par kristīgajām pamatmācībām. Tomēr bieži vien tas, kas viņiem tiek teikts, izklausās pēc Jaunā Laikmeta mācības, kas arī izskaidro to, kāpēc tik daudzi cilvēki pēc pamošanās mazāk pievēršas kristietībai nekā pirms “miršanas”.

Kāpēc mums, kristiešiem, vajadzētu pieķerties Dieva Vārdam, pat ja mūsu izjūtas stāsta kaut ko citu?

Sabats un evolūcijas teorija

Tikpat liela veiksmē (vai pat vēl lielāka) kā, piekrāpjot pasauli attiecībā uz dvēseles nemirstību, sātanam bijusi arī, pārmainot Bībeles sabatu uz svētdienu (sk. 6. un 8. tēmu). Pie tam viņam šajā jautājumā ir veicies gandrīz visu kristīgās ēras laiku.

Pēdējā laikā velns ir nācis klajā ar vēl vienu krāpšanu, kas mazina septītās dienas sabata ievērošanu cilvēku prātos: tā ir evolūcijas teorija.

Izlasi 1. Moz. 1–2:3. Ko šie panti mums māca par to, kā Kungs radīja mūsu pasauli un cik daudz laika tas Viņam prasīja? _____

Pat vispārēja šo pantu lasīšana atklāj divus faktus par Bībeles radīšanas ziņojumu. Pirmkārt, viss bija izplānots un izrēķināts, nekas nenotika nejauši, patvaļīgi vai gadījuma pēc. Raksti radīšanas procesā neatstāj vietu nejaušībai.

Otrkārt, svētie teksti nešaubīgi atklāj, ka katrs radījums tika radīts pēc savas kārtas. Tas ir, katrs tika radīts atsevišķi un atšķirīgi no citiem. Bībele neko nemāca par kopējiem dabiskiem senčiem (tādiem kā sākotnējā vienkāršā šūna), no kā būtu cēlusies visa dzīvība virs zemes.

Pat neskaidrojot 1. Mozus grāmatu burtiski, šīs divas domas ir acīmredzamas: radīšanā nekas nav bijis nejaušs un visām sugām nav viena kopīga priekšteča.

Toties Darvina evolūcija savās dažādajās formās māca divas lietas: nejaušības principu un to, ka visām sugām ir viens kopīgs priekštecis.

Kāpēc tad daudzi cilvēki skaidro 1. Mozus grāmatu caur tādas teorijas prizmu, kas pašos pamatos ir pretēja radīšanas stāstam? Patiešām, evolūcijas maldi ir ne tikai aizslaucījuši miljoniem laicīgo cilvēku; arī daudzi, kas sauc sevi par kristiešiem, uzskata, ka viņi var dzīvot saskaņā ar kristīgo ticību, neskatoties uz acīmredzamo pretrunu, kas tikko pieminēta.

Tomēr evolūcijas ietekme pēdējo notikumu kontekstā padara krāpšanas briesmas pat vēl redzamākas. Kāpēc gan būtu jāuztver nopietni šī diena, septītās dienas sabats, – nevis sešu dienu radīšanas piemiņai, bet gan radīšanai, kas ir ilgusi aptuveni 3 miljardus gadu (vēlākais laiks, kad dzīvība it kā ir sākusies virs zemes)? Evolūcija noliedz, ka septītajai dienai būtu kāda nozīme, jo tā pārvērš sešas radīšanas dienas par mītu, kas atgādina to, kurā teikts, ka Romulu un Remu uzaudzināja vilki. Kurš gan, uzskatot, ka radīšana ir ilgusi miljardiem gadu, nevis sešas dienas, riskētu piedzīvot vajāšanas vai nāvi, nostājoties par sabatu?

Viltus trīsvienība

Ideja par Dieva trīsvienīgo būtību ir atrodama visā Bībelē. Tomēr gala laika krāpšanu un vajāšanu kontekstā Atklāsmes grāmata atklāj “viltus trīsvienību”, kas sastāv no pūķa, jūras zvēra un zemes zvēra no Atkl. 13. nodaļas.

Izlasi Atkl. 12:17, 13:1, 2. Kas šeit ir aprakstīts? _____

Šeit pūķis ir redzams kā viltojums Tēvam, jo viņš skaidri redzams kā tas, kurš visu kontrolē. Viņš arī piešķir varu, autoritāti un troni jūras zvēram, kas vilto Kristu. Kāpēc šis otrais spēks tiek uzskatīts par Kristus viltojumu?

Izlasi Atkl. 13:2–5. Kas ir raksturīgs jūras zvēram? _____

Jūras zvērs ne tikai saņem autoritāti no pūķa, kas atgādina to, ko Jēzus teica par savas autoritātes saņemšanu no Tēva (sk. Mat. 28:18); tas arī līdzīgi Jēzum piedzīvoja nāvi un augšāmcelšanos (sk. Atkl. 13:3). Šis zvērs ir arī aprakstīts kā tas, kurš īsteno savu varu “42 mēnešus” jeb trīsarpus gadu, praviētiskais viltojums Kristus burtiskajai trīsarpus gadu ilgajai kalpošanai, balstoties uz “dienu ir gads” principu.

Izlasi Atkl. 13:11–17. Kā šeit ir aprakstīts zemes zvērs? _____

Šis zemes zvērs atbalsta jūras zvēra intereses, tieši tāpat kā Svētais Gars nepagodina Sevi, bet Jēzu (Jāņa 16:13, 14). Kā Svētais Gars veica spēcīgu darbību, liekot “ugunij” nākt no debesīm (Ap.d. 2:3), arī zemes zvērs veic kaut ko līdzīgu (sk. Atkl. 13:13).

“Beigās zemes zvērs īsteno Vasarsvētku viltojumu! Kāpēc? Lai pierādīju pasaulei, ka viltus trīsvienība ir patiesais Dievs.” (Jon Paulien “What the Bible Says About the End–Time” (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 1998), 111. lpp.)

Par kādām gala laika krāpšanām mums vēl ir jāzina, un kā mēs varam palīdzēt arī citiem tās atpazīt kā krāpšanas? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Pakavēsimies vairāk pie evolūcijas teorijas pēdējo dienu notikumu kontekstā, īpaši attiecībā uz sabata lomu. Viens iemesls, kāpēc teorijas dibinātājs Čārlzs Darvins atbalstīja evolūciju, bija tas, ka – nesaprotot lielo ciņu – viņam bija grūti savienot ļaunumu un ciešanas ar ideju par labvēlīgu un mīlošu Radītāju. Šīs kļūdas dēļ viņš atbildes meklēja citā virzienā. Tā nebija sagādīšanās, ka 1800. gadu vidū, kad Darvins pārskatīja un pārstrādāja savu evolūcijas teoriju, Dievs izsauca esamībā kustību, septītās dienas adventistu draudzi, kas nostājās pret visu Darvina teoriju. Cik interesanti, ka septītās dienas adventistu draudze, kuras nosaukumā jau ir atklāts radīšanas apliecinājums, sāka augt un izplatīties aptuveni tajā pašā laikā, kad Darvina teorija.

Kas zina, varbūt tad, ja Darvins būtu izlasījis šīs dažas īsās rindiņas no Elenas Vaitas un sācis ticēt, pasaulei tiktu aiztaupīta viena no lielākajām kļūdām cilvēces domāšanā kopš geocentrisma un spontānās paaudzes: “Lai gan zeme bija pārņemta ar lāstu, dabai vienalga ir jābūt cilvēka mācību grāmatai. Tā nevarēja tagad atklāt tikai labo, jo ļaunais bija visur klātesošs, sabojādams zemi, jūru un gaisu ar savu aptraipīto pieskārienu. Kur kādreiz bija rakstīt tikai Dieva raksturs, labā atziņa, tagad bija rakstīts arī sātana raksturs, ļaunā atziņa. No dabas, kas tagad atklāja labā un ļaunā atziņu, cilvēks turpināja saņemt brīdinājumus par grēka sekām.” (“Audzināšana” 26. lpp.)

Darvins izgudroja savas evolucionārās spekulācijas, balstoties uz nepareizu izpratni par Dieva raksturu un būtību, kā arī kritušo pasauli, kurā mēs dzīvojam. Diemžēl viņa teorijas ietekme padarīs cilvēku par laupījumu sātana krāpšanām, īpaši pēdējā krīzē.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kāpēc daudzi kristieši atmet domu par burtisku sātanu? Ko šis skatījums mums māca par to, cik bīstami ir atmetēt skaidro Bībeles mācību?
2. Ko tu vari teikt cilvēkam, kas pēc „tuvās nāves pieredzes” apgalvo, ka mūsu dzīve patiešām turpināsies pēc nāves?
3. Kādi vēl iemesli tev nāk prātā, kāpēc tie, kas tic evolūcijai, ir tik daudz uzņēmīgāki pret pēdējo dienu krāpšanām?

AMERIKA UN BABILONIJA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 13:1–12; 14:9–11; 16:2; 19:20; 20:4; Jer. 51:6, 7, 53, 57; Atkl. 18:1–4.

ATMIŅAS PANTS:

“Tajā laikā celsies Mihaēls, lielais varenais, kurš sargā tavus ļaudis. Tad nāks bēdu laiks – tā nebūs bijis, kopš tautas radušās un līdz pat šim laikam, bet tanī laikā tavi ļaudis paglābsies – visi, kas ierakstīti grāmatā!” (Dan. 12:1).

Pagājušajā nedēļā mēs runājām par “viltus trīsvienību”, sātanu (pūķi) un diviem laicīgajiem spēkiem, kas kopā izraisīs vajāšanas pret Dieva ļaudīm.

Viens no šiem spēkiem, zvērs no jūras (Atkl. 13:1–10), ir aprakstīts kā leoparda, lāča un lauvas apvienojums (Atkl. 13:2) – tēli, kas tiešā veidā ņemti no Dan. 7:4–6. Sestajā tēmā mēs redzējām, kā Dan. 7. nodaļā – pēc Babilonijas (lauva), Medopersijas (lācis) un Grieķijas (leopards) norieta – izcēlās pēdējā laicīgā vara, Roma. Tā sākās kā pagāniskā Roma un tad pārtapa par pāvestīgo Romu, mazā raga spēku no Dan. 7:7, 8; 19–21; 23–25, kas vistiešākajā veidā izauga no ceturtā zvēra. Mēs arī redzējām, ka daudzas pāvestīgās Romas raksturīgās īpašības, kā tās aprakstītas šajos pantos Daniēla 7. nodaļā, vēlreiz parādās Atkl. 13:1–10 aprakstītajā jūras zvērā. Tādējādi Bībeles pētnieki uzskata Romu kā vienu no galvenajiem Atklāsmes grāmatas pretiniekiem gala laika scenārijā Atklāsmes 13. nodaļā.

Tomēr Roma nav viena. Ir aprakstīts vēl viens spēks. Šajā nedēļā pievērsīsimies galvenokārt Atklāsmes 13. nodaļai un notikumiem un spēkiem, kas tajā attēloti, kā vienmēr uzdodot jautājumus: ko šie notikumi nozīmē un kā mēs varam tiem sagatavoties?

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 9. jūnijā.

Nāves brūce dziedināta

Izlasi Atkl. 13:1–10 un pārdomā iemeslus, kāpēc tas attiecas uz pāvestību, tās lomu gan pagātnē, gan nākotnē. Īpaši ievēro, cik redzama ir loma, kas tai dota. Ko tas nozīmē pēdējo dienu notikumu kontekstā?

Lai gan Dievam ir uzticīgi ļaudis visās draudzēs, Raksti norāda uz īpašo lomu, kādu šī institūcija ir ieņēmusi vēsturē un kādu ieņems pēdējo dienu notikumos.

Izlasī Atklāsmes 13:3. Kas šeit notiek un ko tas mums māca par Romas redzamo stāvokli?

Gadsimtiem ilgi Romas baznīca ir bijusi centrālā reliģija un daudzējādi politiskais centrs rietumu pasaulē. Spēcīgs piemērs tās varai ir stāstā par Svētās Romas imperatoru Henriju IV, kas, sadusmojis Gregoriju VII, bija atnācis uz pili, lai izlīgtu mieru. Tur Romas imperatoram bija jāgaida ārējā pagalmā trīs dienas ziemas aukstumā, pirms pāvests viņu uzņēma. Gregorijs VII, sajūsmināts par savu uzvaru, lielījās, ka viņa pienākums ir pazemot ķēniņu lepību.

Tomēr reformācijas, apgaismības un franču revolūcijas ietekmē Romas politiskā un reliģiskā hegemonija 18. gadsimta beigās tika satriekta. Vienu no pāvestiem, Piju VI, franču armija aizveda gūstā 1798. gadā, un viņš nomira trimdā 1799. gadā.

Atklāsmes 13. nodaļa tomēr runā par atjaunošanos, par “nāves brūces” dziedināšanu. Un, lai gan Roma mūsdienās nav tāda politiskā vara, kāda tā bija Gregorija VII dienās, pateicoties neseno pāvestu popularitātei, tā tomēr ir ietekmīgs spēks gan reliģiskā, gan politiskā ziņā (piemēram, pāvesta Franciska uzruna Amerikas kongresā 2015. gadā vēsturiski bija pirmā). Saskaņā ar pravietojumu šī ietekme tikai pieaugs.

Kā mēs varam būt uzticīgi vēstij, ko mēs esam aicināti sludināt, bet to darīt tādā veidā, lai tā neizraisītu uzbrukumu? Kāpēc mums tajā pašā laikā nav jāliecas “politiskas diplomātijas” priekšā, sludinot mūsu laika patiesību?

Savienotās Valstis pravietojumā

Cilvēki ir vaicājuši: kā Romai mūsdienās vai kaut kad nākotnē var būt tāda ietekme, kāda ir atklāta Atklāsmes 13. nodaļā? Šāds jautājums ir saprotams, jo sen pagājuši tie laiki, kad Roma varēja vadīt armijas. Arī atbilde atrodama Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā.

Izlasi Atklāsmes 13:11, 12. Kādas pazīmes palīdz mums noteikt, kas ir šis spēks? _____

Zvērs, kas ir pirms šī zvēra un ko protestanti jau sen ir uzskatījuši par Romu, ir attēlots kā tāds, kam ir dota vara 42 mēnešus (Atkl. 13:5). 42 mēneši ir tas pats, kas “laiks, divi laiki un vēl puslaiks” (Dan. 7:25), vai trīssarpus gadu (Atkl. 12:14), vai 1260 pravietiskās dienas (Atkl. 12:6) – laiks, kurā pāvesta vara apspieda savus pretiniekus. Šis pravietiskais laika periods (izmantojot dienas/gada principu), sākās ar pāvestības varas sākšanos 538. gadā un beidzās 1798. gadā, kad pāvests tika aizvests gūstā. Šajā laikā pāvesta vara saņēma nāvējošo ievainojumu, un pravietojums bija piepildījies.

Ap šo laiku vēsturē, tuvu 42 mēnešu noslēgumam (1798. gadā), parādās kāda cita vara (Atkl. 13:11, Atkl. 13:1), šoreiz tā nāk no zemes, kas ir pretstats daudzām iepriekšējām varām, kas ir izkāpušas no ūdens (sk. Dan. 7:2, 3), cilvēku masu simbola. “Ūdeņi, kurus tu redzēji, kur sēd netikle, ir tautas, ciltis un valodas” (Atkl. 17:15, RV).

Šo un citu iemeslu dēļ šai varai ir jābūt Amerikas Savienotajām Valstīm, kas radās samērā neapdzīvotā pasaules daļā un kam nevajadzēja gāzt lielas impērijas, lai rastos.

“Kura no jaunās pasaules tautām 1798. gadā jau bija kļuvusi tik spēcīga, ar izredzēm kļūt vēl stiprākai un lielākai, kas tagad sev pievērsa visas pasaules uzmanību? Šī simbola identificēšanā nevar būt nekādu šaubu. Ir tikai viena valsts, kas atbilst pravietojuma sīkajam aprakstam, tas nepārprotami norāda uz Amerikas Savienotajām Valstīm.” (Elena Vaita “Lielā ciņa” 440. lpp.)

Lai gan šī vara sākumā ir aprakstīta kā tāda, kurai ir divi ragi kā jēram, kas simbolizē maigumu, tā runās kā “pūķis” (Atkl. 13:11), norādot uz vajāšanu laiku, kas notika iepriekšējās varas pakļautībā. Atkl. 13:11–17 atbild uz jautājumu par to, kā Roma varēs izplatīt ietekmi, ko paredz pravietojums. Aiz tās būs Savienoto Valstu vara – tā, lūk.

Pielūgsmes jautājums

Viscaur svētajā vēsturē Kungam ir bijis pastāvīgi jātiek galā ar tiem, kas ir iekrituši elkdievībā vai citās nepareizas pielūgsmes formās (sk. Mat. 4:8–10). Pēdējā krīzē, kā tā aprakstīta Atklāsmes 13. nodaļā, atkal pacelsies pielūgsmes jautājums. Šeit arī Dieva ļaudīm būs jāizdara izvēle par to, ko viņi pielūgs un kam kalpos (sk. Joz. 24:15).

Otrajā tēmā, kuras nosaukums bija “Daniēls un gala laiks”, mēs pētījām stāstu par trim ebreju puīšiem, kam pavēlēja pielūgt zelta tēlu (Dan. 3:5). Mēs arī redzējām, kā Atklāsmes 13. nodaļa izmanto valodu no šīs nodaļas, attēlojot Dieva ļaužu vajāšanas, ko viņi piedzīvos pēdējās dienās. Tas ir, mēs varam Daniēla 3. nodaļā notiekošo uzskatīt par priekšvēstnesi tam, kas notiks pēdējās dienās, kā tas ir attēlots tiešajā zvēra varas kontekstā Atkl. 13. nodaļā. Visiem bija pavēlēts pielūgt zelta tēlu, vai arī viņi tiktu nogalināti uguns ceplī. Līdzīgi ir Atkl. 13. nodaļā: “Visi, kas to [zvēra tēlu] nepielūd, tiktu nogalināti” (Atkl. 13:15).

Izlasi Atkl. 14:9–11, 16:2; 19:20; 20:4. Ko šie panti stāsta mums par to, cik svarīgs kļūš pielūgsmes jautājums? _____

Babilonija vienmēr ir bijusi viltus pielūgsmes galvaspilsēta. Bābeles tornis apliecina tā cēlāju ilgus, līdzīgi Luciferam, “virs mākoņu virsotnēm uzkāpšu, šķītišos kā pats Visuaugstais!” (Jes. 14:14), kā arī viņu pūles glābt sevi gadījumā, ja notiks vēl kādi globāli plūdi. Tādējādi viņi atteicās ticēt Dieva apsolījumam, ka plūdi vairs nenāks pār zemi (1. Moz. 9:8–11).

Arī jaunā Babilonijas impērija līdzīgi paaugstināja cilvēka roku darbu. Nebūkadnecars cildināja sevi: “Vai gan es neesmu šo lielo Bābeli uzcēlis” (Dan. 4:27). Vēlāk ķēniņš Bēlšacars paņēma zelta traukus no Sālamana tempļa savām dzirēm, un “viņi dzēra vīnu, slavēdami zelta, sudraba, vara, dzelzs, koka un akmens dievus” (Dan. 5:3, 4). Ievērojiet arī, ka tempļa trauki bija piepildīti ar apreibinošu vīnu un visi, kas no tā dzēra, zaudēja prātu. Rezultātā, kad krita Bābele, daudzi gāja bojā. Ārējs patiesības izskats var mūs pievilt, slēpjot sevī nāvējošo “Babilonijas vīnu”. Viltus pielūgsmes un viltus idejas ir sātana valstības īpatnības.

Kā mēs varam pārlicināties, ka neesam iesaistīti nekādās viltus pielūgsmēs? _____

“Lielā Bābele”

Izlasi tālākos pantus. Ko tie mums māca par Bābeli? Jer. 51:6, 7, 53, 57; Zah. 2:7; Atkl. 17:5, 6; 18:2, 3. _____

Kā mēs vakar redzējām, Bābelei kā viltus pielūgsmes galvaspilsētai ir gara vēsture. Tāpēc tā ir atbilstošs simbols gala laika varai, kas piekrāpj tautas.

Salīdziniet pūķi, jūras zvēru un tumšsarkano zvēru (Atkl. 12:3, 13:1–3, 17:3). Kas tiem ir kopīgs un kas atšķirīgs? _____

Visiem trim zvēriem ir septiņas galvas un desmit ragi, kas aino Dan. 7. nodaļas kopējo zvēru galvu un ragu summu. Katra nākamā impērija bija celta uz tām, kas bija pirms tam. Līdzīgi tumšsarkanais zvērs apvieno pūķa un jūras zvēra elementus (kas attiecīgi simbolizē pagānisko un pāvestīgo Romu), kā arī zvēru no zemes (Atkl. 13:11–14), „savienojot visas trīs Dievam naidīgās varas reālā koalīcijā” (Jacques B. Doukhan “Secrets of Revelation, The Apocalypse Through Hebrew Eyes” (Hagerstown, Md.: Review and Herald® Publishing Association, 2002), 162. lpp.). Papildelements Atkl. 17. nodaļā ir sievietē, kas jāz uz tumšsarkana zvēra, simbolizējot nelikumīgu reliģisko un politisko spēku apvienību. Šī sievietē ir asā pretstatā šķīstajai sievietēi no Atklāsmes 12. nodaļas:

Šķīstā sievietē (Atkl. 12. nod.)

Debesīs

tērpta saulē

kronis ar 12 zvaigznēm

pūķis uzbrūk

atlikuma māte

Netikle (Atkl. 17. nod.)

uz ūdeņiem

tērpta purpurā

rotāta ar zeltu, dārgakmeņiem un pērlēm

pūķis atbalsta

netikles māte

Kā “netikles māte” Bābele ir nodarbojusies ar sevis pavairošanu. Atkritušajai mātes baznīcai ir daudzas atkritušas meitas. Bet Dievs neuzņemas uz sevi atkritušās kristietības pasludinātās kļūdas un izdarītās nežēlības. Viņa patiesie ļaudis, kaut arī viņiem uzbrūk sātans, gadsimtu gaitā izdzīvo.

Atklāsmes 14:8 jau ir brīdinājusī ļaudis par Bābeles krišanu jeb atkrišanu no patiesības, kas beidzas ar noslēdzošo krāpšanu zvēra zīmes formā (Atkl. 14:9–11). Šis brīdinājums tiks atkārtots ar daudz lielāku spēku, sasniedzot kulmināciju pēdējā aicinājumā Dieva ļaudīm, kas vēl joprojām mīt Bābelē, lai tie iziet no tās un apvienojas ar Dieva gala laika atlikuma draudzi (Atkl. 18:1–4).

Izejiet no tās, mana tauta

Bībeles pravietojumu pētnieki vienmēr ir sekojuši pasaules notikumiem ar lielu interesi, īpaši tāpēc, ka tie, šķiet, saistīti ar gala laiku. Padomā, piemēram, par Savienoto Valstu lomu. Tālajā 1851. gadā daži adventisti uzskatīja Ameriku par otrā zvēra spēku (Atkl. 13:11–15), kas bija ļoti ievērojams fakts, ņemot vērā ASV statusu tajā laikā. 1800. gadu vidū lielās varas vēl joprojām bija “vecajā” pasaulē: Prūsija, Francija, Austoungārija un Anglija. Tajā laikā Amerikā valdīja miera laika armija ar aptuveni 20 000 vīru, aptuveni viena desmitdaļa no kaujiniekiem, kas bija iesaistīti Vaterlo kaujā (1815) vien. 1814. gadā, tieši pirms 40 gadiem, briti iekaroja un nodedzināja Vašingtonu. 1867. gadā Sēdošā Bizona karotāji uzvarēja pulkveža Kastera ASV jātnieku vienību. Tādējādi, kaut arī daži Bībeles pētnieki bija nosaukuši ASV par spēku, kas kādu dienu uzspiedīs “zvēra zīmi” pasaulei, valsts vēl joprojām cīnījās ar iedzīmtajiem amerikāņiem un ne vienmēr uzvarēja!

Nav šaubu, ka pasaules notikumi ir norisinājušies tā, kā mēs to paredzējām. Bet vēl joprojām ir lietas, kam jānorisinās, pirms pienāks gals. Tāpēc, piemēram, runājot par “zvēra zīmi”, ir ļoti svarīgi uzsvērt, ka tieši tagad neviens to nav vēl saņēmis, neskatoties uz to, vai viņš ievēro vai neievēro ceturto bausli.

Jānotiek vēl arī citiem notikumiem.

Izlasi Atkl. 18:1–4. Kas šeit notiek, un kāpēc mums ir svarīgi to tagad atcerēties? Ko šie panti mums māca par mūsu misiju pasaulei? _____

Šie panti veido nepatīkamu pasaules ainu politiskā, morālā un garīgā ziņā. Tie parāda ļaunprātīgu maldu reliģisko mācību ietekmi pasaulē. Vienlaikus tie sniedz lielu cerību, jo kāds cits eņģelis no debesīm apgaismo pasauli ar savu godību. Pie tam Dieva uzticīgie ļaudis, tie, kas vēl nav apguvuši to, kas viņiem ir jāzina, tiek saukti ārā no Bābeles. Tas nozīmē, ka līdz pat laika galam Dieva ļaudīm, kas jau ir ārā no Bābeles, ir jādara darbs to labā, kas vēl joprojām tur atrodas.

Ko tam, ka Kungs aicina dažus, kas vēl joprojām ir Bābelē, kļūt par “Maniem ļaudīm”, vajadzētu nozīmēt mums? Kāpēc mums ir svarīgi to atcerēties savās attiecībās ar citiem? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Sātana uzbrukums Dieva likumam ir uzbrukums pašam Dievam, gan Viņa autoritātei, gan varai. Tāpēc pēdējās dienās noslēdzošās krīzes notikumos sātans uzbruks tiem, kas ievēro "Dieva baušļus" (Atkl. 12:17, 14:12), jo viņi vienīgie virs zemes atteiksies parādīt viņam godu caur viņa pilnvarotajiem šeit, virs zemes. Kauja, ko viņš veda pret Dievu Debesīs sensenos laikos, tiks turpināta virs zemes, un tieši tāpat, kā viņš tika sakauts Debesīs, viņš tiks sakauts arī virs zemes. "Jau Debesīs lielās cīņas pašā iesākumā sātans sev bija spraudis mērķi: pazemot Dieva bauslību. Tādēļ viņš sacēlās pret Radītāju un, izraidīts no Debesīm, šo pašu cīņu tagad turpina virs zemes. Pievilt cilvēkus un pavedināt viņus pārkāpt Dieva likumus ir nemainīgais nodoms, kuru tas vēl arvien dedzīgi cenšas īstenot. Vai to izdodas panākt, atceļot visu bauslību vai atmetot tikai kādu tās priekšrakstu, rezultāts galu galā ir tas pats. Tas, kurš pārkāpj "vienu bausli", līdz ar to noniecina visu bauslību, viņa iespaids un piemērs ir netaisnības pusē: viņš ir 'noziedzies pie visiem' (Jēk. 2:10)." (Elena Vaita "Lielā cīņa" 582. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Grupā pārrunājiet pasaules notikumus un kā tie norāda uz to, kam, pēc mūsu domām, jānotiek pēdējās dienās. Kam vēl ir jānotiek? Kā mēs varam mācīties turpināt būt piesardzīgi attiecībā uz laika zīmēm, izvairoties no fanātisma, datumu nolikšanas un pārdrošiem paredzējumiem par lietām, ko skaidri māca Bībele un Elenas Vaitas raksti?
2. Pārdomājiet vairāk jautājumu par pielūgsmi. Ko nozīmē kaut ko pielūgt? Kā mēs pielūdzam to, ko mēs pielūdzam, lai arī kas tas būtu?
3. Pakavējieties vairāk pie domas, ka Dievam vēl joprojām ir ļaudis Bābelē. Ko mēs saprotam ar jēdzienu "Bābele" (kas acīmredzot jāsaprot simboliski, nevis burtiski)? Ko tas mums māca par mūsu pienākumu turpināt sludināt vēsti citiem, neskatoties uz viņu politiskajiem un/vai reliģiskajiem uzskatiem?

DIEVA ZĪMOGS VAI ZVĒRA ZĪME?

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

1. Moz. 17:9–11; 2. Moz. 31:13, 17; Atkl. 13:17; Ef. 1:13, 14; Ebr. 4:9, 10.

ATMIŅAS PANTS:

“Un viņi dzied Dieva kalpa Mozus dziesmu un Jēra dziesmu: ‘Lieli un apbrīnojami ir Tavi darbi, Kungs Dievs, Visuvaldītāj; taisni un patiesi ir Tavi ceļi, Tu, kas esi ķēniņš pār tautām.’” (Atkl. 15:3)

Mozus un Jēra dziesma sākas ar mūsu šīs nedēļas atmiņas panta vārdiem. To dzied tie, kas “uzvarējuši zvēru, viņa tēlu un viņa vārda skaitli”, stāvēdami pie stikla jūras (Atkl. 15:2). Kā mēs varam būt starp šiem ļaudīm?

Viena no svarīgākajām Dieva pēdējo dienu ļaužu pazīmēm ir tā, ka viņi pasludina triju eņģeļu vēsti, kas brīdina par zvēra zīmi. Tomēr, neskatoties uz to, ka Bībelē nav svarīgāka brīdinājuma par šo, ar gadiem ir radušās daudzas mulsinošas idejas attiecībā uz to, kas varētu būt šī zvēra zīme: svītrkods uz pieres, kredītkartes numurs vai kāda biometriskā identifikācijas pazīme.

Mums nevajadzētu būt pārsteigtiem par Bābeles mulsinājo ideju izplatīšanos. Galu galā tās vārds nozīmē “sajukums”. Bet Dieva atlikuma ļaudīm vajadzīga skaidra izpratne par šo tēmu, lai ar spēku pasludinātu triju eņģeļu vēstis. Šajā nedēļā mēs mēģināsim labāk saprast, kas ir zvēra zīme un kā no tās izvairīties – saņemot Dieva zīmogu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 16. jūnijā.

Dieva zīme identificē Viņa ļaudis

Vecās Derības laikos bija divas ārējas zīmes, kas identificēja Dieva patiesos ļaudis. Viena no tām bija apgraizīšana. Kam pirmajam tika dota šī zīme? 1. Moz. 17:9–11. _____

Dievs pavēlēja Ābrahāmam un viņa pēcnācējiem, ka viņiem jātiek apgraizītiem, kas ir kā glābšanas derības zīme. Vīriešiem bija jātiek apgraizītiem astotajā dienā (3. Moz. 12:3). Tomēr šim rituālam ir dziļāka nozīme. Tas bija paredzēts, lai simbolizētu vajadzību pēc “apgraizīšanas” jeb sirds atjaunošanas (sk. 5. Moz. 30:6). Tieši tāpēc Pāvils raksta: “Ne jau tas ir jūds, kas ārēji tāds, nedz tā ir apgraizīšana, kas ārēji pie miesas, bet jūds ir tas, kas tāds ir iekšēji, kam sirds ir apgraizīta pēc Gara, nevis pēc burta, un tādām uzslava ne no cilvēkiem, bet no Dieva.” (Rom. 2:28, 29)

Tādi panti kā 1. Kor. 7:19, Gal. 5:6 un 6:15 parāda, ka Jaunajā Derībā apgraizīšana ir aizstāta ar kristībām, kas simbolizē atgriešanos, “jaunu radījumu”, miršanu grēkam un celšanos jaunai dzīvei (sk. Rom. 6:3, 4). Tāpēc Pāvils saka, ka apgraizīšana nav vairs svarīga un ka patiesā nozīme ir “ticībai, kas darbojas mīlestībā” un “ievēro Dieva baušļus”.

Kas bija otra ārējā zīme, ko Dievs devis, lai identificētu savus ļaudis, un kāpēc tā tika dota?
(2. Moz. 31:13, 17; Eč. 20:12, 20) _____

Ievēro, ka sabats kā zīme sniedzas atpakaļ līdz pat radīšanai (sk. arī 1. Moz. 2:2, 3), bet apgraizīšana ir sākusies tikai ar Ābrahāmu. Tādējādi Jēzus, atsaucoties uz 1. Mozus grāmatu, saka: “Sabats ir iecelts cilvēka dēļ” (Marka 2:27). Tas parāda, ka mēs piederam Dievam radīšanas dēļ, jo Viņš mūs ir radījis, un glābšanas dēļ, jo Viņš mūs taisno un dara svētus. Tādējādi, lai gan Pāvils saka, ka apgraizīšana vairs nav svarīga, viņš apgalvo, ka Dieva baušļu ievērošana (kas ietver sabatu) vēl joprojām ir svarīga (sk. Ebr. 4:9).

Kā jūsu domas un nolūki atklāj, vai jūs esat vai neesat patiesi apgraizīti savā sirdī? _____

Zvērs un viltus pielūgsme

Izlasī šos pantus. Ko tie mums māca par to, cik svarīgi ir izvairīties no “zvēra zīmes”? Atkl. 13:17, 14:9, 10; 16:2.

Saņēmuši Dieva neatšķaidītās dusmas, sodīti septiņās pēdējās mocībās un beigās iemesti uguns jūrā. Kāds pretstats tiem, kas ir atteikušies pieņemt zvēra zīmi un stāv uzvaroši pie stikla jūras, dziedot slavu Dievam un Jēram!

Kas ir šī zīme, ko neviens negrib saņemt? Skaidrs, augstākminētie panti saista to ar viltus pielūgsmi. Kā mēs redzējam iepriekšējā tēmā, ceturtais zvērs no Daniēla 7. nodaļas pēdējā fāzē (kas arī attēlots kā jūras zvērs Atkl. 13. nodaļā), gribētu “mainīt gan laikus, gan likumus” (Dan. 7:25). Viens likums, ko tas gribēja mainīt, bija sabats jeb ceturtais bauslis – vienīgais no desmit, kas attiecas uz laiku un tiešā veidā norāda uz Dievu kā To, kas “radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tajā, bet septītajā dienā atpūtās” (2. Moz. 20:11).

Svarīgi ir arī tas, ka pirmā eņģeļa vēsts norāda atpakaļ uz šo bausli, ko zvēra vara centās mainīt, un skaidri parāda, ka mums jāpielūdz tikai Kungs kā mūsu Radītājs. Patiesībā no septiņiem pantiem, kas attiecas uz pielūgsmi Atkl. 12.–14. nodaļā, šis (14:7) pants ir vienīgais par patiesu pielūgsmi. Pārējie seši brīdina pret nepareizo zvēra pielūgsmi un pret viņa tēlu (Atkl. 13:4, 8, 12, 15, 14:9, 11). Uzreiz pēc tam, kad ir aprakstīts to liktenis, kas iesaistās viltus pielūgsmē, ir aprakstīti arī patiesie pielūdzēji: “Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.” (Atkl. 14:12)

Citiem vārdiem sakot, šo trīs vēstu pasludināšana sadala visu cilvēci divās grupās: tie, kas pielūdz Radītāju, ievērojot visus Viņa baušļus, ieskaitot septītās dienas sabatu, un tie, kas pielūdz zvēru un viņa tēlu. Šī viltus pielūgsmes forma piedāvā alternatīvu Radītāja pielūgmei, ievērojot sabata bausli.

Padomājiet vairāk par saistību starp pielūgsmi un uzticību. Kurš pielūgsmes aspekts ir svarīgs, lai parādītu mūsu uzticību Dievam?

Dieva zīmogs

Zīmogs, kas ir kā paraksts, tiek izmantots, lai apstiprinātu dokumentu. Senos laikos tas bija zīmogs, ko uzspieda uz mīksta vaska vai māla, lai parādītu autentiskumu vai piederību, atklājot īpašnieka autoritāti.

Kas ir Dieva zīmogs, kā un kad tas tiek saņemts? Ef. 1:13, 14; 4:30; 2. Tim. 2:19; Atkl. 7:1–4; 14:1.

Dieva zīmogs ir Dieva īpašumtiesību un Viņa ļaužu aizsardzības zīme. Pāvils apraksta apzīmogošanu saistībā ar atgriešanos un Svētā Gara dāvanas saņemšanu. Viņš sauc šo dāvanu par “depozītu” vai “iemaksu”, kas dota katram ticīgajam kā pilnīgas glābšanas garantija un nākotnes mantojums, ko viņi saņems, kad nāks Jēzus.

Atklāsmes grāmata apraksta vēl kādu citu apzīmogošanu tieši pirms otrās adventes. Šis pēdējais zīmogs tiek dots 144 tūkstošiem Svētā Gara izliešanās laikā vēlajā lietū. Viņiem ir Dieva vārds (jeb paraksts) rakstīts uz viņu pierēm. Pateicoties Svētā Gara darbam viņu dzīvēs, viņi atspoguļo Dieva raksturu.

Salīdzini Dieva zīmogu un zvēra zīmi. Kādas atšķirības starp tiem ir minētas? Atkl. 7:3, 14:9.

Zīmogs tiek dots patiesiem Dieva pielūdzējiem, bet zīmi saņem zvēra pielūdzēji. Zīmogs ir dots tikai uz pierēm, norādot uz noteiktu prāta lēmumu pielūgt Dievu tādā veidā, kā Viņš ir pavēlējis. No otras puses, zīme tiek dota vai nu uz pieres, vai arī uz rokas. Tas nozīmē, ka ļaudis var pielūgt zvēru viena vai divu iemeslu dēļ. Vai nu viņi piekrit tam savā prātā, domādami, ka viņi patiesībā pielūdz Dievu, vai arī viņi tam nepiekrit, bet rīkojas saskaņā ar to, jo baidās no nopietnām sekām, ja nepaklausīs: nespēju pirt vai pārdot, un beigās tikt nogalinātiem (Atkl. 13:17, 15).

“Tie, kas apvienojas ar pasauli, saņem pasaules veidolu un sagatavojas zvēra zīmei. Tie, kas neuzticas sev, kas pazemo sevi Dieva priekšā un šķīsta savas dvēseles, paklausot patiesībai, – saņem Debesu veidolu un sagatavojas Dieva zīmoga saņemšanai uz pierēm.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 5. sēj., 216. lpp.)

Zvēra zīme

Kas ir šī zvēra zīme, no kuras saņemšanas mums vajadzētu izvairīties? Kā mēs redzējām kādā no iepriekšējām tēmām, ceturtais zvērs no Daniēla 7. nodaļas pēdējā fāzē (kas arī attēlots kā jūras zvērs Atkl. 13. nodaļā), gribētu “mainīt gan laikus, gan likumus” (Dan. 7:25). Kā jau iepriekš runājām, viens likums, ko tas gribēja mainīt, bija sabats, ceturtais bauslis – vienīgais no desmit, kas tiešā veidā norāda uz Dievu kā To, kas “radījis debesis un zemi, jūru un visu, kas tajā, bet septītajā dienā atpūtās” (2. Moz. 20:11).

Pirmā eņģeļa vēsts, norādot lasītājam atpakaļ uz šo pašu bausli, ko zvēra vara centās mainīt, skaidri parāda, ka mums jāpielūdz tikai Kungs kā mūsu Radītājs. Tad, pēc brīdinājuma par to likteni, kas Radītāja vietā pielūdz “zvēru un viņa tēlu” (Atkl. 14:9), Dieva uzticīgie ļaudis ir attēloti 12. pantā.

Izlasī Atkl. 14:12. Ņemot vērā tiešo kontekstu, kā šis Dieva uzticīgo ļaužu apraksts palīdz mums saprast, kāpēc sabats pēdējo dienu notikumos ir tik centrāls? _____

Pantā lasām: “Šeit vajag izturību svētajiem, kuri turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības.” (Atkl. 14:12) Kā mēs redzējām, Dieva baušļos ir ietverts ceturtais bauslis, sabats, kas norāda uz Dievu kā Radītāju un vienīgo, ko vajadzētu pielūgt. Tāpēc nav brīnums, ka daudzi redz “zvēra zīmes” jautājumu kā tiešā veidā saistītu ar svētdienas pielūgsmi, kas ir “sabata” viltojums un nav pavēlēts Bībelē, pretstatā ceturtaļ baušļa ievērošanai, kas gan atrodama Bībelē.

Vai tas nozīmē, ka kristiešiem, kas pielūdz Dievu svētdienā, tagad ir zvēra zīme? Nē. Saskaņā ar Atkl. 13:15, tie, kas atsakās pievienoties šai viltus zvēra pielūgsmei, tiks nogalināti. Tas beigās būs dzīvības un nāves jautājums. Acīmredzot notikumi tomēr vēl nav aizgājuši tik tālu un zvēra zīme netiks uzspiesta līdz šim pēdējam pārbaudījumam. Tāpēc vēl neviens nav saņēmis zvēra zīmi.

Dieva baušļi. Jēzus ticība. Kāpēc šīs īpašības pat tagad ir svarīgs aspekts tam, ko nozīmē būt patiesam kristietim? _____

Sabats kā zīmogs

Kā mēs redzējām, septītās dienas sabats ir bijis Dieva patieso ļaužu zīme visā vēsturē, sākot ar Ādamu un levu turpinoties Israēla laikā. Mēs redzam, ka tas ir iemūžināts arī Jaunās Derības draudzē Jēzus un apustuļu rīcībā un arī kā Dieva pēdējo dienu ļaužu zīme, kas “turas pie Dieva baušļiem un Jēzus ticības” (Atkl. 14:12).

Kāpēc sabats ir tik svarīgs un kāda īpaša nozīme tam ir kristiešu dzīvē? 2. Moz. 20:8–11;

Ebr. 4:9, 10. _____

Sabats atrodas desmit baušļu centrā. Radītājs to deva kā savas autoritātes zīmi vai zīmogu. Tas nosauc Viņa vārdu – “Kungs, jūsu Dievs”. Tas norāda uz valstību, pār kuru Viņam ir likumīgas tiesības (“debesis un zeme, jūra un viss, kas tajā”). Tas arī norāda uz Viņa autoritātes pamatu, “jo sešās dienās Kungs ir radījis debesis un zemi, ... un atpūtās septītajā dienā”.

Jaunā Derība nosauc Jēzu par To, caur ko Dievs ir radījis visas lietas (Jāņa 1:1–3; Kol. 1:16; Ebr. 1:1, 2). Jēzus ir tas, kurš radīja mūsu pasauli sešās dienās un atpūtās septītajā dienā. Tāpēc ir ļoti nozīmīgi, ka, karājoties pie krusta piektdienas pēcpusdienā, Jēzus izsaucās: “Viss ir piepildīts!” (Jāņa 19:30). Kā Viņš atpūtās sabbatā pēc sava radīšanas darba pabeigšanas, tāpat Jēzus atpūtās kapā sabbatā pēc tam, kad bija pabeidzis savu upurēšanas darbu, nomirdams mūsu vietā, lai mūs glābtu. Tāpēc sabats ir divkārt svētīts, pirmkārt, pie radīšanas un pēc tam pie krusta. Tieši tāpēc saskaņā ar Vēstuli ebrejiem, atpūšoties sabbatā, kristietis parāda, ka viņš “atpūšas no saviem darbiem tāpat kā Dievs no savējiem” (Ebr. 4:10). Sabats ir pilnīgs simbols tam, ka mēs nevaram izglābt paši sevi, ka no sākuma līdz galam tas ir Kristus darbs, kas padarīts iespējams ticībā (salīdzini Ebr. 12:2).

Ja sabats simbolizē atpūtu no darbiem, ko tad aino svētdienas ievērošana un kā tas pareizi iederas Bābeles raksturojumā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Tiklīdz Dieva ļaudis būs apzīmogoti uz viņu pierēm – tas nav zīmogs jeb zīme, ko var redzēt, bet nopamatošanās patiesībā gan intelektuāli, gan garīgi, tāpēc to nevar atņemt, – tiklīdz Dieva ļaudis būs apzīmogoti un sagatavoti pārbaudījumam, tas sāksies. Patiešām, tas jau ir sācies. Dieva tiesas jau ir pār zemi, [...] lai mēs zinātu, kas nāk.” (Elena Vaita “The Faith I Live By” 285. lpp.)

“Sabats būs lielā uzticības pārbaude, jo tas ir sevišķi apstrīdēts patiesības punkts. Kad pār cilvēkiem nāks pēdējais pārbaudījums, tad skaidri iezīmēsies līnija starp tiem, kas kalpo Dievam, un tiem, kas Viņam nekalpo. Kamēr viltus sabata ievērošana saskaņā ar valsts likumu, kas runā pretī ceturtajam bauslim, liecinās par uzticību varai, kura pretojas Dievam, īstā Sabata turēšana, paklausot Dieva bauslībai, pierādīs uzticību Radītājam. Kamēr viena cilvēku daļa ar pakļaušanos laicīgajām varām pieņems zvēra zīmi, otra, izvēloties uzticību dievišķajai autoritātei, saņems Dieva zīmogu.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 605. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kādos veidos mēs varam atklāt citiem patiesību par zvēra zīmi un Dieva zīmogu, neizraisot nevajadzīgu cīņu? Piemēram, kāpēc mums ir jāuzsver fakts, ka nevienam šobrīd nav zvēra zīmes?
2. Kā savstarpēji ir saistīts sabats un Svētā Gara apzīmogošana?
3. Pārdomājiet augstāk minēto domu par zīmogu kā “nopamatošanos patiesībā gan intelektuāli, gan garīgi”. Ko tas nozīmē?
4. Pārrunājiet, kas raksturo Bābeli, tās vērtības un metodes. Kā tās atšķiras no Dieva valstības vērtībām? Kā dažas no Bābeles vērtībām var ielavīties mūsu draudzē jau tagad? Kā mēs varam mācīties saprast, kas tās ir, un censties tikt ar tām galā kristīgā veidā, atklājot Dieva valstības vērtības?

BĀBELE UN ARMAGEDONA

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Atkl. 14:8; 16:19; Jes. 52:9; Atkl. 18:1–10; 16:12–16; 1. Ķēn. 18:1–40; 1. Kor. 15:1, 2.

ATMIŅAS PANTS:

“Uz pieres viņai bija rakstīts vārds kā noslēpums: lielā Bābele, zemes netiklību un negantību māte.” (Atkl. 17:5)

Kā jau minējām, Atklāsmes grāmata ir pilna ar tēliem un valodu, kas tiešā veidā nāk no Vecās Derības. Piemēram, nosaukums Bābele parādās Atklāsmes grāmatā sešas reizes. Bet runa nav par seno Nebūkadnecara valsti, kas ir izzudusi no pasaules vēstures pirms vairākiem gadu simtiem. Tā vietā Jānis izmantoja Vecās Derības tēlu, lai izteiktu patiesību. Šajā gadījumā Bābele – liela politiska un reliģiska vara, kas reiz apspiedusi Dieva ļaudis, – nu simbolizē lielu reliģisko un politisko varu, kas mēģinās darīt to pašu gala laikā.

Kaut kas līdzīgs ir ar vārdu Armagedona, kas sastopams tikai Atklāsmes grāmatā, bet ir balstīts uz ebreju frāzi, kas, šķiet, nozīmē “Megido kalns” – norāde uz vietu senajā Israēlā. Ir daudz prātojumu par Armagedonu; daudzi domā, ka, tuvojoties pasaules galam, Megido notiks liela militāra cīņa.

Šajā nedēļā aplūkosim Bābeli un Armagedonu, kā arī mēģināsim uzzināt, ko Bībele mums stāsta par šiem apzīmējumiem.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 23. jūnijā!

“Viņas dusmu vīns”

Izlasi Atkl. 14:8, 16:19, 17:5, 18:2, 10, 21, sešus pantus Atklāsmes grāmatā, kur norādīts uz Bābeli. Paturot prātā Bābeles stāstu, kā tas ir uzrakstīts Vecajā Derībā, ko šie panti māca mums par Bābeli pēdējo dienu notikumu kontekstā? _____

_____

_____

_____

Saka, ka Bībele ir stāsts par divām pilsētām – Jeruzālemi un Bābeli. Ja Jeruzāleme ir bijusi Dieva un Viņa derības ļaunu pilsēta visā Bībelē (Ps. 102:21, Jes. 52:9, 65:19, Atkl. 3:12), Bābele ir simbols apspiešanai, vardarbībai, viltus reliģijai un atklātai cīņai pret Dievu.

Padomājiet, piemēram, par Bābeles torni (1. Moz. 11:9). Ebreju vārds “Bābele” ir tas pats vārds, kas izmantots valsts “Babilonija” apzīmēšanai. 1. Pēt. 5:13 Pēteris sūta sveicienus no draudzes “Babilonijā”, ko parasti saprot nevis kā vecās valsts drupas mūsdienu Irākā, bet pašu Romu, kas drīz kļuvis par draudzes apspiedēju. Šis ir interesants apzīmējums Atklāsmes grāmatas un Romas ieņemtās lomas gaismā.

Izlasi Atkl. 14:8 un 18:3. Ko šie panti atklāj par ļauno Babilonijas ietekmi uz pasauli un uz Dieva ļaudīm? _____

_____

_____

_____

Nav šaubu, ka vara, ko aino Babilonija, kā tā atklāta Atklāsmes grāmatā, lielā mērā ir samaitāta, un tās degradējošā ietekme lielākā vai mazākā mērā ir izplatījusies pa visu pasauli. Frāze “netiklības kaismes vīns” (Atkl. 14:8) skaidri norāda uz viltus doktrinām, viltus mācību un samaitātu praksi un tās sekām. Babilonija ir spēks uz ļaunu, kas ir izplatījies starp “visām tautām” (Atkl. 18:3). Visiem ir jābūt piesardzīgiem, vai arī viņi tiks arī samaitāti.

Paskaties apkārt mūsdienu pasaulē: samaitātība, sajukums, apspiešana. Ko tam vajadzētu mums mācīt par vajadzību iesakņoties Jēzū un Viņa Vārdā? _____

_____

_____

_____

Bābele ir kritusi

Lai arī cik samaitāta un tālu sniedzoša ir bijusi Bābeles ietekme pasaulē, Atklāsmes grāmata māca, ka kādu dienu tas viss beigsies.

Izlasi Atkl. 18:1–10. Ko šie panti mums stāsta par “lielo Bābeli”? _____

Šeit, Atkl. 18:2, ir atkārtota otrā eņģeļa vēsts (Atkl. 14:8) par Bābeles krišanu. Šeit ir izteikts tas, cik samaitāta ir kļuvusi šī organizācija. “Bībele ziņo, ka pirms Kunga nākšanas sātans strādās ‘ar visādu pievilšanu uz netaisnību’, un tie, kas ‘patiesības mīlestību nav pieņēmuši, ka taptu svēti’, tiks atstāti, lai ‘pieņemtu spēcīgu maldīšanās garu, ka tie tic meliem’ (2. Tes. 2:9–11, Glikā tulk.) Kad būs iestājies šis stāvoklis un kad baznīcas visā kristietībā būs pilnīgi sajaukušās ar pasauli, tikai tad un ne agrāk varēsim runāt par pilnīgu Bābeles krišanu. Šis pārmaiņas notiek progresējoši, un Atkl.14:8 vārdu pilnīgs piepildījums vēl ir nākotnē.” (Elena Vaita “Lielā cīņā” 389., 390. lpp.)

Tikai Dievs zina, vai šis “pilnīgais piepildījums” jau ir noticis. Bet tas, ko mēs zinām, ir, ka, saskaņā ar šiem pantiem, garīgā Babilonija kādu dienu piedzīvos Dieva tiesu sava lielā ļaunuma dēļ. “Jo viņas grēki ir sakrājušies līdz pat debesīm un Dievs ir pieminējis viņas noziegumus” (Atkl. 18:5). Šis pants arī atspoguļo Vecās Derības valodu par Bābeli (sk. Jer. 51:9) un nozīmē, ka tiesas laiks noteikti pienāks.

Šai gaidāmajai tiesai, protams, nevajadzētu būt pārsteigumam. Galu galā senatnes Babilonija piedzīvoja tiesu (sk. Dan. 5). Raksti daudzās vietās ļoti skaidri pasaka, ka kādu dienu katram būs jāatbild par saviem darbiem, arī Bābelei. Cik liels mierinājums ir zināt, ka mums kā kristiešiem ir Starpnieks šajā tiesā, kas nostāsies mūsu pusē (1. Jāņa 2:1; Dan. 7:22). Citādi mūsu liktenis nebūs labāks kā tiem, kas bija Babilonijā.

Kā mēs varam gūt mierinājumu apsollījumos, ka visa netaisnība un nekrietnība, kas tagad paliek nesodīta, kādu dienu piedzīvos pēdējo Dieva atmaksu? _____

Armagedona

Lai gan lielākā daļa cilvēku, ieskaitot daudzus kristiešus, neko daudz nezina par Atklāsmes grāmatu, viens tās apzīmējums jeb vārds ir sasniedzis populāro kultūru: Armagedona (sk. Atkl. 16:16). Pat laicīgajā kultūrā vārds apzīmē noslēdzošo cīņu, kurā tiek izlemts zemes liktenis. Holivuda ir radījusi filmu ar nosaukumu "Armagedona" par milzīgu asteroīdu, kas draud iznīcināt planētu. Zināmā mērā pasaules gala ideja ir arī laicīgo cilvēku prātos.

Daudzi kristieši, kas ir lasījuši Atklāsmes grāmatu un tic tai, saskata Armagedonā burtisku militāru konfliktu Vidējās Austrumos, tuvojoties pasaules galam. Viena versija ir tāda, ka 200 miljonus cilvēku liela armija no Āzijas iebruks Ziemeļisraēlā. Citi runā par dažādiem militāriem un politiskiem konfliktiem šajā pasaules daļā, kas, pēc viņu izpratnes, radīs platformu noslēdzošajai Armagedonas kaujai Megido apgabalā.

Tomēr Bībelē ir atklāta pavisam cita aina. Raksti aino Armagedonu kā pēdējo kulmināciju nevis starp naidīgi noskaņotām nācijām, bet starp kosmiskās cīņas divām pusēm. Tā ir reliģiska cīņa, nevis ekonomiska vai politiska, lai arī cik daudz ekonomisko un politisko faktoru būtu tajā iesaistīti.

Izlasi Atkl. 16:12–16. Ko mēs varam uzzināt par Armagedonu tikai no šiem pantiem vien?

Vispirms ievērojiet, cik simboliska šeit ir valoda. Gari kā vārdes iznāk no pūķa mutes, no viltus pravieša mutes un no zvēra mutes (norāde uz Atkl. 13. nodaļas spēkiem; "viltus pravietis" šeit var būt norāde uz zvēru no zemes no Atkl. 13:11). Arī šeit ir redzama lielā cīņa, "dēmonu gariem" (Atkl. 16:14) dodoties kaujā "Dieva, Visuvaldītāja, lielajā dienā" (Atkl. 16:14). Lai arī kādā veidā norisināsies Armagedona, tas ir pasaulplašs konflikts starp Kristus un sātana spēkiem. Tā nav vietēja mēroga kauja Megido apgabalā, tieši tāpat kā Atklāsmes grāmatas Bābele nerunā par notikumiem mūsdienu Irākas nostūrī.

Izlasi Atkl. 16:15. Cik fascinējoši, ka šo notikumu vidū Jēzus iedrošina mūs ar evaņģēlija vēsti, gan apsoliņumā par Viņa nākšanu, gan vajadzībā būt aplātām ar Viņa taisnību. Kā tas palīdz mums saprast garīgo raksturu kaujai, kurā mēs atrodamies? _____

Armagedona un Karmela kalns: 1. daļa

Kas tad ir šī lielā Armagedonas kauja? Pirmkārt, vārds, šķiet, nozīmē “Megido kalns”. Tomēr šajā apgabalā nav tāda Megido kalna, bet ir Karmela kalns, kas atradās šajā apkaimē, un zinātnieki frāzi “Megido kalns” saista ar Karmela kalnu.

Runājot tiešāk, Bībeles pētnieki stāstā par Eliju un viltus Baaāla praviešiem ir saskatījuši paraugu tam, kas norisināsies Atklāsmes grāmatas 13. nodaļā.

Kā mēs vakar redzējām, atsaucoties uz pūķi, zvēru un viltus pravieti, Atkl. 16:13 norāda uz notikumiem Atkl. 13. nodaļā, uz viltus trīsvienību, ko mēs pētījām 9. nedēļā.

Atklāsmes grāmatā aprakstītie notikumi sasniedz kulmināciju 13. un 14. pantā, kad otrs zvērs veic pārdabiskus darbus, liekot pat “ugunij .. nonākt uz zemes cilvēku priekšā” (Atkl. 13:13). Šie notikumi tad vada uz tiešu sadursmi starp Dievu un sātanu, starp tiem, kas pielūdz patieso Dievu, un tiem, kas pielūdz “zvēra tēlu” (Atkl. 13:14).

Izlasi 1. Ķēn. 18:1–18. Kas notiek šajā stāstā tāds, kas atspoguļo dažus no jautājumiem, kas risinās pēdējos notikumos, kā mēs redzējām Atklāsmes grāmatā? _____

Daudzos veidos tas, ko mēs šeit redzam, ir spilgts lielās cīņas attēlojums. Elija skaidri apliecina to 18. pantā: cilvēki ir atmetuši Dieva likumu, pielūdz viltus dievus un seko tiem. Vai tas nav vienmēr bijis strīdus jautājums, neskatoties uz neskaitāmajām formām un veidiem, kā šis ļaunums ir atklājies visā vēsturē? Mēs vai nu pielūdzam “to, kas radījis debesis un zemi, jūru un ūdens avotus” (Atkl. 14:7), vai arī pielūdzam kādu vai kaut ko citu. Atkl. 13. nodaļas gadījumā un notikumos, kas šeit risinās, Kunga pielūgsmes vietā cilvēki pielūdz zvēru un tā tēlu. Vidusceļa nav. Mēs vai nu esam Dieva, vai sātana pusē. Tāpēc uz spēles ir likti tik svarīgi jautājumi, tagad un īpaši Armagedonas kaujā, kur, kā mēs redzēsīm stāstā uz Karmela kalna, atšķirība kļūst ļoti skaidra.

Armagedona un Karmela kalns: 2. daļa

Izlasi 1. Ķēn. 18:18–40. Kas notiek, kā stāsts beidzas un (nevelkot paralēles pārāk tālu) kā šis stāsts atspoguļo to, kas notiks (tikai plašākā mērogā), lielajai cīņai sasniedzot kulmināciju gala laikā? _____

_____

_____

Kauja uz Karmela kalna notika starp Eliju, Dieva pravieti un simtiem Baāla priesteru. (Ievērojiet, kā ļaunais skaitliski pārsniedza labo.) Tas bija pārbaudījums, lai parādītu, kas ir patiesais Dievs: Dievs, kas ir radījis debesis un zemi, vai Baāls, kas ir tikai vēl viena “pūķa” atklāsmē un vēl viens līdzeklis, kas cenšas piekrāpt pasauli (Atkl. 12:9).

Priesteri lūdza Baālu, lai viņš sūta uguni un sadedzina viņu upuri. Viņi sauca no rīta līdz pusdienlaikam. “Sauciet stiprāk,” Elija izteica dzelīgu piezīmi. “Varbūt viņš guļ.” (1. Ķēn. 18:27) Priesteri centās līdz ārprātam. Viņi grieza sevi ar zobeniem līdz asinīm. Noguruši un izsmelti viņi ap vakara upura laiku padevās.

Elijas upuris tika trīs reizes apliets ar ūdeni, tas pat pārpludināja izraktos grāvjus. Elija izteica vienkāršu lūgšanu Dievam, un Dievs nekavējoties sadedzināja visu, ieskaitot akmeņus altāri un zemi zem tā. Patiesā Dieva spēks pretstatā Baalam nu bija neklūdīgi redzams.

Izlasi Atkl. 16:13, 19:20, 21 un salīdzini šos pantus ar viltus Baāla praviešu likteni. Ko mēs šeit redzam? _____

_____

_____

Lai arī kas paliek nezināms par Armagedonu, vismaz tagad mēs zinām iznākumu: Dieva ienaidnieku iznīcināšana un Dieva un Viņa svēto attaisnošana.

Izlasi 1. Kor. 15:1, 2. Lai gan tiešais konteksts atšķiras no Armagedonas, kādu domu izsaka Pāvils un kāpēc mums to vajadzētu atcerēties – īpaši nākotnes notikumu gaismā? Sk. arī Atkl. 16:15, kur konteksts noteikti ir Armagedona. Ko šie panti kopumā mums pasaka? _____

_____

_____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vairākās vietās stāstījumā par Armagedonas kauju pretīgie radījumi un nepatīkamie notikumi uz brīdi ieņem skatuves aizmuguri un parādās iss ieskats personīgākās patiesībā. Kā mēs redzējām, viena no tām ir Atklāsmes 16:15: “Redzi, es nāku kā zaglis. Laimīgs, kas ir nomodā un sargā savas drēbes, lai nebūtu jāstaigā kailam un nebūtu redzams viņa kauns.” Šis pants, sasaistīts ar Armagedonu, atbalso daudzus Jaunās Derības tekstus par personīgu sagatavošanos Jēzus nākšanai un gala laika notikumiem.

Vēl viens tāds pants ir Atkl. 17:14: „Tie dosies karā pret Jēru, bet Jērs viņus uzvarēs, jo Viņš ir Kungu kungs un Ķēniņu ķēniņš – un tie, kas ir ar Viņu, ir aicināti un izredzēti, un uzticīgi” (autora tulkojums). Šeit lielais karš gala laikā iesaista ļauzu armiju, kuras galvenais nolūks nav iznīcināt citus ar ieročiem, bet būt uzticīgiem dievišķajam aicinājumam un izredzētībai. Šis cīņas veids ir ļoti atšķirīgs no tā, ko tautas un nemiernieki izcina mūsdienās. Kā es jau atkārtoti esmu teicis, Armagedonas kauja ir cīņa par prātu. Tā ir arī kauja par sirdi – aicinājums no sirds uzticēties Jēram, kas tika nokauts (Atkl. 5:9, 10, 12; 13:8).” (Jon Paulien, „Armageddon at the Door” (Hagerstown, Md.: Autumn House Publishing, a division of Review and Herald Publishing Association, 2008), 193. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā tu varētu palīdzēt kādam, kas uzskata, ka daudzi notikumi, kas attēloti Atklāsmes grāmatā, notiks burtiskās vietās? Kas viņiem varētu palīdzēt ieraudzīt, kāpēc šis ir nepareizs veids, kā skaidrot šos pantus?

2. Kā mēs redzējām, Babilonijas ietekme sniedzas tālāk par šo pasauli. Kādas ir dažas no Babilonijas mācībām un kā mēs varam iemācīties, kas ir šīs mācības un kā no tām izvairīties?

3. Elenas Vaitas citātā pirmdienas tēmā viņa saka: “Kad būs iestājies šis stāvoklis un kad baznīcas visā kristietībā būs pilnīgi sajaukušās ar pasauli, tikai tad un ne agrāk varēsim runāt par pilnīgu Bābeles krišanu.” Padomā par frāzi “baznīcas .. būs .. sajaukušās ar pasauli”. Kāds spēcīgs brīdinājums mums šeit ir izteikts?

MŪSU KUNGA JĒZUS ATGRIEŠANĀS

Sabata pēcpusdienai

NEDEĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 13:6, 9; Mat. 24:30, 31; Dan. 2:34, 35; 2. Tim. 4:6–8; 2. Tes. 1:7–10.

ATMIŅAS PANTS:

“Jo, kā zibens nozibsnī austrumos un atplaiksnī līdz pat rietumiem, tāda būs arī Cilvēka Dēla atnākšana.” (Mat. 24:27)

Dzejnieks Eliots sāk savu dzejoli ar vārdiem: “Manā iesākumā ir mans gals.” Kaut arī īsi un kodolīgi, šie vārdi satur spēcīgu patiesību. Sākums satur galu. Šīs realitātes atbalsi mēs redzam savā nosaukumā – septītās dienas adventisti, kas satur divas galvenās Bībeles mācības: “septītā diena” norāda uz desmit baušļu sabatu, iknedēļas piemiņu, ka dzīvība uz zemes radīta sešās dienās; un “adventisti” norāda uz Jēzus otro nākšanu, kurā piepildījumu atradīs visas Rakstu cerības un apsolījumi, ieskaitot mūžīgās dzīvības apsolījumu.

Lai arī cik tāla laika ziņā pasaules radišana (mūsu iesākums) ir no Jēzus otrās nākšanas (mūsu gals, vismaz šīs grēcīgās eksistences gals), šie notikumi ir saistīti. Dievs, kas radīja mūs (Jāņa 1:1–3), ir tas pats Dievs, kas atgriezīsies un vienā acumirkļī, “pēdējai taurei skanot” (1. Kor. 15:52), īstenos mūsu galējo izglābšanu. Savā iesākumā mēs patiešām atrodam savu galu.

Šajā nedēļā mēs runāsim par pēdējo no visiem pēdējiem notikumiem, vismaz no tiem, kas attiecas uz mūsu pašreizējo pasauli: par mūsu Kunga Jēzus otro nākšanu.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 30. jūnijā.

Kunga diena

Lai arī cik ļoti mēs sliecamies domāt par Jēzus otro nākšanu kā tikai par Jaunās Derības mācību, tā nav patiesība. Protams, tikai pēc Jēzus pirmās nākšanas, pēc Viņa nāves, augšāmcelšanās un debesbraukšanas mums ir dota pilnīgāka un bagātīgāka tās patiesības atklāsmē, kas saistīta ar otro nākšanu. Bet, kā tas ir ar daudzām lietām Jaunajā Derībā, Vecā Derība satur mājienus un šīs svarīgās patiesības ēnas ilgi pirms šī notikuma. Otrās nākšanas doktrīnā Jaunās Derības autori neatklāja jaunu patiesību, bet viņi lielā mērā uzlaboja patiesību, kas jau bija atklāta Bībelē. Tikai tagad, krustā sistā un augšāmceltā Glābēja gaismā, apsolījums par otro nākšanu var tikt pilnībā saprasts un novērtēts.

Izlasi šos pantus. Ko tie mums māca par Jēzus otro nākšanu? Jes. 13:6, 9; Zah. 14:9; Dan. 12:1.

Nav šaubu, “Kunga diena” būs iznīcības, ciešanu un nemiera diena tiem, kas ies bojā. Bet tā būs arī atbrīvošanas diena visiem Dieva ļaudīm, tiem, kas “ir rakstīti grāmatā” (sk. arī Fil. 4:3, Atkl. 3:5, 13:8). Tēma par Kunga dienu kā par tiesas dienu pret ļaunajiem, bet arī laiku, kad uzticīgie tiek pasargāti un atalgoti, ir atrodama Vecajā Derībā. Piemēram, lai gan daži piedzīvos “Kunga dusmu kvēli”, tie, kas ņems vērā aicinājumu “meklēt taisnību” un “pazemību”, tiks “paslēpti Kunga dusmu dienā” (Cef. 2:1–3).

Izlasi Mat. 24:30, 31. Kā šie panti parāda šo pašu dihotomiju starp pazudušajiem un glābtajiem, Jēzum nākot otrreiz?

Pēdējiem notikumiem norisinoties, kļūst tikai skaidrāk redzams, kurā pusē mēs esam. Kādas izvēles mēs varam izdarīt tagad un ko mums vajadzētu izdarīt, lai pārliecinātos, ka esam pareizajā pusē?

Daniēls un Jēzus otrā nākšana

Lai gan daudzi jūdi Jēzus laikā gaidīja Mesiju, lai atbrīvotos no romiešiem un nodibinātu Israēla valsti kā visspēcīgāko no visām, tas nebija tas, kas bija jāsaprot ne ar Jēzus pirmo, ne otro nākšanu. Tā vietā Dievam bija padomā kaut kas lielāks Viņa uzticīgajiem ļaudīm nekā vienkārši vecās, grēcīgās un kritušās pasaules pārkārtošana.

Iespējams, ka nekas cits Vecajā Derībā neatklāj šo patiesību tik skaidri kā Daniēla 2. nodaļa: jaunā pasaule neizaug no vecās, bet tā ir jauna un radikāli atšķirīga.

Daniēla 2. nodaļa parāda četru lielo pasaules impēriju rašanos un krišanu: Babilonija, Medopersija, Grieķija un beigās Roma, kas pēc tam sadalās mūsdienu Eiropas tautās. Tomēr tēls, ko Nebūkadnecars redzēja savā sapnī (kas simbolizēja četru galveno pasaules spēku secību), noslēdzas ievērojamā veidā, kas parāda, cik atšķirīga ir šī pasaule no tās, kas nāks pēc Kunga Jēzus Kristus atgriešanās.

Izlasi Dan. 2:34, 35, 44, 45. Ko šie panti māca par šīs pasaules likteni un jaunās pasaules būtību?

Šie panti neatstāj vietu šaubām par to, kas notiks, kad Jēzus nāks. Lūk. 20:17, 18 Jēzus nosauc sevi par akmeni, kas satriec visu, kas ir palicis pāri no šīs pasaules. Dan. 2:35 aramiešu valodā teikts, ka pēc tam, kad zelts, sudrabs, māls, dzelzs un varš bija satriekti, tie kļuva kā “pelavas uz vasaras klona – vējš tos aizpūta, ka nevarēja atrast pat vietu, kur tie bijuši”. Tas ir, nekas nepaliks no šīs vecās pasaules, kad Jēzus atgriezīsies.

Toties akmens, kas iznīcināja visas vecās pasaules iezīmes, “kļuva par milzīgu kalnu un piepildīja visu zemi”. Šī valsts, kas rodas otrās nākšanas rezultātā, “nekad netiks izpostīta” un “pati būs mūžīga” (Dan. 2:44).

Tikai viens no diviem galiem sagaida katru cilvēku, kas jebkad ir dzīvojis uz šīs planētas. Vai nu mēs būsim ar Jēzu visā mūžībā, vai arī mēs pazudīsim nekuriem kā šīs vecās pasaules pelavas. Vai nu vienā, vai citā veidā mūžība gaida mūs visus.

Ilgtermiņa izredzes

Izlasi Tit. 2:13. Kāda liela cerība mums ir un kāpēc? _____

Aprakstot savus uzskatus par Universa izcelsmi, kāds lektors paskaidroja, ka aptuveni pirms 13 miljardiem gadu bija “bezgala bieza, niecīga masa, kas radās no nekā, un šī masa eksplodēja, un no šīs eksplozijas radās Universs.” Kā šī “bezgala biežā, niecīgā masa” varēja rasties no nekā, to lektors nepateica. Viņš vienkārši pieņēma ticībā, ka tas tā notika.

Kā mēs redzējam šīs nedēļas ievadā, savā izcelsmē mēs varam atrast savu galu. Tāpēc, saskaņā ar šo lektoru, mūsu gals nav pārāk cerīgs, vismaz ilgtermiņā. Universs, kas radies no šīs “bezgala biežās, niecīgās masas”, ir nolemts galīgai iznīcībai kopā ar visu, kas tajā atrodas, ieskaitot arī cilvēci, protams.

Turpretī Bībeles skatījums uz mūsu izcelsmi ir ne tikai daudz loģiskāks nekā šis skatījums, bet arī daudz cerīgāks. Pateicoties Dievam Radītājam, mūsu ilgtermiņa izredzes ir ļoti labas. Mums ir tik daudz, uz ko cerēt nākotnē, un šī cerība balstās uz Jēzus otrās nākšanas apsolījumu.

Izlasi 2. Tim. 4:6–8. Par ko Pāvils šeit runā, un uz ko viņš liek savu cerību? _____

Lai gan Pāvilam drīz tiks izpildīts nāvēssods, viņš dzīvo pārliecībā par glābšanu un cerībā uz Kristus atgriešanos, ko viņš sauc par “Viņa atnākšanu” (2. Tim. 4:8). “Taisnības kronis” gaida viņu, noteikti ne viņa paša taisnības (1. Tim. 1:15), bet Jēzus taisnības dēļ, uz ko balstās Viņa otrās nākšanas apsolījums, un Pāvils to zina. Neskatoties uz viņa tiešajiem apstākļiem, kas, maigi izsakoties, bija nomācoši (cietumā, gaidot nāvēssoda izpildi), Pāvils zināja, ka viņa ilgtermiņa izredzes ir ļoti labas. Un tas ir tāpēc, ka viņš skatījās uz visu kopumā, nevis uz savu tā brīža situāciju.

Neskatoties uz jūsu pašreizējiem apstākļiem, kā jums var būt tāda pati cerība, kāda bija Pāvilam? Kā mēs varam mācīties raudzīties uz kopumu un uz cerību, ko tas mums piedāvā?

Debesu padebešos

Lai arī cik centrāla un svarīga saskaņā ar Bībeli ir Jēzus otrā nākšana, ne visi kristieši izprot šo notikumu kā burtisku, personīgu Jēzus atgriešanos. Daži, piemēram, apgalvo, ka Jēzus otrā nākšana notiek nevis tad, kad Jēzus atgriežas uz zemi, bet kad Viņa Gars atklājas Viņa draudzē uz zemes. Citiem vārdiem, Kristus otrā nākšana notiek tad, kad Viņa ļaudis atklājas kristietības morālie principi.

Cik pateicīgi mēs tomēr varam būt, ka šī mācība ir nepareiza. Ja tā būtu patiesība, kāda ilgtermiņa cerība mums īstenībā būtu?

Izlasi šos Jaunās Derības pantus par otro nākšanu. Ko tie atklāj par Kristus atgriešanās būtību?

Mat. 24:30 _____
_____

1. Tes. 4:16 _____

Mat. 26:64 _____
_____

Atkl. 1:7 _____

2. Tes. 1:7–10 _____
_____

“Šķītīs, ka debesu jums atveras un aizveras, ka tam cauri laužas godības uzliesmojumi no Dieva troņa. Kalni šūposies kā niedres vējā, un uz visām pusēm tiks izsvaidītas saplosītas klintis. Būs dzirdama vētras rūkoņa. Spēcīgi trakos jūra. It kā ar dēmonu balsīm orkāns trauksies savā postošajā misijā. Visa zeme virmos līdzīgi jūras viļņiem. Tās virsma saplaisās. Šķītīs, ka brūk un sagrūst mūsu pasaules pamati: nogrimst kalnu grēdas, pazūd apdzīvotas salas, saniknotie ūdeņi aprij jūras ostas, kas ļaunumā kļuvušas līdzīgas Sodomai. Lielā Bābele ir pieminēta Dieva priekšā, ‘ka tai taptu dots Viņa dusmības un bardzības vīna biķeris’. (Atkl.16:19, Glika tulk.)” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 637. lpp.)

Jēzus atgriešanās ir tik apjomīgs notikums, ka tas burtiski dara galu pasaulei, kādu mēs to pazīstam. Tas, ko Jēzus paveica mūsu labā pirmajā nākšanā, pilnībā atklāsies otrajā.

Kā otrās nākšanas realitātei vajadzētu ietekmēt to, kā mēs dzīvojam tagad? Kā tas var mums palīdzēt atcerēties, kas ir patiešām svarīgās lietas dzīvē? _____
_____
_____

Dzīvie un mirušie

Pirms sava drauga Lācara piecelšanās no kapa Jēzus izteica šādus vārdus: “ES ESMU augšāmcelšanās un dzīvība. Kas tic uz mani, tas dzīvos, kaut arī viņš mirtu.” (Jāņa 11:25) Tā vietā, lai vienkārši lūgtu ticēt tik neiedomājamam faktam, Jēzus piecēla no mirušajiem Lācaru, kas jau bija miris tik ilgi, ka viņa ķermenis bija sācis ost (Jāņa 11:39).

Tie, kas tic Jēzum, reiz mirs. Tomēr, kā Jēzus teica, lai gan viņi mirs, viņi dzīvos atkal. Tieši to nozīmē mirušo augšāmcelšanās. Tā padara Jēzus otrās nākšanas lomu centrālu visās mūsu cerībās.

Kas saskaņā ar šiem pantiem notiek ar mirušajiem, kad Jēzus atgriežas? Rom. 6:5; 1. Tes. 4:16; 1. Kor. 15:42–44, 53–55. _____

Jēzus nākšanas lielā cerība ir tā, ka augšāmcelšanās no mirušajiem, ko Jēzus pats piedzivoja, būs tas, ko piedzīvos arī Viņa uzticīgie sekotāji visos laikmetos. Viņa augšāmcelšanās tiem ir cerība un pārliecība par savu augšāmcelšanos.

Kas notiek ar tiem, kas būs dzīvi, kad Jēzus atgriezīsies? Fil. 3:21, 1. Tes. 4:17. _____

Uzticīgie, kas būs dzīvi, kad Jēzus atgriezīsies, saglabās fizisko miesu, bet ne pašreizējā stāvoklī. Tā tiks pārdabiski pārveidota par nesamaitātu ķermeni, kāds būs arī tiem, kas tiks uzmodināti no mirušajiem. “It piepeši acumirkli’ tiek pārvērsti dzīvie taisnie. Tie tiek pagodināti, atskatot Dieva balsij, pēc tam viņi ir jau nemirstīgi un līdz ar uzmodinātajiem svētiem tiek pacelti gaisā pretī savam Kungam.” (Elena Vaita “Lielā cīņa” 645. lpp.)

Izveidojiet sarakstu ar šīs pasaules lietām, kas jums ir tik svarīgas, ka jūs drīzāk upurētu mūžīgo dzīvību, lai tās saglabātu. Kas ir jūsu sarakstā? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Jēzus otrā nākšana nav epilogs, pielikums vai pēcvārds skumjam stāstam par cilvēces grēku un ciešanām šajā kritušajā pasaulē. Tā vietā otrā nākšana ir lielā kulminācija, visas kristīgās ticības cerība. Kas būtu bez tās? Cilvēces stāsts vienkārši turpinās, viena nožēlojama aina pēc otras, viena traģēdija pēc otras, līdz viss beidzas ar nāvi. Bez cerības, ko piedāvā Kristus atgriešanās, dzīvība, kā Viljams Šekspīrs rakstīja, ir “stāsts, ko stāsta idiots, pilns ar saprātīgo un nesaprātīgo, kas neko nenozīmē”. Un tomēr mums ir šī cerība, jo Dieva Vārds to mums apstiprina vēl un vēlreiz. Mums ir šī cerība, jo Jēzus mūs ir atpircis ar savu dzīvi (Marka 10:45), un Viņš patiešām atgriezies, lai saņemtu to, par ko Viņš ir samaksājis. Zvaigznes debesīs mums nestāsta par otro nākšanu. Putni, kas čivina kokos, to nesludina. Pašas par sevi šīs lietas var norādīt uz kaut ko labu, kaut ko cerīgu par pašu realitāti. Bet tās mums nemāca, ka kādu dienu, kad Jēzus atgriezies, “atskanēs taure, un mirušie augšāmcelsies neiznīcībā un mēs tapsim pārvērsti” (1. Kor. 15:52). Šīs lietas mums nemāca, ka kādu dienu mēs pacelsim galvas un “redzēsīm Cilvēka Dēlu sēžam pie Visuspēcīgā labās rokas un nākam ar debess padebešiem” (Marka 14:62). Nē, mēs zinām par šīm lietām, jo tās mums ir pastāstītas Dieva Vārdā, un mēs varam uzticēties tam, ko Vārds mums apsola.

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Padomā, ko nozīmētu tas, ja Jēzus otrā nākšana nebūtu nekas vairāk to, kā daudzi uzskata: kristīgo principu iemiesojums Kristus sekotāju dzīvēs. Lai arī cik brīnīšķīga atklāsme tā būtu, kāpēc tā galu galā atstāj mūs bez jebkādas cerības?

2. Kāpēc šobrīd populārais uzskats, ka Universs ir cēlies no nekā, ir tik muļķīga doma? Kāpēc cilvēki gribētu izplatīt šādus uzskatus un kāpēc daži tam tic? Kāpēc ticība mūžīgi pastāvošam Dievam, kas ir radījis visas lietas, ir tik daudz loģiskāks un saprātīgāks izskaidrojums universam?

3. Grupā pārrunājiet lietas savā sarakstā, ko jūs uzskatāt par tik svarīgām šajā dzīvē, ka būtu gatavi upurēt mūžīgās dzīvības cerību, lai paturētu tās tagad. Ko jūs varat uzzināt cits par citu, ņemot vērā to, kas ir jūsu sarakstā? Ja cilvēkiem nav nekā viņu sarakstā, kā mēs varam tomēr pārliecināties, ka mūsu dzīvē nav nekā tāda, kas atturētu mūs no glābšanas, kā tas būs daudzu cilvēku gadījumā?

SATURS

I p p .

Kosmiskā cīņa _____	5
Daniēls un gala laiks _____	12
Jēzus un Atklāsmes grāmata _____	19
Glābšana un gala laiks _____	26
Kristus Debesu svētnīcā _____	33
Likuma grozīšana _____	40
Mateja 24. un 25. nodaļa _____	47
Pielūdziet Radītāju _____	54
Gala laika krāpšanas _____	61
Amerika un Babilonija _____	68
Dieva zīmogs vai zvēra zīme? _____	75
Bābele un Armagedona _____	82
Mūsu Kunga Jēzus atgriešanās _____	89